

# KIRÁLY LÁSZLÓ

## A SZAHARA ÁLMA

---

A mű elektronikus változatára a Creative Commons - Attribution-NonCommercial-NoDerivs (Jelöld meg!-Ne add el!-Ne változtasd!) licenc feltételei érvényesek: a művet a felhasználó másolhatja, többszörözheti, amennyiben feltünteti a szerző nevét és a mű címét, de nem módosíthatja, nem dolgozhatja át és kereskedelmi célra sem használhatja fel. A műre vonatkozó felhasználási feltételek részletes szövege az alábbi címen tekinthető meg: <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/hu/>

## ELŐSZÓ

Kedves Olvasó!

Ebben a könyvemben a homoksivatag szomja együtt oldódik az izmusokba belecsömörlött embertömegek új-Simeon utáni vágyódásával. Hogy miért éppen az 56-os magyar forradalom emigrációba menekült, majd 50 évre hibernált geológus professzort, továbbá a dúsgazdag mohamedán főpapot választotta a Gondviselés a különleges szerepre, vagy megkapjuk rá a választ vagy nem, de mindenesetre eltöprenghetünk rajta valamennyien.

A Szerző

Nem sokkal éjfél után, felségjel nélküli repülőgép kért engedélyt Rabat nemzetközi repülőtérétől.

Csillagos volt az ég, s a gyengülő holdvilágnál ezüst-kék ragyogással fodrozódott az Óceán vize. Néhány másodperccel az engedély közlése után észak-kelet felől vakító fénycsóva hasított ketté az eget, s könnyű huppanással földet ért egy karcsú, ultra szuper rakétagép. Egyetlen utasa volt a gépnek: zömök, markáns külsejű férfi, aki miután elköszönt a gép pilótájától, az időközben melléjük érkező ügyeletes tiszttel egy, a közelben parkoló helikopterhez ment.

- Üdvözlöm kapitány! - köszönt a helikopter mellett vigyázzba merevedett szenegál négerhez  
- rendben?

- Mint mindig uram! - válaszolt a kérdező. - Vezessenek?

- Nem, majd én! - s Richárd Vass, a Szahara olajkirálya, mert ő volt a magányos utas, porszínű overállt húzva magára, fellépett a pilótafülkébe, hogy ismét levegőbe emelkedve a Rabattól néhány mérföldnyire fekvő, tengerparti villájába repüljön.

Csendes, opálszerű homály vette körül a gépet. A természet nagy muzsikusa égi szerenádot pengetett az afrikai égbolt csodálatos hárfáján. Az öböl fölé érve Richárd helyben jártatta a gépet, teleszívta tüdejét friss, tengeri levegővel, s magasba emelve szemeit elmerengve nézte amint a Sarkcsillag borvirágos, vörös képpel éppen rádőlt a Göncöl rúdjára:

- Milyen csodálatos is az élet - gondolta nagyot sóhajtva - tegnap még egyszerű vándora voltam e kopár földrésznek, s ma - milliók kenyerét szegem az asztalra.

Az előző napi tárgyalások eredményeképpen Richárd zsebébe csúsztak a földrész olajtársaságainak utolsó részvényei is, s a Szahara e felmérhetetlen kincsének tulajdonában most már hozzákezdhet megálmodott terveinek keresztülviteléhez: átsatornázni a kiégett homok-óceánt, hatalmas területek termékennyé tételével lerakni alapjait egy szuper államnak, melyben az eddig kizsákmányolt pária, a hajdan dicsőséges Mór nép eltaposott utóda, évszázados, hiábavaló függetlenségi harcai után megtalálja szabadságát és boldogulását. S ha sikerülne a házasság Dzsamál lányával, Aidával, felesége révén befolyása alá kerülnének észak Rodézia és közép Kongó gazdag bányavidékei s Afrika mesés gazdagságát, amely eddig idegen földrészek népeit gyarapította, a fehér és színes fajta államszövetségei között kötendő szerződések révén a fekete földrész felvirágoztatására fordítaná.

Íme, évszázadok óta az első terv, amely Afrikát visszaadná az afrikaiaknak, s megteremtené a lehetőségeit egy egységes, független, gazdag Afrikai Unió kialakulásához!

- De vajon sikerül ez a házasság? - ha Dzsamálon és ő rajta múlna, talán igen! A muzulmán főpap biztosította Richárd számára az olajkutak feltárásához szükséges alaptőkét, s azóta is a Richárd-Dzsamál konszernnek kamatoztatják Dzsamál óriási magánvagyonát, Aida anyai örökségét kivéve. Richárd egyetlen gyermeke, mint idősebb nővéréhez ragaszkodik a lányhoz. Lothard, édesanyjának, Mariannának távozása után Aida mellett találta meg azt az egyensúlyt, amely kiragadta őt abból a beteges magába zárkózottságából, amelyet szeretett édesanyjának elvesztése okozott.

- Vajon mit szól mindehhez Aida? - Kétség kívül ragaszkodik hozzá, mint házuk egyetlen barátjához: a közösen elfogyasztott ebédek, vacsorák, a pihenőnapokon lebonyolított hosszú autótúrák felkeltették a lány vonzalmát, s ezt Richárdnak észre kellett vennie. A nagy, olajbarna szemekből feléje áradó csillogás mindig frissítőleg hatott munkában agyonhajszolt idegzetére, de a lány fiatalsága miatt eddig nem mert komolyan sem szerelmi idillre, sem házasságra gondolni.

Richárdnak szeme fénye volt egyetlen gyermeke! Vajon a halk szavú, zárkózott természetű, édesanyja halála után intézetben nevelkedett lány képes lenne-e az édes mostoha szerepére? A Lothard-dal szemben tanúsított anyáskodással nem csak elveszett gyermekkori babajátékait akarja-e pótolni? De a meggondolások mellett erősen éltek még Richárdban Mariannához fűződő emlékei is!

A villa fölé ért a gép. Richárd leereszkedett a reflektorok által megvilágított tetőtérre, s lehúzván magáról az overállt még egy darabig a korláthoz támaszkodva élvezte a kertből feléje áramló rózsza és pálma illatot. Hervadó rózsaszirmok sodródtak körülötte, rabszolgák és rabszolgahajcsárok sápadt viaszképei járták lelki szemei előtt a vér és arany „csinnadrattáit”, míg fent, kelet felől a vörös csillag ásított, szélesre tárva állkapcsait.

- Csalódni fogsz! - suttogta maga elé Richárd - nem fogod bezabálni Afrikai népeit is. Ez a föld már az enyém! Az én ujjaim játszanak mostantól e csodálatos hárfán. Végignézett magán, leporolta ruháját, aztán a lifthez lépve az épület belsejébe ereszkedett, s mint mindig, most is, először Lothard hálósobájára felé igyekezett. Ajtó, ablak tárva-nyitva mindenütt, a kifeszített moszkítóhálókön fennakadtak a kellemetlenkedni akaró rovarok, s mivel a levegő szabadon közlekedhetett, sürgőssé volt éjszaka a ventilátorok üzemeltetése, mivel azonban már messziről hallatszott lágy zümmögésük, arra gondolt, hogy fia ébren várja. Meggyorsított lépteit, a szoba ajtajában azonban megtorpant, egy pillanatra visszahőkölt, ugyanis a széles kereveten mély álomba merülve Aida és Lothard feküdtek: Lothard aranyszőke feje a lány bogárfekete hajába fúródva a pihegő emlőkön pihent, s mintha kását fűjt volna, meglepődött mosoly játszadozott egészséges, pufók arcán. A hanyatt fekvő lány arca, mintha az abba-hagyott mesét szövögetné tovább, réveteg kifejezéssel a plafonra meredt, a hősínű selyem köntöse alól kivillanó barna bőrére ezüst cirádákat húzott a háló apró nyílásain beszüremkedő hold. A félhomályban megnöttek testének kisportolt vonalai, térdben összehúzott lábai szét-feszítették a karcsú derék alatt húzódó lányos csípőt, míg ágyékának domborulatán a dús fekete szőrzet egy minden tekintetben érett nő hatását keltette. Richárd felitta a rég áhított testet, ismert, de erőszakkal béklyóba zárt vágyak forróították fel vérét, s lábujjhegyen közeledett az alvóhoz.

A léptekre, bármennyire vigyázott is, Aida felrezzent, kis ideig félig hunyt szempillája alól figyelte Richárd mozdulatait, majd felült, s egy hirtelen mozdulattal összerántotta magán a vékony selyem köntöst:

- Uram! Hogy kerülsz ide? - mondta - még nem vártunk. Ilyen szégyent! Bocsáss meg!

Richárd bátorságot erőltetve magára, egészen közel lépett, belefúrta ujjait a lány borzas hajába, s erőtlen, akadozó hangon megszólalt:

- Nincs mit szégyellened, Aida! A szépség önmagát dicséri és te több mint szép vagy, számomra pedig egyenesen a mennyország! Gyermekeket kivéve mindenkinél és mindennél többet jelentesz nekem!

- Szavaid boldoggá tesznek uram, de mégis, ha tudom, hogy jössz, nem maradok itt éjszakára.

- Pedig én azt akarnám, hogy örökre velem, velünk maradj, Aida, szerelmem!

E szavakra a lány egész testében megremegett, fel akart állni, hogy elhárítsa az ölelni készülő karokat, Lothard mozgolódása azonban más elhatározásra készítette:

- Felébresztjük, menjünk! - suttogta, s már nem védekezett, hagyta, hogy Richárd átnyalábolja, s hálósobájára vigye:

- Uram - mondotta halkan, ugyancsak suttogva - megismerkedésünk óta te volnál vágyaimnak, gondolataimnak mozgatója, de átnéztél fölöttem, nem akartál észrevenni, kislánynak tartottál, s én álmomban sem mertem volna remélni, hogy valaha a tiéd leszek.

- És most?

- Most váratlanul ért a vallomás, de nem is tudom, hogy mit mondhatnék.

Beértek a hálósobába, s Richárd gyengéden ráejtette a szoba középső részét teljesen betöltő heverőre, majd:

- Mondd, hogy a feleségem leszel!

- Kedves vagy, de tudatában vagy-e annak, amit kérsz? Te mint európai, s én mint afrikai? Talán fedetlen testem pillanatnyi felindulást gerjesztett benned, de tudod mily nagy a távolság közöttünk, s én inkább a szeretőd leszek, mint majdan csalódott feleséged!

- Aida drágám, ha ismernéd belső világomat, ha ismernéd terveimet, biztosan nem mondanál ilyen csacsiságokat, de majd alkalmad lesz megismerni! Igaz, sok tekintetben szinte áthidalhatatlan válaszfalakat emeltek közénk, de céloom pontosan az, hogy ezeket a válaszfalakat leromboljam, s különbözőségük ellenére egyforma megbecsülésben legyen része minden embernek. Szeretném, ha együtt, veled kezdhethném el, s együtt is fejezhetnék be!

A lány nem válaszolt, ellenben karjait Richárd nyaka köré fűzte, s lehúzta maga mellé a heverőre. Arca, melyet pirosra festettek az öröm rózsái, minden szónál ékebben fejezték ki vágyainak beteljesülését! Az ölelkezés, a hosszú, egymást emésztő csók közben leomlott testéről a vékony selyem, s egyé forrva a férfival asszonnyá lett! A hold szelíd ezüstje templommá avatta a szobát, s orgonasípok helyett a szférák halk zenéje ismert és ismeretlen melódiákat duruzsolt frigyük felett.

Már kora reggel Lothard futkosásától visszhangzott a villa. Aidát kereste, aki jóval a gyerek ébredése előtt lehántotta magáról Richárd karjait, s a fürdőmedencébe ment, mert bizonyos értelemben, bizonyos fokig beszennyezettnek tartotta magát! Lányos szeméremérzete tiltakozott, bár minden ízében érezte, tudta, hogy szerelemből történt, ami történt kettejük között. Belefeküdt a medencébe, s a csapokat is megnyitotta, hogy a zuhogó víz elterelje gondolatait az éjszakai allúrról, de épp az ellenkezője történt: a gyanta szagú víz emésztő vággyá fokozódott a férfi iránt, s már úgy érezte, hogy megcsalta, mert kihasználva mély álmát, elszökött mellőle. Hirtelen elhatározással, hogy visszamegy, kiugrott a vízből, előbb azonban a tükör elé állt, hogy kifésülje összekócolt haját, tökéletes madonna arc, magas homlok, hosszú, sötét szempillák, szikrázó, olajbarna szemek, egyenes orr, érzéki, keskenyre metszett száj, s kissé előreugró áll nézett szembe vele. Hosszú, szénfekete hajából ezüst patakok nőttek ki, s végigcsurogtak mértanilag szabályos, karcsú testén, érzéki felindulástól duzzadt mellbimbói szinte metszették az üveget! Kifacsarta hajából a vizet, nedves bőrére csak úgy vállára vetve ráterítette hószerű köntösét, s már rátette kezét a kilincsre, hogy visszalopóddzon, kívülről azonban apró öklök kemény döngtetése rázta meg az ajtót. Aida nem zárta el a csapokat midőn kilépett a medencéből, s Lothard figyelmes lett a víz csobogására:

- Aida! Aida! - hallatszott kívülről a követelődző gyermekhang - már azt hittem, hogy megszöktél!

- Nem szöktem meg kicsikém, azonnal megyek, de ne döngesd az ajtót, mert felébreszted apukádat! Aida maga is megrettent bosszús hangjától, mert bár őszintén szerette a gyermeket, most egy pillanatra úgy érezte, hogy terhére van! Szeretett volna visszafeküdni a férfi mellé, akit már az övének tudott, csókolni, amíg fel nem ébred, utána pedig átadni magát most már

visszavonhatatlanul, egészen! Már nem érezte a szégyent, teste a víztől és a még forróbb vágytól kipirosodott és csak állt, állt, mint a tetten ért szerelmes bakfis. Megbánta a bosszús hangot, s kitérte az ajtót, hogy legalább a kisfiút ölelhesse magához, Lothard azonban eltűnt az ajtó mögül, mert számára nem létezett senki, amikor rajongásig szeretett apukájával néhány órát együtt tölthetett.

Mire Richárd Aidát és fiát karolva megjelent az ebédlőben, már magasan járt a nap. Teréz, a villa idősebb korban lévő házvezetőnője és Omár, Richárd fiatal személyi titkára várta őket. Richárd oly keveset tartózkodott otthonában, hogy mint ritka vendéget üdvözölték. Midőn Teréznek tudomására jutott ura hazaérkezése, Baltazár kapitánnyal, akivel már találkoztunk és egy szobalánnyal, kora reggel felhajtatta Rabatot - Baltazár a helikopter vezetője -, hogy Richárd kedvenc csemegéit találhassa.

A kölcsönös üdvözlések után - nem kell csodálkoznunk azon, hogy Teréz hátba veregette és arcon csókolta házigazdáját, mert Richárd és alkalmazottai között bensőséges, családi viszony alakult ki. Richárd bejelentette közeli házasságát Aidával, meghagyván azonban, hogy őrizték titokban, amíg Aida atyjával is le nem tárgyalta és nyilvánosságra ne hozzák. Aida felemelte magához, összedörzsölték orrukat és mindkettőjük szeméből apró gyöngyszemek potyogtak az örömtől. Eddig is nagyon szerették egymást, most azonban a törvény is meg fogja erősíteni korábban kialakult bensőséges kapcsolatukat.

Lassan és keveset ettek, egy-két odavetett szó közben, azok is inkább csak Teréztől származtak. Nagyokat hallgattak, a közös jövőre gondoltak: a gyerek új viszonyára eddigi játszótársával, aki ezentúl anyukának fog szólítani, a felnőttek pedig a két óriás vagyon, a világ legnagyobb mamut vállalatának összekapcsolására, amely nemcsak a két családot érinti, népeket, országokat, sőt földrészeket fog összekötni, s idővel új társadalmi rend kialakításához vezet az egész Földön!

Reggeli végeztével Omár elkészönt, hogy korábbi utasításnak eleget téve, előkészítse a Dzsamálhoz indítandó autókirándulást, Richárd pedig harmadmagával levonult a kertbe. Délelőtt tizenegy óra lehetett, amikor a két fekete túraautó kigördült a villa kapuján, majd rátérve a rabat-aligíri sugárútra, 350 kilométeres sebességgel nyelte a kilométereket. Elöl Richárd Aidával és Lothard-dal, mögöttük 1000-1500 méternyi távolságban Omár és Baltazár haladtak. Az út bal oldalán hol világos, hol mély zöld ragyogással tükröződött a tenger, volt, ahol csak a tengerparti homokdűnék, majd kopár sziklák emelkedtek az út fölé, míg jobb oldalt, főképp Algírhoz közeledve, lankás dombok, pálma-, rózsza- és szőlőskertekkel váltották egymást. Richárd vezetett, Aida jókedvűen magyarázta Lothardnak a körülöttük elmosódó táj nevezetességeit.

A hosszú, a gyorsaság miatt azonban mégis rövid ideig tartó utazás vége felé közeledett, távolban már egymás után tűnedezték fel Algír minarettjei, fehér mészkő palotái, amikor Aida gyengéden megérintette Richárd karját:

- Uram, talán felkanyarodhatnánk a présházhoz, tudod apust legelőbb ott találjuk meg ebben a hőségben.

Richárd a sebesség csökkentésére szólította fel az utánuk jövőket, majd fokozatosan fékezett, s egy fehér, gránitból kirakott szerpentinhez érve felkanyarodott a dombhajlatra. Aidának igaza lett - Dzsamál valóban ott bóbiskolt a vadszölővel körbefuttatott épület teraszán.

Halkan, egymás után gördültek a kocsik a présház elé. Szerették volna meglepni az idős urat, de nem sikerült, mert észrevette őket és elibük sietett:

- Ó Allah, Allah! Insallah! Mekkora öröm! - szívéhez szorította kezét, majd a feléje futó lányt és a kisfiút ölelte magához, s csak miután lecsillapodott, üdvözölte Richárdot és társait. A meleg ölelés kézszorítások után lassú, kacsázó léptekkel felvezette őket kedvenc tartózkodási helyére, ahonnan kellemes kilátás nyílt az előttük lapuló völgyre.

A prэшház, mint egy kis ókori mozaik emelkedett ki a napfényben fürdőző narancsliget közepéből. Emeletén zöld zsalugáteres ablakokkal, ajtókkal, kényelmes és biztonságos lakosztály szolgálta Dzsamál és Aida nyugalma, ha pihenésre vágyva kiruccantak a forró naptól tikkadt város kő- és betonrengetegéből.

- Ilyen váratlan öröm! - sündörgött egyiktől a másikhoz az öreg, miközben előzékeny udvariassággal asztalhoz ültette vendégeit, s épp ma, mikor minden alkalmazottamat szabadságotam! Gyerünk kislányom, készítsünk valami harapnivalót, hogy jobban csússzon a borocska - Dzsamál a mohamedán hagyományoktól eltérően vendégségben nem ragaszkodott az alkoholtilalomhoz, de persze ő, mint az egyik legfőbb imám, szigorúan betartotta a tilalmat.

Aida kapva-kapott az alkalmon, így legalább négy szemközt beszélhet apjával, mielőtt Richárd megkérné a kezét. Sokatmondó mosolyt hagyva hátra, előrefutott a vörös márvány lépcsőkön, s mire apja a konyhába ért Aida már átöltözött a felszolgáláshoz, s egy ezüst tálcára nagy halom felvágottat pakolt ki a hűtőszekrényből.

- Remek kislányom! - lelkesedett az öreg szorgoskodó lánya mögé húzódva - úgy nézel ki, mint egy igazi háziasszony! - majd franciára tért át, s viccesen megjegyezte: Madmoisiel Dzsamál, ma magas borraivalóra van kilátása!

- A borraivalót már megkaptam, apám! - hárította el apja csipkelődését Aida, de boldog lennék, ha te is hozzájárulnál! - felállt, jó két fejjel magasabb volt apjánál, s szemközt nézett vele, arca lángolt, fején a szobalány fehér bóbítájával különleges délszaki virághoz hasonlított.

Dzsamál abban a hitben, hogy megsértette lányát, kereste a szavakat, hogy kiengesztelje, Aida azonban megelőzte:

- Atyám! Richárd és én eljegyeztük egymást!

- Richárd és te? Mit csináltatok?

- Jegyesek vagyunk, Atyám! Azért jöttünk, mert Richárd ragaszkodik a te hozzájárulásodhoz is!

Dzsamálban gyengéd atyai indulatok mintha hirtelen fergeteggé sűrűsödtek volna:

- Miféle komédia ez lányom? Magyarázatot kérek!

- Nem szorul sok magyarázatra, Atyám: Richárd megkért, én pedig igent mondtam!

- Az imám lánya és Richárd? Nem rossz ötlet! De hisz a lánya lehetnél!

Aida megkerülte apját, majd ismét elibe állt:

- És Atyám? Magad mondtad, hogy te is egyszerannyi idős voltál, mint anyám és boldogok voltatok!

- Ó, igen! De ő fajtámbéli volt, Richárd pedig idegen!

- Ne kerüljessük, Atyám! Richárd éppen olyan ember, mint mi vagyunk! Csalódtál talán már benne?

- Én nem! De neki nem te, hanem a vagyonod kell! Richárd ízig-vérig üzletember!

- Tévedsz, Atyám! De bármint legyen is - Richárd és én szeretjük egymást!

- Tegyük fel, hogy beleegyeznék! De miféle asszony lennél te, aki csak minden szökőévben látnád a férjedet?

- Vele megyek, Atyám! Követem mindenüvé mint az árnyéka!

- Felejtse el lányom, mert hozzájárulásom nélkül úgysem lenne áldás frigyeteiken! - olyan hangszúllyal beszélt, mintha szavai megmásíthatatlanok lennének, majd kihajolva az ablakon, indulatosan kiáltott:

- Richárd Úr! Kérem egy pillanatra!

Aida apja lába elé vetette magát és átkarolta térdeit.

- Atyám, kérlek! Nem tudnék nélküle élni! Ha boldognak akarod látni lányodat, ne akadályozd meg házasságunkat!

Dzsamál megenyhült, aszott, csontos kezével lánya arcát, haját simogatta:

- Kicsi Aida, én csak a te javadat akarom! Egy gyermekéért aggódó apa jajkiáltása az enyém, mert mi is lehetnél te más az ő szemében, mint egy afrikai némből! Richárd nagyon jó barátom, de mint férj, ráadásul elvált ember, gyermeke van, érzései megoszlanak, kérlek, könyörgök, vedd ki a fejedből ezt a képtelenséget! - az utolsó szavakat már a belépő Richárd is hallotta, s éppen ezért, továbbá az apa és lánya helyzetéből rögtön felfogta, mi is történhetett kettejük között, miért is higgadt, nyugodt hangnemben, nem várva meg Dzsamál véleményét, ott kezdte, ahol végezni szokták:

- Uram! A mi házasságunk megtörténtnek tekinthető, csak atyai áldását kérjük.

Dzsamál ismét felbőszült, de lehet, hogy csak tettetés volt részéről a mindenáron való tiltakozás:

- Honnan ez a magabiztosság, uram? Ön visszaélt bizalmammal, elcsábította leányomat, azt hiszi nem tudom, mire megy ki a játék? A gyémántbányák...

- Megtarthatja a gyémántjait uram! Nem tudom ugyan, hogy mi történt Önök között, de bízom úri becsületében! Egyébként a mai nappal kilépek az Ön által vezetett érdekszövetségből. Az ügyleteket megbízottam útján fogom érvényesíteni!

Richárd mindenre inkább fel volt készülve, mint Dzsamál visszautasítására. Csalódott talán az öreg úr megismerésében? Lehetetlen! De ha így lenne is! Előbb elfehéredett, aztán a fejébe szálló vértől szinte megkékült, s szavai akadozva törtek elő:

- Uram! Az Önök érdekeit a magamé előtt tartottam mindig számon...

Dzsamál jelezvén, hogy nem kíván több magyarázatot, felemelte kezét. Richárd megértette, elszíntelenedő szemeit Aidára függesztette, aztán sarkon fordult. Aida felugrott Atyja elől, s Richárd és az ajtó közé állt:

- Csak velem együtt hagyhatod el a helyiséget! - szemei villogtak, mint a párját féltő anyatigris, s karjai acélbronzként fonódtak Richárd derekára.

- Aida drágám! - Richárd végighúzta ujjait a lány arcán -, Atyád akarata szent, nem kívánhatom tőled a legnagyobb áldozatot.

- Veled megyek! - Aida arcéle hamuszürkére változott, s komoly, bánatos nagy szemeiből kiolvasható volt, hogy elhatározása végleges. A felelősség tudata visszaadta Richárdnak magabiztos higgadtságát, megfordult, de hiába keresték, kutatták szemei Dzsamált, Aida apja meglegelte, amit látott, hallott és a falba épített tapétaján meglépett.



- Elmegyünk drágám! Itt nincs mit keresnünk tovább! - mondta egy végtelennek ígérkező csók közben, a szót tett követte: Aida levetette maga elől a kötényt, kibontotta a fehér bóbitát és kiléptek az ajtón, hogy elhagyják az épületet, Omár és Baltazár azonban fontoskodó arccal útjukat állták és Dzsamál szobájába vezették őket, aki mosolyogva, főpapi ruhában, íróasztala mellett állt, kezét a Korán lapjain pihentetve.

- Nos, gyertek, gyermekeim! - intette magához az ámuló lányt és Richárdot -, a próba kemény volt, de kiálltátok. Most pedig, mivel jómagam is őszintén óhajtom a házasságot, hát legyen Allah, a ti, valamint az én akaratom szerint is!

- Ó, Atyám! Uram! Hát mégis? - Leborultak az aggastyán elé, aki a rituális szavak elhangzása után - Allah nevében - már mint férj, feleséget ölelte magához.

Minden házasság értékmérője az egymásért vállalt áldozat nagysága! Richárd és Aida határtalanul boldogok voltak, de a bánat, majd az öröm hirtelen feszültségváltozása miatt annyira izgatottak voltak, hogy csak álltak, nézték egymást és immár mindkettőjüknek apját, aki mindkét felindulásuknak okozója volt. Kapóra jött tehát Lothard megjelenése két sebtiben letört olajággal a kezében. A gyermek megjelenése feloldotta a feszültséget, zsenge eszével felfogta a pillanat nagyságát, s szavai, melyekkel az olajágakat átnyújtotta, visszavarázsolták közük a régi, meghitt légkört.

A házasság nyilvánosságra hozatala komoly feladat elé állította a világsajtót és a különböző hírközlő szerveket: egymás után jelentek meg a különkiadások, melyeknek fejlécei Richárdot, mint a Szahara királyát reklámozták.

Mi adta Richárdnak a hírnevet? Gazdagsága? Nem, egyáltalán nem, hisz több dúsgazdag létezik a Földön, akik egészen szürke emberként élik le életüket!

A Szahara sivatag felcsatornázási terve, valamint vállalatainál bevezetett újrendszerű jövedelem elosztása tette ismertté nevét! Richárd a gyarmati és félgyarmati rendszerek felbomlásának idején lépett színre, a kapitalista és államkapitalista hatalmak világhatalomért versengő torzskodásai közepette. A nyugati neokolonialista törekvések és a szovjet színes-csengettyűs propaganda ásiszó farkasfogai közt vergődő afrikai népek válaszut előtt álltak: tudták, hogy egyik barátság sem őszinte, mindegyik mögött új rabláncok csörögnek, de mivel választaniuk kellett, inkább a még ismeretlenebb államkapitalizmus felé orientálódnak, ha Richárd elibük nem áll, s egész szívével, vagyonának teljes latba vetésével fel nem oldja csalárd szemfényvesztéssel gúzsba kötött kezüket.

Erről folyik a vita a Richárd villában, ahová a délutáni órákban már Dzsamállal együtt visszaérkezett a család, hogy a másnapi polgári esküvőhöz előkészületeket tegyen.

Kívül vihar készülődik! A közeli Óceán felett sötét felhőgomolyok gyülekeznek, majd egymás után ismétlődő cikk-cakkos villámok hasítanak az elektromossággal telítődő levegőbe. A földszinten és az első emeleten nagy a sürgés-forgás. Teréz irányításával készülődnek a menyegzői ebédhez. Aida Lotharddal visszavonult pihenni, Richárd és Dzsamál pedig a második emelet üvegalkonján hosszú eszmecserebe merültek!

- Édes fiam! - próbált aggodalmának hangot adni Dzsamál - nem tudom eléggé ismételni mennyire szívem szerint való ez a házasság, s főképp annak örülök, hogy fő motívuma nem a vagyoni érdekeltség, hanem a szerelem, de bocsáss meg, ha aggodalmamat fejezem ki a jövőt illetően a vállalkozásainknál bevezetett jövedelem-elosztás miatt. Vajon a nép, hirtelen belecsöppenne nyomorból a jólétbe, nem fog-e a nyugati világra jellemző züllés útjára lépni?

Mert ha igen, mint az úgynevezett szocialista országokban is tapasztalható, előbb vagy utóbb vele együtt koldusbotra jutunk mi is.

- Atyám! Nincs hűségesebb az állatnál! Ez a nép pedig baromnak számított eddig, legalábbis akként kezelték. Az iránta tanúsított bizalom sokszorosán meg fog térülni, de még tévedésből sem szabad az államkapitalista morállal összehasonlítani a miénket! Ott a haszon éppúgy elfolyik a felső tízezrek kezén, mint a kapitalista államokban, s a nép, ha élni akar, rákényszerül a lopásra. Már pedig, aki lop, az hazudik is, a hazugság pedig táptalaja az erkölcsi züllésnek. Ahol a kormány, azaz: a társadalom felsőbb szintjein is hazudni kényszerülnek, ott elképzelhető, hogy mi van lent.

Nálunk jelenleg is mást mutat a grafikon, idővel pedig! Tudom: a javak felhalmozódásával együtt jár az igények növekedése is! Olaj és ipari vállalatunk tiszta jövedelme elegendő ahhoz, hogy munkavállalóink családtagjaikkal együtt anyagiakban bővelkedő kolóniákat hozzanak létre, de míg az eszmei kommunizmus pezsgő, lüktető életté nem válik, nem mondunk le a magántulajdonról. Világosabban: amíg minden egyes dolgozónk nem érzi át, illetve nem alakul ki bennük a gazda felelősségtudata, addig vasfegyelemre és személyszerinti gazdára van szükség.

- Értem fiam! A jelenlegi kb. hétszázezer főt megerőltetés nélkül kielégítik raktáraink, de mi lesz, ha a csatornaépítés teljes üzemben beindul? Hisz előzetes számításaid alapján jelenlegi munkás alkalmazotti állományunk 25 millió főre fog emelkedni!

- Atyám! A Szahara csatornák nélkül bizonyára egyelőre meghatározhatatlan időre kiaknázatlan sivatag marad, sőt területe egyre nő! A nép tudja ezt és velünk együtt a legnagyobb áldozatra is képes lesz! Gépek kellenek százezerszám és modern nagyipar, amely a gépeket termeli és javítja! Ha Aida észak-rodéziai bányavidékein az elavult bánya- és ipartelepek helyén új, modern nagyüzemeket létesítünk, minden problémánk megoldódik!

- Tehát csatorna és nagyipar! Az a kérdés bírjuk-e egyszerre mind a kettőt? - Dzsamál felállt - Allah áldása kísérje munkádat fiam, én melletted vagyok úgy is, mint az iszlám egyik főpapja, de úgy is mint az egyik legnagyobb magánvagyon birtokosa!

- Köszönöm, Atyám! Érzéseim találkozásunk első pillanatától kezdve azt súgták, hogy benned megbízható szövetségesre akadtam, ezért volt számomra délelőtti magatartásod oly szörnyű. Boldoggá tesz, hogy nem csalódtam érzéseimben, s most hozzájárulásoddal elkezdhetem életem nagy művét! - Richárd is felállt, s az üvegfal mellett támaszkodó Dzsamál elé lépett. Kezet ráztak, kezüket hosszan morzsolgatták, s így szemtől szemben mérlegelték sorsukat, népeik sorsát, a világ sorsát, ez a kézfogás pecsételte meg Afrika jövőjét, beláthatatlan távlatokat nyitván az izmusok közt vajúdó emberiség előtt! Kint teljes erővel tombolt a vihar, villámok tűzijátéka kísérte a levegőt, a házat, a nyúlánk pálmákat, az épületet körbefutó vadszőlő és rózsalugast megrengető mennydörgéseket. Ami a vihar előtt a földön volt, az szinte mind a levegőben kavargott, nem csoda, hogy a légkondicionált épületben is érezni lehetett az olajpálmák és a sokszínű rózsafelhő egymásba keveredő illatát.

- Így hányódik az emberi sors is évezredek óta a Földön! Ha terved sikerül Richárd - eszmélkedett Dzsamál, még mindig kezeit dörzsölve, szótagolva ejtve a szavakat - a teremts koronája visszanyeri méltóságát és lekerül a válláról a súlyos kereszt!

Aida jelent meg az épületbe nyíló ajtóban:

- Még mindig itt vagytok? Holnap mindketten fáradtak lesztek ha nem pihenitek ki magatokat! - Atyjára, majd Richárdra mosolygott - elkészítettem Atyám részére is a hálószobát, mehetünk?

Átkísérték Dzsamált a vendégek részére fenntartott lakosztályba, s midőn becsukódott mögöttük az ajtó, Aida Richárd nyakába ugrott:

- És mi? Én merre induljak?

- Te jobb helyen nem is lehetnél, drágám! Amíg én élek, neked itt a helyed! - szívéhez szorította, majd ölében vitte most már közös hálósobájukba.

- De a világ előtt csak holnap leszünk házasok! - próbált kibúvót keresni Aida.

- Ha mindenben a világ szája íze szerint cselekednénk, drágám, nagy a valószínűsége annak, hogy nem is találkoztunk volna! Allah és Atyád áldása rajtunk, és nekünk nincs is többre szükségünk, hogy boldogok legyünk.

És persze, hogy ment Aida! Eltűnt testéből a reggeli utálkozás, az imádott férfi utáni vágy leküzdött minden gátlást, amely a lányos szeméremérből fakadt, gondolatban már százsor is elképzelte nászútjukat, lehunytt szempillái előtt ott lebegtek a karcsú gép körvonalai, amelyen a polgári esküvő után végigjárják az építendő csatorna teljes hosszát, megpihennek a Csád tó partján lévő üdülőben, majd előbb a Hoggar hegyvonulatnál, utána Észak-Rodéziában szemlélik meg elhanyagolt bányáit.

Sima, tükörfényes hajnal köszöntötte az ébredőket, csak a kertben szétszórtan heverő kidőlt pálmák és az utakat borító sziromszőnyeg mutatta a pusztítás nyomait. Emberemlékezet óta nem jegyezték fel hasonló erejű vihart, mely új homokhegyeket emelt a Szaharában, oázisokat, kisebb településeket temetett el, az életet aszaló sárga homok ezrével szedte áldozatait az úton lévő karavánok közül.

Richárd egyre halványuló arccal, összecukott ajakkal hallgatta a menyegzői ebédre meghívottaktól a vihar által előidézett szörnyűségeket, csak a beesett szemüregből előparázsló szemek bizonyították, hogy él és gondolkodik. Agyában számok váltották egymást és azonnali kezdésére vonatkozó határozat. Engedelmet kért a köréje csoportosuló, kíváncsi társaságtól, s dolgozószobájába indult. Oda volt ugyanis beépítve egy nagy frekvenciájú adó, amelyen keresztül kapcsolatot tartott a különböző országok valamennyi valamirevaló nagyvállalatával.

Aida látta Richárd komor arcát és utána lopózott, de nem mert belépni a szobába, csak a félig nyitott ajtó mögül hallgatta tiszta, érc-csengésű hangját. Richárd rövid mondatokban beszélt, s egy jó órai megfeszített eszmecsere után homlokát veríték lepte el, de ajkán már mosoly játszadozott, s egy időszerű slágert dúdolva hagyta el a szobát. Mintha sejtette volna Aida jelenlétét, nem lepődött meg, midőn az ajtónál szembe találta magát vele:

- Te itt vagy? - szólította meg. - Mit szólnak a vendégek, hogy mind a ketten magukra hagytuk őket?

Aida elpirult:

- Bocsáss meg - mondotta -, úgy éreztem, hogy melletted a helyem!

Richárd magához ölelte és csókjaival még pirosabbra festette arcát:

- Köszönöm, kicsi Ai! Okosan tetted, de ha már itt vagy, mielőtt visszamennénk vendégeink közé, egy kéréssel fordulok hozzád.

Aida Richárd kebléhez simult.

- Csak mondanod kell és máris teljesítve van!

- Kicsi Ai, mit szólnál hozzá, ha nászutunkat a Csád-tónál megszakítanánk néhány napra, természetesen velem jönnél mindenüvé, egy pillanatra sem hagynálak magadra. Magad is hallhattad imént, hogy még a mai nap beindul a gépek szállítása és szeretnék a munkálatok beindításakor jelen lenni. Ez alatt a néhány nap alatt végigrepüljük a csatorna teljes hosszát, kijelöljük a két főcsatorna kereszteződésének a helyét, ahol egy új, modern várost építünk! - Aida letörölte Richárd arcáról a verítéket miközben kérdéssel fordult hozzá:

- És mondd, drágám, miért éppen a Csád-tónál állapodunk meg, úgy tudom azt minden oldalról öserdő veszi körül!

- Igen drágám, de ez a legalkalmasabb hely egy beltenger kialakításához, amely nélkül csatornarendszerünk nem lenne tökéletes! Most azonban induljunk vissza, mert megsokallják távolmaradásunkat:

A nagy szalonban nagy z sivaj, láрма fogadta őket: Alex von Dönitz a mindig vidám német mérnök, Richárd testi, lelki jó barátja táncoltatta nyakában a kilenc éves Lothardot. Alex néhány perccel előbb érkezett Párizsból feleségével, Elizabet Schnéberggel, a világhírű sebésszel.

Alex amint megpillantotta a belépő Richárdot és Aidát, akkora hurrát kiáltott, hogy a nagy láрма egyszeriben elcsitult, mindenki a hang irányába tekintett, de akkorra már egymás csontjait ropogtatta a két jó barát. Richárd bemutatta feleségének az érkezőket, majd kézen fogván Alexet, a jelenlévőkhöz fordult:

- Íme, hölgyeim és uraim! Az a megtiszteltetés éri Önöket, hogy saját két szemükkel láthatják a Szahara csatorna-rendszerének tervezőjét és egyben kivitelezőjét is! - Alex meglökte:

- De hisz' hol van még a kivitelezés? - Richárd azonban nem zavartatta magát, nyugodtan folytatta: - Továbbá fogadják szerény bejelentésemet: holnap, azaz: holnap reggel nyolc órakor, lerakjuk a csatorna alapkövét és azonnal hozzákezdünk az építkezésekhez. A munkálatok elképesztően nagyok lesznek, de bízom abban, hogy a nagy cél érdekében Afrika minden polgára mellettem fog állni!

A nagy pillanatok rendszerint belemarkolnak az emberi szívekbe, felrázzák a legelpuhultabb ember lelkiismeretét is. Nem csoda tehát, hogy a jelenlévők - bár ismerték már Richárd szándékát - a bejelentésre előbb néma döbbenettel reagáltak, majd egyszerre: Hurrá! Ott leszünk! Veled tartunk! kiáltásoktól telve, tapsorkán remegtette meg a szalon falait.

Volt-e nagyobb pillanat Afrika és főleg a Szahara történetében? Nyugodtan mondhatjuk, hogy soha! Érthető tehát, hogy a jelenlévők kis csoportjának lelkes hangulata túláradt a falakon, túl a városon, végigvonult az egész kontinensen, s mire elérkezett az utazás pillanata, Rabat apraja-nagyja a repülőtérhez vezető úton tolongott, hogy csak egy pillanatra is láthassa azt az embert, aki a halott földrész feltámasztására indul.

Délután három óra lehetett, amikor a repülőtérhez vezető sugárúton feltűnt Richárd és Aida kocsija, mögöttük a búcsúztatásukra érkezők hosszú autó-konvojával. A várakozó tömeg szétnyílt, hogy utat engedjen nekik, majd utána még szorosabb gyűrűbe fogván őket, egészen a repülőtérig nyomult.

A gépkocsiból kiszállva, hogy eleget tegyenek a kíváncsiságnak, kiemelkedve a környezetből néhány percre megálltak az alumínium lépcső tetején. A tömeg felmorajlott, s a fotó- és televíziós gépek kattogása közepette kalapok, kendők repültek a levegőbe és tarka, Afrika és a világ többi tájáról összehordott virágcsokrok.

Kisebb csoportok furakodtak előre: a Richárd-Dzsamál oligarchia munkásainak, mérnökeinek, technikusainak küldöttségei, hogy jókívánságaikat fejezzék ki. Fehér ruhás lányok, fiúk, feketék, fehérek koszorúja vette körül a gépet, s Richárd és Aida meglepetésükben, mert elutazásukat titokban tudták, meghatódva hallgatták őket, majd meleg szavakkal köszönték a feléjük áradó ragaszkodást, mielőtt beléptek volna a gép belsejébe.

Egy pillanatra még megjelentek az ablakban, aztán a motorok dübörgése elnyomta az üdvözlő hangot, s a repülőter őrszemélyzete hátrább nyomta a tömeget. A gép elindult, majd felemelkedve az áttüzesedett kék ég szféráiba, eltűnt, mint egy ezüst madár.

Sűrű aranyporban húzott a gép délkelet felé. Alatta végeláthatatlan pusztaság, szélhordta homokhegyek, homok, homok és homok!

Richárd félig lehunytt szemmel figyelte a radarernyőn végigvonuló tájat, hallgatta Aidát, aki ölébe húzódva lágy, baritonba hajló hanglejtéssel valami ősrégi, szerelmi dalt dúdolt, majd minden átmenet nélkül megszólalt:

- Kérhetek én is tőled valamit? De csak abban az esetben válaszolj, ha nem esik nehezedre!

- Bármit, szívem! Előtted soha és semmi titkom nem lesz!

- Három éve ismerlek! Hosszú távolléteid miatt azonban megismerésem csak a szerelemig jutott. A feleséged lettem, mindent pótolni akarok, ami eddig hiányzott életedből, ehhez azonban tudnom kellene egyet-mást, s ha teheted, mesélj nekem magadról, a hazádról, ahol születted, pályafutásodról, mindenről, ami veled kapcsolatba hozható, Mariannáról is!

- Ezt magamtól is megtettem volna, de tudod oly gyorsan peregnek körülöttünk az események, hogy erre eddig gondolni sem lehetett. Nos hát, kezdem.

Aida még mélyebbre húzódott, s most ő merült el a radarernyő szemlélésében, de csak testi szemmel, a lelke ott járt, azokon a tájakon, amelyekről Richárd beszélt, vagy inkább mesélt? Súlytalan lelke átlépte az afrikai kontinenst, át a Földközi-tengert, ott járt a Fertő-tó mellett megbúvó kicsi házban, a soproni Lővérek fenyőillatos sétányain, a pesti gimnáziumban, ahol puskákat gyártott latinból diáktársai részére, a pesti korzón, s a Halászbástyán.

- Így volt, kicsi Ai, és azt is megmondom, hogy miért: anyámat öt, apámat hét éves koromban elvesztettem. Ott pihennek a szomorú füzekről árnyas soproni temetőben. Míg tehettem, gyakran kijártam hozzájuk még azután is, hogy Pestre kerültem gimnáziumi, majd egyetemi éveim alatt. Egy ilyen alkalommal ismerkedtem meg Mariannával, aki évek múltán szüleivel együtt szintén Pestre költözött. Hogy az ismeretségből szerelem lett, s a szerelemből házasság, nem kell külön kihangsúlyoznom. Már tanársegéd voltam az egyetemen, mikor megesküdünk, s az első évben megszületett Lothard. Két évig boldogok voltunk: egymásnak éltünk és a gyermeknek! Ma is látom, amint Marianna harmatos, halványpiros hajnalokon karjára véve gyermekünket, egészséges, életvidám kacagással köszönti a kelő Napot, majd hozzám lépve - rendszerint későn feküdtem le és tovább maradtam ágyban - addig csipkedtek, míg fel nem ugrottam, s miután mindkettőjük fenekére paskoltam, melljük szegődtem, s míg el nem érkezett a hivatalba indulás ideje együtt, hármásban gyönyörködtünk a hajnali színorgiákban, s egymásban!

Házasságunk második évében született egy kislányunk, de orvosilag eddig ismeretlen betegség hamarosan elvitte közülünk. De nemcsak őt vitte el - vele együtt szerelmünket, a hajnali színorgiákat, s gondtalan - legalábbis mi úgy tudtuk be magunknak, mert bár egyik napról a másikra éltünk, a szerelem megédesítette - életünket is! Kislányunk halála után következett be

az a katasztrófa, amely megrázta egyedek, népek sorsát, amely nemzetek fölé emelte, majd leejtette és összezúzta családi és nemzeti létünket: 1956. október 23.

Eddig nem beszéltem, mert említésével sem akartam bemocskolni emlékeimet arról a társadalmi rendszerről, melyben szülőhazámban éltem, amely már hosszú évtizedek óta mérgezi a magyar sorsot, de mérgezi egyben a Föld valamennyi népét!

Richárd mély lélegzetet vett, Aida végighúzta vékony ujjait fején és egy őszülő hajtincset bodorított vissza a helyére, majd:

- Nem kívánom, hogy folytasd ha fáj, pihenj, drágám! Ami elmúlt, bár tanulságos, de elmúlt!

- Nem, nem - folytatta Richárd - a fájdalom felidézése felvértez bennünket nagyobb megpróbáltatások elviselésére. Hallgasd csak, hisz neked is tevékeny részed lesz annak a gyógy-módnak az alkalmazásában, amellyel én ki akarom, ki fogom gyógyítani halálos betegségéből a bolsevizmus által megmérgezett emberiséget. Ismered az egyetemi tanulmányaid folytán Marx és Engels dialektikus materializmusát? Nos ez a tudományos, de inkább áltudományos elmélet eszköz lett egy maroknyi, de erőszakos embercsoport kezében a világhatalomért folytatott küzdelemben. Felhasználva a tömegek elégedetlenségét, Oroszországban megbuktatták a feudalista cári önkényuralmat, majd később „világ proletárjai egyesüljetek” jelszót tűzve zászlajukra, egyre telhetetlenebbül tekintettek keletnek, nyugatnak! Vajon ha tudták volna az Auróra matrózai, hogy a népfelszabadítás demagógiája mögött az államkapitalizmus pokla rejtőzik, a cár feje helyett nem Lenin fejét tűzték volna szuronyaikra? Biztosan! De nem tudták! Honnan tudhatták volna? A kapitalista tőke urai akkor is, éppúgy, mint ma, saját pecsenyéjüket sütögették!

Amikor a sátáni erők által félrevezetett tömegek észrevették az árulást, már késő volt, az újabb martalócok már az ő fejüket hajigálták ki a pétervári téli palota ablakaiból az őszirózsás kruppok közé! Azóta, mint a pók szövi hálóját, s jaj annak a népnek, amelyik lépre megy. A mézesmadzag addig szorul a nyakán, míg végül is kifogy belőle a szufla! Hát igen, ez a szovjet, bolsevik stratégiák módszere! De módszertani hibát követnek el, mert előbb-utóbb a legbutább ember is tudatára ébred annak, hogy becsapták, s mennél nagyobb a csalódása, annál nagyobb a kiábrándulás! Jelen pillanatban csak vasfüggönnyel és a karhatalom sokszorosára emelésével tudják visszatartani óriásira duzzadt mamut-birodalmukat a széthullástól, és ez kedvező számomra, aki pontosan ugyanazzal a szérummal ojtom be a boldogulását kereső emberiséget, amellyel ők, azzal a különbséggel, hogy én biztosítom az anyagi feltételeket is! De térjünk csak vissza október 23.-hoz!

Szemerkélő esőben, olajbarnával kevert, fakó sárga, lombos és vérpiros szőlőleveleket pörgetett az őszi szél a budai hegyekről Pest felé. Egyetemre menet feltűnt a sok motoros rendőr, gépfegyverekkel, golyósórókkal felszerelt katonai páncélautó, de nem tulajdonítottam nekik különösebb jelentőséget, mert hisz ez minden jelesebb ünnepen így volt. Az egyetemhez érve azonban megváltozott az utca képe: hallgatag ifjak, lányok érkeztek, majd robogtak tovább! Egyetemistákból összeverődött kisebb-nagyobb csoportok tárgyaltak nagy hévvel, s a járőrök felé mutogattak. Ekkor már éreztem, hogy valami szokatlanul nagy dolog történt, vagy fog történni. Orromban a fegyverek olaj- és puskapor szaga keveredett a temetők jázminos illatával, s felnézve az épületre a halált láttam könyökölni ógörög cirádás homlokzatán. Beléptem a kapun, a lift éppen szabad volt, s én, még néhányad magammal felfelé haladtam. A tanáriba akartam menni, de szórakozottságból, vagy az események hatására az egyik tanterembe nyitottam be. A terem zsúfolva volt fiúkkal, lányokkal, s a katedráról éppen egy nyúlánk, vékonydongájú, harmadéves szónokolt:

- Követeljük a szabad választásokat, a szólás-, a sajtó-, a vallásszabadságot, követeljük a sztrájkjogot, mindenek előtt azonban követeljük a szovjet haderők azonnali kivonását az ország egész területéről. - Hatalmas taps, „pusztuljanak” felkiáltások. Észrevétlen akartam maradni, de nem sikerült, mert egyik növendékem meglátott és elkiáltotta magát:

- Itt van Richárd tanár úr! - mire a többiek: - Halljuk Richárd tanár urat.

Egy pillanat alatt csend lett és a diákok utat nyitottak számomra a katedrához. Ami ezután következett, lehet, hogy az észnek is szerepe volt benne, de inkább a szív diktálta. - Az egyetem részéről beválasztottak az országos forradalmi bizottmányba, s néhány órára rá én, aki addig igyekeztem távol tartani magam mindentől, aminek politikai íze volt, ott meneteltem a háztetőkről lehajigált vörös csillagokon, vörös zászlókon taposó magyar és szovjet tankok fedezete mellett, a Hősök terére tartó milliós tömegben.

Ez az ezerarcú tömeg - azért nevezem így, mert megtalálható volt benne a társadalom minden rétege - egyetlen megmozdulásával elsöpörte a Moszkva-bérenc kormányt. A magyar és a régebb óta hazánkban tartózkodó szovjet haderők a forradalom mellé álltak, s megkezdték az ország megtisztítását a bolsevik spionoktól. A forradalmi bizottmány javaslatára megalakult új kormány, mivel tudta, hogy az ország keleti határain beözönlő friss szovjet haderőkkel szemben csak ideig-óráig folytathat eredményes harcot, a szabad Nyugathoz fordult segítségért. Ez a segítség azonban csak a különböző fórumokon folyó szócséplésekben nyilvánult meg és egyben ki is merült. Moszkva a Nyugat erőtlen politikája, mozdulatlanságának láttára vérszemet kapott, s megkezdődött egy kis nép tragédiája, élet-halál harca, melyet úgyszólván fegyvertelenül, csupasz testével és eszével vívott egy korszerűen felszerelt mamut hadsereggel szemben. A végét sejtethet! Örök dicsőség a hősöknek, akik életüket áldozták és számkivetés a menekülteknek! Az otthon maradtak pedig még súlyosabb bilincsekbe verve húzták tovább a vörös igát. A veszített forradalom után előbb Bécsbe, majd Párizsba mentem családommal együtt. Egy régebben Párizsba költözött ügyvéd barátom Szajna-parti villáját bocsátotta rendelkezésünkre. Ott, abban a római mintára épült rózsá- és mirtusz bokrok közül kiemelkedő oszlopos házban éltünk egy évig, de már nem a régi, meghitt családi életet.

Én éjt-nappallá téve írtam, tárgyaltam! Cikkeimnek nem kis része volt abban, hogy Afrika és Latin-Amerika népei felismerték a bolsevizmus igazi arculatát, de feltártam a nyugati puhány politikát is! Dolgozószobám ajtajának kilincset egymásnak adták át látogatóim. Ott ismertem meg Alex von Dönitz mérnök barátomat és feleségét, ott született meg bennem egy világot átfogó új társadalmi rend elmélete, amelynek gyakorlati alkalmazása - „vadócba rózsát ojtok, hogy szebb legyen a föld” - végett Afrika felé tekintettem. Persze, közben észre sem vettem, hogy feleségemtől és gyermekemtől teljesen különálló életet alakítottam ki magam körül. Már nem néztük együtt a napfelkeltét, a kert mögött elhúzó apró vontató gőzösök és kirándulóhajók füttyögése csak Mariannát és Lothardot csalták az ablakhoz. Szomorú, nagy szemeiket a vízre függesztve együtt sodródtak a gyengén áramló hullámokkal egyre távolabb tőlem, mígnem egy nap, szép kora tavaszi reggel, Mariann örökre eltűnt az életemből.

Tavaszi volt mikor jött, és tavasz, amikor elment és vasárnap! Az orgonabokrok apró csillagvirágainak illatfelhőitől ittasan, összecsomagoltunk azon a reggelen, s feltankolva Alex vadonatúj, krémsárga túrakocsijára, együtt velük, a svájci Alpoknak vettünk irányt. Messze lehet menni egy nap, s mi messze mentünk! Egy gleccser alján, 1200 méter magasságban épült turistaszállóban ütöttünk tanyát. Miután átestünk az ilyenkor szokásos üdvözléseken, Marianna, Eliz és Alex néhány új ismerős társaságában felfelé indultak egy már jól kitaposott hegyi ösvényen, én pedig sürgős munkámra hivatkozva Lothard-dal a szállodában maradtam.

Egy ideig a szálló előtt csörgedező hegyi patak mentén sétálgattunk. Lothard fel-alá futkározva a parton apró ezüst-jégrögöket halászott ki a vízből. A fürge, mozgékony, három éves gyermek kézzől-kézre járva hamarosan bizalmas barátságba keveredett a szálló vendégeivel, én pedig, mint egy magára maradt csataló, felmentem a szálló második emeleti balkonjára, s mivel semmi hajlandóságot nem éreztem a munkához, távcsővel kutattam Mariannáék után.

Egyre ritkuló törpe- és borókafenyők között kanyargott az út, azaz ösvény felfelé. A lejtő emelkedésével egyszerre eltűnedeztek a bokrok is, s gyér havasi növényzet tarkította a jég és hólé által kikoptatott sziklákat, melyek hatalmas cikk-cakkban húzódó hó, jégpáncél, naptól, vihartól kicsipkézett szegélyénél tűntek el. A gleccser felszínét a rátűző napsugarak megolvasztották, s folyékony ezüstként, vagy inkább mintha cukorsziruppal öntötték volna le, szikrázott a kúp felett gyűrűző felhőgomolyok alatt.

Nem tudom mennyi ideig gyönyörködtem a csodálatos panorámában, az alkotó természet magával ragadta gondolataimat, arra eszméltem, hogy a nap lement - a szálloda olyan szögben épült, hogy a nap már kora délután csak a hegy mögül kukucskálhatott - sugarai azonban mintegy hozzá tapadva a gleccserhez, még hosszú ideig rajta feledkeztek, majd hirtelen sötétlilára válva, mintha szemfedőt borítottak volna rá.

Ebben a szituációban pillantottam meg ismét Mariannát, amint éppen átlábalt a patakon, nem volt mély, a mederből kiálló köveken száraz lábbal lehetett közlekedni. Lesiettem az emeletről, s Lothardot, aki egy idős festő társaságában krix-kraxokat rajzolgatott - karomba kapva - elibük mentem. Az alkonyi szürkületben is észrevettem Marianna arcizmainak rángatózását, amidőn átvette tőlem a gyermeket. Az utóbbi időben feltűnően sápadt volt, de akkor, abban a pillanatban szinte elfehéredett. Máig sem tudom mekkora, s milyen lelki kényszer vitte arra a gondolatra, hogy szakítson családjával, hisz az anyagiakat tekintve mindene megvolt, ráadásul: függetlenül mindentől, éreznie kellett, hogy iránta való szerelmem akkor is a régi volt.

Vacsora után lefektettük fiunkat, s kérésére lementem vele a táncterembe. Én nem táncoltam, de soha nem voltam rá féltékeny, bárkivel szórakozhatott. Akkor azonban - miután néhány ropogós táncot lejtve, kipirosodva, egy fiatalember karján visszajött asztalunkhoz, tudtam, hogy Marianna már nem az enyém! Éjfél tájban megmakacsolta magát, semmiféle rimánkodásra nem táncolt tovább, leült velem szemben és merően nézett rám, mintha lelkem mélyét, gondolataim ismeretlen szövevényét akarta volna kikutatni. Egy ideig így néztük egymást, valószínűleg egyazon téma körül kalandoztunk, aztán mintha összebeszéltünk volna, felálltunk, menet közben szorosan belém karolt, s mintha nehéz lett volna saját testét cipelnie, rám nehezedett. Szobánkba érve első dolgunk volt a gyermek ágyához menni, betakargattuk, megcsókoltuk a napi futkosástól mély álomban szendergő rózsás arcú csöppségünket. Mivel két egymásba nyíló szobát béreltem, Marianna ott maradt Lothard mellett, én pedig átmentem a másikba és leültem az íróasztal mellé, melyet kérésemre küldött fel a szálloda igazgatója. Ott, az örök hó és az örök „tavasz”, az élet és a halál határvonalán megpróbáltam számot vetni életünkről, de sehogy sem sikerült, s mint oly sokszor tettem, asztalra hajtván fejem, elszunnyadtam. Arra lettem figyelmes, hogy nyílik az ajtó, felnéztem, Marianna állt az ajtó nyílásában felöltözve, úgy ahogy volt, csak bundáját csapta még vállára.

- Richárd - szólalt meg - búcsúzni jöttem! Elmegyek! El kell mennem! Ne kérdezd, hogy miért, mert nem mondhatom meg, és lehet, hogy nem is értenéd meg. Elégedj meg azzal, hogy fáj, nagyon fáj a búcsú! - Lehajtotta, majd felkapta fejét, lágy, sima arcán addig soha nem látott kemény vonások jelentek meg. - Ne haragudj rám - folytatta - bocsásd meg tettemet! Majd egyszer, úgy lehet, te is belátod, hogy helyesen cselekszem! A fiunkat itt hagyom neked, különben sem adnád, szeresd mint eddig, csak ezután helyettem is! Majd ha szerencsésen célba érünk, találkozhatunk talán.



Meg sem várva válaszat, megfordult, s rátette kezét a kilincsre, de ha más nem, az ösztön, a megszokott környezethez való ragaszkodás lebénította kezét, s visszafordult, mintha várt volna valamire, valami csodára, amely megakadályozza, vagy szükségtelessé teszi elhatározásának keresztülvitelét, ez azonban nem következett be.

Én válasz helyett hátat fordítottam, s kinézve az ablakon, a gleccser fölé kúszó hold félkaréjára fordítottam könnytől fátyolos szemem. Hallottam, amint az ajtó kinyílt, majd becsukódott, s Marianna eltávozott. Kapcsolata Elizabettel és Alex-szel távozása után sem szakadt meg, hol- és hogy-létének közlését azonban eskü tiltja, és tiltja mai napig számomra. És itt, ne ijedj meg, de át kell repülnünk egy szakadékon, ugyanis miután visszamentünk Párizsba, s miután Marianna javára végrendelkeztem, fiamat sem kímélve, a legnagyobb titokban csatlakoztam egy, a professzornő, azaz Eliz által kezdeményezett kísérlethez. Rajtam és fiamon kívül kísérleti alanyként szerepelt még maga a professzornő férjével együtt, sőt - tudtomon kívül Marianna is! A kísérlet ötven évre szóló hibernációra vonatkozott, és egy meg nem nevezhető svájci cég finanszírozta. Mivel sikerrel végződött, ötven éves álom után, egészségesen ébredtünk valamennyien! Én most, ha az élet kezdetét veszem, 91, a fiam pedig 59 éves. Tudom és szemed is arról tanúskodik, hogy nem hiszed, pedig színtiszta igazat mondtam! Nem is hozakodtam volna elő vele, de ígéretemhez, hogy soha nem hagylak bizonytalanságban, hozzátartoznak álmaim is, melyekben a történelmi múlt, a jelen, valamint a jövő perspektívái viaskodnak, ismerned kell tehát legalább vázlatosan a múltamat is!

A kísérletben való részvételünkért tetemes összeget kaptunk kézhez! Én, fiammal együtt álmaim földjére, Afrikába jöttem. Itt Atyádtól megvásároltam egy eléggé nagy kiterjedésű, számára azonban értéktelennek tudott birtokot, s hála a geológia tudományának - az egyetemen a geológia tanára voltam - ez az értéktelennek tartott föld adja ma Afrika olajtermelésének hetven százalékát. Tovább nem mondom, hisz ami utána történt, az nyitott könyvként áll előtted! Csak még annyit, hogy az olajkutak feltárásához, a vezetékek kiépítéséhez a tőkét Atyádtól kaptam! Igaz, a kölcsön kapott pénzt egy fillérig javára íratam már, hálámat, bármennyig élnek, akkor sem tudnám eléggé leróni iránta!

Hatalmas víztükör jelent meg a radarernyőn, rajta számtalan apró, ide-oda dülöngélő halászbárka.

- Megérkeztünk! - súgta Richárd, de alig ejtette ki a szavakat, lassú zuhanással már ereszkedett is a gép, s pár pillanattal később egy modern, nagy kiterjedésű repülőtér betonkifutóján megállt. Kiszálltak, nehéz, olajszaggal telített, friss szél csapott arcukba, de Aida most nem érezte ezt, azt hitte káprázat játszik szemeivel, akárha előbb a fülével!

Körös körül kivilágított fűrotornyok, az olajfinomító, távol, vízközelben modern lakóházak, középületek. Csodálkozásra azonban nem jutott idő, mert a repülőtér parancsnoksága zenekarral fogadta őket. Aida királynői mozdulattal köszönte meg a parancsnok által vállára terített bundát, melyre nemcsak a nagy víztömeg közelsége miatt volt szükség - a Szaharában általában nagy a hőingadozás. Richárdnak nem volt szüksége melegebb holmira, az ő szervezete már hozzászokott! Vigyázzba merevedve, meghatódott arccal hallgatták végig a Richárd-Dzsamál kolóniák himnuszát, mely a zsendülő újvilág gigantikus erejét, méreteit és utánozhatatlan ütemét egyesítette magában.

A himnusz végeztével elbeszélgettek a parancsnokság tagjaival. Richárd utasításokat adott a repülőtér megélénkülő forgalmára vonatkozólag, majd beültek a reájuk várakozó gépkocsiba és a lakásukra, Richárd volt legénylakására hajtottak. Egy elég tágas, egy emeletes, központi fekvésű villa előtt állt meg a kocs. Fiatal, sudár növésű, csinos, néger asszony, Anna és férje, Peter Schmidt, a nagy műveltségű, nyolc nyelvet beszélő professzor, aki egyetemi katedráját

hagyta ott, nyitottak nekik ajtót. Egyébként Peter, mint Richárd teljes jogú megbízottja irányította a kolóniák életét és természetesen Richárd távollétében az olajtelep munkálatait is. A vasvirágokkal díszített kapu mögül álomszép tündérkert tárult eléjük: középütt óriás, az egyenlítő vidékén honos díszfa, melyről az élősködő növényzet légygökerei az alatta villódzó halastóba lógtak, míg a tó körül foszforeszkáló szökőkutak, szeszélyes színpárosítással csoportosított délszaki növények ezer változatával!

Aida mélyet, nagyot lélegzett, aztán szinte bódultan a számára szokatlan illattól, Annába kapaszkodva baktatott fel a lépcsőkön.

- Milyen szép itt minden! Milyen boldogok lehettek ti itt! - kezdte a beszélgetést.

- Ez itt mind a tiéd asszonyom! - válaszolt szelíden Anna.

- Nem, nem angyalom! Ennyi szépség sok lenne egy embernek, még kettőnek is! Mondd úgy, hogy a miénk!

Beléptek a szalonba, ahol mint az orgonasípok, három pöttömnyi emberke sorakozott eléjük.

- Jé! - kiáltott fel Aida - Richárd, te nem is említetted, hogy itt gyermekek is vannak! - Mivel nem volt nála más, lehúzott ujjáról három gyémántköves gyűrűt és a gyermekeknek adta, akik egyik kezükből a másikba ejtve fitymálták a szikrázó csecsebecsét. A kellemetlen helyzetből Richárd mentette ki, aki midőn belépett, felkapta egyszerre mind a hármat, s miután alaposan összekócolta őket, eléjük öntötte táskájának egész tartalmát. A bonbon, csokoládéhalmoz láttára támadt nagy visongás közepette bevonultak az ebédlőbe, ahol Anna már előre megterített a „vendégek” tiszteletére.

- Mindig így van ez, Madam - magyarázta Peter Aidának - valahányszor Richárd úr megérkezik! Ha nem lennének feketék, azt hihetné az ember, hogy ő az apjuk!

Anna elpirult és szobájukba terelte a gyerekeket, a többiek pedig helyet foglaltak az ételtől, italtól roskadozó asztal mellett. Vacsora közben Peter beszámolt Richárdnak az olajtelep és a kolónia helyzetéről, Aida pedig Annával barátkozott.

Úgy éjfél tájban erős repülőmoraj rezegettette meg az ablakokat: - Megjöttek az első teher szállító gépek - jegyezte meg Richárd - ideje lesz lefeküdni, mert reggel korán kelünk!

Elköszöntek egymástól, s néhány perc múlva Aida már a fürdőszobából incselkedett az ajtó előtt türelmetlenkedő Richárddal. Fürdő után, csak úgy hálóingben kiálltak az erkélyre, kicsalta őket az immár állandósuló repülőmoraj, amely a holnap, a nagyszerű tettek győzelmeinek prelúdiumaként zengett végig az afrikai égen, de csak rövid ideig maradtak ott, mert Aida fázott, s visszavonultak a hálószobába. A kellemes meleg, s a habfehér párnák láttára Aida feledve mindent, csak az első, az igazi nászéjszakájukra gondolt, és amiért az előbb Richárd még hiába rimázkodott - nem engedte magához a fürdőszobába - most önként, kérés nélkül adta. Ledobta magáról a fátyolszerű köntöst, hagyta, hogy Richárd feligya fedetlen testét, s a gyönyör ritmikus rengésének kábulatából pihentető álomba ringassa.

Aida már rég az igazak álmát aludta, s Richárd még mindig ébren gondolkodott: a lelkét ösztönző erők mibenlétét és a jövő perspektíváit latolgatta! Valaha Krisztus is hasonló módon indította útjára a szeretetet, s mi lett a sorsa? Azok köpdösték arcul a nehéz terhet cipelő Istenembert, akikért feláldozta életét! De annyi tűz-, vér-özön után, hamis próféták által összehordott lim-lom alól is az Ige alapgondolata ércesen cseng, mint a nemesfém-ből készült csatabárdé, voltak és vannak is, akik kalmármód gyümölcsöztetik, de örökervényűségét ellen-ségei sem merik igazából megkérdőjelezni, mert az ember természetéből fakad, és felsőbb-rendűségének tökéletes igazolása!

Richárdot az Ige tisztasága, a szeretet önzetlensége ejtette hatalmába. Kimondottan nem ragaszkodott egyik valláshoz sem, s Krisztust is, mint az emberi tökéletesedés legmagasabb fokára eljutott filozófust tisztelte, művének alappilléreit a lim-lom alól kiszabadított Ige időtálló gránitszikláiba kívánta süllyeszteni, azzal a különbséggel, hogy az úgynevezett túlvilág, a halál utáni élet gyönyöreiben már e földi lét ideje alatt kívánta részeltetni az életet szomjazó emberiséget. Mert, bár mindenki által megszívlelendő szavakat használ a költő „Az ember tragédiája” befejező sorában: „Ember küzdj és bízva bízzál”, ha a sok küzdelem már itt a földön nem válik gyümölcsözővé, pokolba kívánjuk a földi élettel együtt a túlvilágot is!

De hogyan válhat gyümölcsözővé az életért folytatott küzdelem? Ha a termelt javak annak a szükségleteit elégítik ki, aki akár szellemi, akár fizikai erejét áldozta érte! Ha nem lesz többé kizsákmányolt és kizsákmányoló, ha megszűnik a parazitáság, ha a közös munka haszna ember és ember között egyforma arányban osztódik szét. De ezt hirdették a bolsevikok is! És mi lett az eredmény? Egy kizsákmányoló helyett száz, egy élősd helyett ezer! Tehát épp elegendő tapasztalat áll eddig rendelkezésre.

Neki olyan eszközöket kell alkalmaznia, hogy szinte észrevétlen legyen a nagy átalakulás folyamata, amíg ki nem terebélyesedik, lombosodik, mint a fa, amikor már sem ideológiái, sem más egyéb fegyverrel nem tudják szétzúzni, leállítani, más irányba terelni!

Hogy a kolóniák szellemi felkészültsége állandó és folyamatos legyen, az építkezésekkel párhuzamosan kell haladnia a nagy feladatok végrehajtásához szükséges, megfelelő embertípus kialakításának is! Az iskolák ugyan elkészülnek, de honnan veszi a nagy számú tanerőt? Itt az ideje, hogy a papság aprópénzre váltsa az ígét, s mint annak idején Jézus példáját követve az apostolok, kezébe vegye a tudás, azon belül a haladás zászlaját. A sokféle vallásnak egyetlen célt kell szolgálni és a cél érdekében meg kell találniuk a közös nevezőt!

Amikor Richárd e gondolatársításhoz jutott, már csak részben volt öntudatánál, kezét mintegy reflex-mozdulattal átvette Aida vállán, s hozzásimulva mély álomba merült.

Még a halastó tükreben fürdőzött a Hold, mikor Peter Schmidt, akinek szemeiből kiűzte az álmot az események megélénkülő láncolata, halkan, tapogatózva, hogy a házban lévők nyugalmat ne zavarja, felkelt, átsurrant a parkon, s éjszakai körútra indult a telepen.

Aidát madárfütty ébresztette, felkelt, átment Richárd dolgozószobájába, s elhúzta a sötétítő függönyt. A nagy tó közelségétől erősen páradús levegő kicsit mellbe csapta, de nem húzódott vissza, hanem tágra nyitott pupillákkal gyönyörködött az eléje táruló látványban.

A telep egy selymesen ringó, azúr csillogású öböl mentén, félkör alakban épült. Mögötte a látóhatárt, emberi szem részére átláthatatlan zöld sáv: őserdő zárta el. A villa emelkedőre épült, így Aida áttekinthette az egész települést. A fiatal város felbolygatott méhkaszhoz hasonlított: az egyébként 10-10 emeletes szalagházak előtt művészileg kiképzett, nagy terjedelmű parkban, az őserdőből meghagyott fák alatt kék overállba öltözött férfiak, nők gyülekeztek, majd 10-15 fős csoportokban a parkot átszelő sugárúthoz indultak, amelyen különböző nagyságú és rendeltetésű gépek hosszú sora vonult az öböl felé.

A telep gyönyörű lát képe, a technika bámulatos gyorsasággal összehordott csodái fellelkesítették a fiatalasszonyt és tapsolni kezdett, vissza akart rohanni a hálószobába, hogy felébressze férjét, de amint megfordult, Richárdba ütközött, aki felébredve észrevétlen utána lopózott, és háta mögül szemlélte a gépek felvonulását. Nyakába csimpaszkodott, mint a gyerek, aki túlradó boldogságát nem tudja másképp levezetni: - Richárd drágám! Sejtettem, hogy nagy dolgok történnek körülöttem, de arra, ami itt végbe megy, álmomban sem mertem volna gondolni.

- Bárki megtehetné ezt, kicsi Ai, ha elegendő pénz állna rendelkezésére! - válaszolt Richárd és átkarolva Aidát, visszahúzta az ablakhoz.

- Ó nem, ne hárítsd el magadtól legalább az én dicséretemet, hisz nekünk is volt pénzünk, de mire vittük vele, amíg nem jöttél? Semmire! Ingó és ingatlan vagyunk a bankok útján kamatozott, vagyis - mint mondtad - látszólag értéktelen ingatlanaink kiaknázatlanul heverték. Előtted is kérték már Atyámtól a homoksivatagot, de nem volt hajlandó túladni rajta.

- Szerencsére! - toldotta meg Richárd.

- Csodálatos erő van benned! - folytatta Aida - Nézz körül és gyönyörködj alkotásodban! - Richárd visszahúzta Aida távolba mutató karját és ajkához szorította:

- Pedig ez a legkisebb településünk, kicsim, mit fogsz szólni akkor a többihez? - Aida tekintete a végtelenbe meredt:

- Szeretném mielőbb látni valamennyit! - mondotta halkán, suttogva, és egy hosszú öleléssel toldotta meg.

- Látni fogod rövidesen őket, drágám, de most itt vagyunk, nézz az öbölre! - Richárd kezével oda mutatott, ahol az egyre feljebb emelkedő Nap belelépett a vízbe. - A felkelő Nap tükörképétől bíborra változott vízfelszín felett, mintha vérbe mártogatták volna szárnyaikat, hófehér halászmadarak fürdőztek! Néhány pillanatig hallgatagon nézték a ritka természeti tüneményt, majd ismét Richárd szólalt meg:

- Mit szólnál ahhoz, kicsim, ha nyaraló-várossá építenénk ki ezt a telepet?

- Ó, nagyon-nagyon szép lenne, de a szalagházak maradnának?

- Nem! Azokat szét lehet szedni és helikopterrel bárhová szállíthatók! Ha te is helyesled elhatározásomat, itt, ezt a természetes dombvonulatot, ahol mi most vagyunk, meghosszabbítjuk, s a dombhajlatokra telepített ligetekbe, a sétányok mellé, mintha marokkal szóránk szét, kristálypalotákat építünk! Afrika, a tengerek, a világ királynője lesz ez a város, amelyben a kényelmet, a szépséget pazar kézzel építjük bele!

- És rólad fogjuk elnevezni!

- Nem, drágám! Ez nem az erő, ez a szépség városa lesz és Aida lesz a neve! De figyelj csak!

Észak-nyugat felé tekintett, a gép még messze járt, Richárd azonban az utóbbi éveket nagyjából úton töltötte, s már morájáról felismerte saját gépének közeledtét. - Igyekeznünk kell - mondta - mert negyedóra múlva itt lesz Alex!

Nem tévedett, mert valóban Alex érkezett meg a géppel, aki előbb természetesen rájuk volt kíváncsi, s már a reggelinél tartottak, midőn rájuk nyitott, de nem időztek, magyarázgattak egymásnak. Bekapott ő is néhány falatot, aztán már hármasan lehajtottak az öbölhöz, oda, ahol a csatorna beletorkollik a tóba. A soros műszak munkásait kivéve már ott tolongott a telep apraja-nagyja, feltornázták magukat a hatalmas gép-szörnyekre, ismerkedtek az idegenből érkezett munkásokkal: a csatornaépítés úttörőivel. A rögtönzött emelvényre lépő Richárdot szünni nem akaró taps fogadta, amikor pedig csend lett, a repülőtér zenekara ütemes indulóra zendített. Az induló végeztével Richárd a település lakóinak többsége által beszélt nyelven: franciául vázolta a vállalkozás célkitűzéseit. A néma várakozásban szinte hallani lehetett a természeti erőkkel összezsugoruló élő és holt anyag, az izom és a vas atomjainak tágulását, a nyers erő és a tudomány, a technika békés fegyvereinek zajtalan készülődését a kíméletlen harchoz!

Richárd szavai lágyan rezdültek, mint a hegedű húrjain, vagy a zongora billentyűin a C-moll, előbb körülsimogatta, az érzékenyülés mélypontjára vezette közvetlen, vagy - rádión, televízió - közvetett hallgatóit, hogy aztán a könny, mint a víz a vasbetont, acélszilárdságúvá tegye elhatározásukat: a győzelem érdekében életünket és vérünket! Hisz ha valamikor az emberiség történetében érdemes volt a nagy áldozathozatal, most valóban érdemes lesz! Ha beteljesülhetnek Richárd zárószavai: hogy ez a kiégett földrés, amely valaha az emberi élet kezdetének színtere volt, ismét édenkert legyen!

A beszéd után Aida közreműködésével elhelyezték az alapkövet, majd beindult a munka. Alex irányítása alatt mérnökök és technikusok csoportjai haladtak elől a kitűző brigádokkal, közvetlenül utánuk a gépek következtek! Épületes látvány volt, amint óriás acélfogaikat belesulykolták a még érintetlen talajba, s egy harapás, egy dömper, két órán belül már látni lehetett, mint alakult a közép felé szűkülő meder, mint emelkedik percről-percre a töltés.

Hátul, az öböl közvetlen közelében, a betonozó brigádok készülődtek a csatorna torkolatánál létesítendő erőmű alapításához, valamint a különleges rendeltetésű: vasút-, elektromosság, víz- és gázvezetékek lefektetéséhez alakult műszaki osztagok.

Richárd, aki a munkálatok felett körözött, aztán irányt vett a Hoggar nyúlványaihoz, ahol majd a két főcsatorna fogja keresztezni egymást. Útirányában azonban inkább egy mellékcél vezette: meg akarta tekinteni Dzsamál korábban alapított bányáit. A bauxitban, vasban gazdag hegyvonulat Aida anyai örökségéhez tartozott és Dzsamál ragaszkodott figyelmen kívül hagyásához, a házasság létrejöttével azonban megváltoztak a körülmények, s Richárdnak komoly tervei voltak az elhanyagolt bányákat illetően.

Már messze maguk mögött hagyták a telepet, ismét véget nem érő sivatag, homokrengeteg felett repültek, midőn Richárd bekapcsolta a rádiót, amely éppen a washingtoni híreket közvettítette. A helikopteren értesültek arról, hogy Richárd reggel elhangzott beszédét követően a világ nagyobb városaiban bezárták kapuikat az egyetemek, s a diákok tanáraikkal együtt a minisztériumok útlevelel osztályait ostromolják, igaz nem nagy sikerrel, mert a kormányok a tömeges kérelmek retorziójaként útlevelezárlatot rendeltek el. De, mint látni fogjuk: a zárlat nem sok eredménnyel járt, mert mellékutakon mégis naponta százával érkeztek a világ különböző államaiból diákok, professzorok az építkezés színhelyére, és fizetségül sem kértek többet a teljes ellátásnál.

Kora délután, amikor a Nap legélesebben tűzött, pillantották meg a heglánc vörösen fénylő sziklacsúcsait. Mivel nagyjából ismeretlen volt előttük a vidék, teljesen a pilóta, azaz Baltazár ügyességére és Alex térképvezetésére bízta magukat. Alex ugyanis turistaként már többször végigjárta a területet és egészen kész tervek álltak Richárd rendelkezésére.

Hosszabb-rövidebb körözés után egy keskeny hegyszorosban megpillantottak három füstölő gyárkéményt, és Richárd utasítást adott a leszállásra. A gép egy régmódi, vaslemez tetővel fedett, minden oldalról nyitott öntöde közelében ereszkedett le. Az olajtól, portól, grafittól, verítéktől szurtos, egyébként is nagyobb részben fekete munkások körülfogták őket, s mint akik ritkán látnak idegent, a kérdések halmazát zúdították feléjük, még mielőtt az üzem vezetője a helyszínre érkezett volna.

Richárd nem mutatkozott be, megjárta a sivatag felett eltévedt vándort, s így mély együttérzésre, nagyfokú segítőkészre talált az egyszerű sivatagi emberek között, akik miután kielégítették a kíváncsiságukat, vendégmarasztaló gesztussal bevezették őket a csarnokba, ahol éppen öntéshez készülődtek. A csarnok egyik végében egymás mellett három darab 600-as kohó dohogott, a többi helyet a formázógépek foglalták el. Itt most Richárd

kérdezett, s mire elkezdődött az öntés, tiszta képet alkothatott magának nemcsak az öntőde, a bányatelepek helyzetéről is.

De lássuk az öntés vaskorszakba illő műveletét:

Kezükben agyaggal bélelt öntőfazekakkal izmos, mezítelen, csupán ágyékkötővel fedett férfiak álltak sorfalat a kohók mellett. Az olvasztár csapolt, a folyékony massa színéből következtetett minőségére, s mivel megfelelőnek találta, már nem dugaszolta el, hagyta, hogy a sustorogva, fröcskölve előtörő tűzpatak előbb a fazekakat, majd a formaszekrényeket töltse meg.

Gőz, s az égő homokból, grafitból felszabaduló, kellemetlen szagú gázok csiklandozták orrukat. Richárd és Aida érdeklődéssel szemlélték a primitív eszközökkel, de nagy gyakorlattal végzett munkát, hogy ne legyenek útjába a jobbra-balra forgolódó tűzembereknek, félrehúzódtak. Szemlélődésüknek egy velőig ható sikoly vetett véget. A hang irányába tekintve látták, hogy a középső kohó oldalfalából hatalmas láng, azt követően pedig előbb csak vékony sugárban, majd egyre szélesedve ömlik a folyékony vas. A munkások egy része szétfutott, a bátrabbak azonban nem törődve a veszéllyel, a kohó felé indultak és az egyik megégett olvasztárt cipelték egy biztonságosabb zugba. Richárd Aidát a sebesülthöz küldte, ő maga pedig végignézte a szerencsétlen munkások élet-halál harcát a veszedelmes tűzzel. Már azon volt, hogy felfedve kilétét utasítást ad a csarnok elhagyására, amikor egy hórihorgas, ősz hajú, deresedő szakállú férfi rohant el mellette, egyenesen bele a tűz- és szikraesőbe. Csak néhány másodpercig tarthatott, mégis egy örökkévalóságnak tűnt az ismeretlen jelenléte a kohó mellett, de megszűnt a vas ömlése, már csak füst és gáz, na meg az eleven hús és bőr égett szaga terjengett a levegőben, amely nélküle is fojtó és forró volt. A veszélyzónából kimenőkültek kezdtek visszaszállingózni, hogy ápolás alá vegyék sebesült társaikat, míg az ősz hajú, külseje és magatartása után ítélve vezető személy egy hajlított vasrúddal továbbra is a most már halkabban fortyogó kohó mellett hadonászott, majd figyelembe sem véve a feléje tartó Richárdot, arrafelé indult, amerre a súlyosan megégett embert szállították.

- Bocsánat, uram! - lépett utána Richárd és megfogta karját. - Egy pillanatra, kérem!

- Ön kereskedő? - kérdezte a férfi és, hogy ne húzza az időt, mindjárt be is mutatkozott: - François főmérnök vagyok, azonnal rendelkezésére állok, előbb azonban meg kell nézzem azt a szerencsétlen flótást!

- Ó jó kezekben van, uram - mondta Richárd. - A feleségem képzett ápolónő, csak orvostól kell gondoskodni!

- Orvos? Uram?! - válaszolt a főmérnök - Itt az üzem, a bánya igazgatóságán kívül a temetkezési vállalkozóig minden én vagyok egy személyben! - Megállt és szembe fordult Richárddal, aki csak most vehette jobban szemügyre: sovány, megnyúlt arcára pergamenszerű bőre szinte rá volt égve, hajdani nagy akaratörőről tanúskodó, majdhogynem a koponyaüregből kivillogó szemek, mintha a temetőből néznének vissza: a lemondás, az önmagával és a világgal való leszámolás eleven megtestesítője volt! - Uram - folytatta - 25 évvel ezelőtt, mint fiatal, 22 éves bánya- és kohómérnök telve ambícióval jöttem e helyre. Azt hittem akkor, hogy körülöttem fog forogni a világ, és íme! - végignézte magát. - Nézzen rám, uram, mi lett belőlem? - Beszéd közben persze hosszú léptekkel haladt, Richárdnak igyekeznie kellett, hogy le ne maradjon. - Amerre néz, uram, mindenütt felmérhetetlen kincset rejt a föld gyomra: szén, vas, bauxit, urán, de számításaim alapján itt, alattunk van a szaharai olaj legnagyobb medencéje is, a mindenütt jelenlévő homokot nem is említem, pedig, ha mérlegre teszem, minden eddiginél nagyobb értéket képvisel! A tulajdonjogot sajnos egy begyöpösödött agyú

aggastyán bitorolja, akinek a kívánságára termelésünk csupán az átvonuló karavánok szükségleteinek kielégítésére szorítkozik.

Richárd itt közbeszólt:

- Ha szabadna tudnom, kinek a tulajdonát képezik ezek az üzemek?

- Ali Dzsamál a szerencsés szerencsétlen, uram! - válaszolt a főmérnök.

- Igen? Ebben az esetben nem szabad elítélni a gazdát, mert éppen a minap beszéltem vele és amint szavaiból kitűnt, nagyon is a szívében viseli az itteni üzemek sorsát.

Szavai után a főmérnök alaposan végigmérte Richárdot, csak akkor tűnt fel neki, hogy az idegen, akinek ő olyan őszintén nyilatkozott, még be sem mutatkozott, persze alkalma sem volt rá.

- Szabad tudnom kihez van szerencsém? - kérdezte, mintha megbánta volna előbbi nyíltságát.

Richárd megállt és kezét nyújtotta:

- Richárd Vass vagyok, uram, Ali Dzsamál veje!

- Ó, ha tudtam volna - szabadkozott a főmérnök, s vissza akarta húzni a kezét, Richárd azonban elmarkolta, mondván:

- Apósom nagyra becsüli Önt, s ha itteni megállapításai csak részben is helytállóak, fiatalkori vágyai nem is voltak túlzottak ahhoz a szerephez, amelyet Önnek szánok! De tényleg siessünk, s ha még lehet segíteni, rendelkezésére bocsátom a helikoptert.

- Köszönöm, uram! - válaszolt a főmérnök fanyarul, s még jobban megnyújtotta lépteit, egy kis fehérre meszelt, alacsony épület felé.

- Íme, itt van mellettem - gondolta a főmérnök -, akinek tartogattam titkaimat. - Feltett szándéka volt, hogy utolsó erőfeszítéseként felkeresi Richárdot, s felfedi előtte a heglánc féltve őrzött titkait! A véletlen, hogy Richárd lett Dzsamál veje, kezére játszott! Így hűsége a gazdával szemben változatlan marad, tervei viszont kikerülhetnek a vasgár szüette íróasztalából. - Majd meglátjuk, eszerint mégsem viszem sírba két évtizedes kutatásaim eredményeit. - Szerette volna visszafordítani Richárdot, hogy késedelem nélkül megmutathassa neki terveit, ásványait, találmányait, de hát..., legfőbb érték az ember, és e tekintetben ugyanazt vallja, amit Richárd: minden erőt az ember életének szebbé tételére összpontosítani!

Megérkeztek a tetthelyre! Francois testileg, szellemileg újjászülve köszöntötte Aidát, majd két évtizedes magánpraxisának következményeként a gyakorlott orvos tapintatával közeledett a beteghez, azaz - a daróccal letakart piccsen már csak egy hullát találtak!

- Meghalt? - kérdezték szinte egyszerre

- Igen! - válaszolt Aida - nem lehetett rajta segíteni, mert a bordái között átfűrődő vas elégette a belső szerveit!

A halálhír pillanatok alatt futótűzként bejárta az üzemet, s hamarjában körülöttük tolongott az öntöde egész munkásállománya. Feleség, gyermekek, testvére, barátok siratták a szerencsétlen olvasztárt, s mély részvéttel beszéltek bátorságáról.

Richárd a főmérnökkel együtt kiment közéjük, hogy megnyugtassa őket, s miután felfedte előttük is kilétét, bejelentette elhatározását az üzem működésének azonnali beszüntetéséről. A munkások, akik, mint anya a gyermekéhez, vagy fordítva, hozzánőttek a kopott, zötyögő gépekhez, zúgolódva fogadták a bejelentést, mikor azonban Richárd biztosította őket, hogy

nagyon rövid időn belül új, korszerű vaskombinátot épít a régi helyén, elfogadták ajánlatát: a csatorna útjában álló hegylánc átszakításának munkálatait.

Már késő éjszakába nyúlt az idő, a vasöntöde irodaablakai azonban még mindig világítottak. Aida egy régi bőrfotelben bóbiskolt, Richárd és a főmérnök pedig a tervrajzokkal, térképekkel telerakott asztalok fölé hajolva, szokatlan alaposággal vizsgálgatták a környékről összegyűjtött kőzetmintákat.

Ahogy múltak a percek, a főmérnök arca egyre derültebb lett, már nem látszott rajta a délutáni fásultság, fiatalos hévvel, mint amikor elkezdte 22 éves korában, rakta egymás után Richárd elé a hegylánc gazdagságát bizonyító érveit.

Richárd szótlanul vizsgálgatta őket, igénybe véve a laboratórium hiányos felszereltségét is, csak néha-néha bólintott a fejével, de Franois, a tapasztalt mérnök, arcizmainak rándulásából is megértette gondolatait. Végezetül egy gyönyörű ólomüveg kristályt nyújtott át:

- A helyszínen található homokból készült - mondta - saját szakállamra épített hutában. Mivel bármilyen mennyiségben rendelkezésünkre áll, kiváló minősége miatt a jövő városainak építkezéseinél alapanyagként is felhasználható.

Aida éppen feltekintett, s Richárd elébe helyezte a kristályt. A művészileg csiszolt üveg egyszerre kiűzte a szép iránt érzékeny női szemekből az álmodást, s maga előtt forgatva gyönyörködött benne. Amikor Franois látta, hogy felkeltette Aida érdeklődését, kinyitott egy másik szekrényt is, amely tömve volt hasonló anyagból készült, de különböző formákra, alakzatokra csiszolt kristályokkal.

- Parancsoljon Madám! Boldoggá tesz, ha választ közülük! - Aida felugrott és odaállt a szekrény elé:

- Miden egyes darabját aranyba kellene foglalni - mondta -, és ebben az ódon szekrényben rejtik fényüket? Uram, lehetne...? - itt elharapta a szót.

- Ugye nem tudsz választani drágám? - szólalt meg Richárd és melléje lépett - te legszívesebben a szekrény egész tartalmát vinnéd!

- Nem, ó, nem arra gondoltam - válaszolt Aida - ellenben emlékszel még reggeli beszélgetésünkre? - egészen belepirult, ahogy karjait Richárd nyaka köré fűzte - ne tarts se önzőnek, se mohónak - folytatta - a te kívánságod, hogy jövő nyaralóvárosunkat rólam nevezzük el, de most mindent mellőzve, valóban lehetséges, hogy palotáit ezekből a kristálykockákból rakják össze?

- A gondolataimat fejezted ki drágám, s a főmérnök úrnak kész tervei vannak erre vonatkozólag.

- Igazán? - Aida most Franois-hoz fordult - csodálatos, ötletes! Ilyen nagyszerű ember itt a sivatag mélyén, ugye velünk jön? - A főmérnök helyett, aki kitüzesedett arccal állt előttük, a szavakat keresett a válaszhoz, Richárd felelt:

- Igen, kicsi Ai! Franois főmérnök meggyőződése szerint a jelenkor egyik legnagyobb tudósa - itt ismételten kezét nyújtotta -, s ha elfogadja baráti jobbomat, minden szükséges eszközt rendelkezésére bocsátunk kutatásaihoz, terveinek megvalósításához.

A főmérnök Richárd tenyerébe tette hosszú, csontos ujjait:

- Köszönöm Uram! Ismeretlenül is nagyra becsültem Önt, s most boldog vagyok, hogy eszemmel együtt, minden amivel rendelkezem, az Ön és Ön által az egész emberiség szolgálatába állíthatom.



E perctől kezdve Francois, Alex mellett a Richárd család legbensőbb barátja lett. Vizsgálódásaik befejeztével a főmérnöknek - mellesleg ő volt az almérnöke is - nem volt nehéz rábeszélnie Richárdot és Aidát, hogy jobb híján fogadják el éjszakai szállásul aggregény pihenőhelyét - hálófülkáját -, míg ő maga csak úgy ruhástul végignyújtózott az irodában lévő elnyűtt kereveten.

Miután az irodában megszűnt a kivilágítás, sivatagi sötétség borult az üzemre, de a bányához vezető ösvényeken a fel-felvillanó bányáslámpák, mint a kialvó, vagy éppen fellobbanni készülő pásztortűzek életről tanúskodtak. A föld gyomrának kérges kezű munkásai gyülekeztek a tárnák előtt, hogy - saját szavaikkal élve: új Betlehembe menjenek és szemükkel lássák, fülükkel hallják az új Messiást! Hozsánna zengett végig a hegyoldalakon, majd libasorban, mint hajdan a csillag által vezérelt pásztorok, leereszkedtek a csodatévíőt rejtő völgybe.

De ha az egyszerű emberek csodát láttak az események mögött, amelyek kizökkentették őket megszokott, mindennapi életükből, hogyan reagált a világ, a nagyvárosok népe Richárd óriás lépteire?

A tőzsdéken Richárd részvényeinek egyre emelkedő súlya alatt összeroppantak a kapitalista világ mamutvállalatainak papírai. A milliomosok nyögéseire valami meghatározhatatlan ujjongással feleltek az alsóbb néprétegek. Mintha koplalástól, munkától összezsugorodott vénáikon rügyet, bimbót, szerelmet fakasztó tavaszi szél suhant volna keresztül. A Wallstreet színes reklámjai alatt szétszórta virágait a sápadt virágáruslány, hogy táncra perdülhessen a mankóit elhajító béna verklissel. Párizs örömlányai ingyen kínálták bájaikat az utcák vak koldusainak, a Kreml őrei pedig tagkönyvükre esküdtek, hogy látták nagy Pétert, amint az éjszaka, hollófekete lován, véres kardot forgatva végiglovagolt a városon.

És Richárd, aki tevékenységével mindezt előidézte? Szerelme bársonyos tapintású karjaiban, tiszta szívvel pihente napi fáradozásait a deszkapriccsen. A világgazdasági potenciába úgy rakta sakkfiguráit, hogy nem érhetette meglepetés. A tőzsdék, játékkaszinók asztalairól ügyes pénzügyi manőverekkel lesöpört pénzt, részvényt kolóniai titkos jellegére helyezte el, s így lehetetlen volt nyomon követni gyarapodását. Milliomosok születnek, milliomosok buknak, az általa irányított tőkéscsoportok csupán annyiban különböztek a többitől, hogy engedékenyebb magatartást tanúsítottak a szakszervezetek felé. Egyelőre tehát átejtette a nagyhatalmak gazdasági szakembereit, s nem kellett tartania bérgyilkosoktól sem, mert illetékes berkekben, mint olyan, aki biztos gazdasági összeomlás előtt áll, könyvelték el, s inkább sajnálták, mintsem tartottak volna tőle. De múlt az idő és Richárd nem bukott el!

A kezdéstől számítva, harmadik év végére elkészült a két főcsatorna teljes hosszában, kilenc erőmű, három óriás vaskombinát, több tucat különböző rendeltetésű gyár és egymás után nőttek ki a földből: Új-Betlehem, Aida és még vagy tucat város vízhűtéses, ólomkristályból emelt palotái. Ekkor már a föld csaknem valamennyi valamirevaló tudósa, mérnöke, vagy közvetlenül a helyszínen, vagy közvetve Richárdnak dolgozott, helyesebben az általa megálmodott célkitűzések megvalósításán. A Csatorna, a gyárak, erőművek, városok építkezéseinek dolgozó munkások számát még maga Richárd sem tudta pontosan, mert nem volt nap, hogy újabb csoportok ne jelentkeztek volna. Természetesen ekkorra már felfigyeltek a nagyhatalmak, de későn! Richárd erőforrásainak megállapítására kiküldött bizottságaik csak azt jelenthették, hogy: itt mindenki, gazdag és szegény, erejét és vagyonát nem kímélve, mintha megszállott lenne, dolgozik a közért! A kémhálózatok titkos dossziéi helyesen ítélték a Richárd-Dzsamál és az általa irányított konszernnek dolgozóinak létszámát, körülbelül hetven millió főre. Ez a szám képtelenségnek tűnik, de ha azt vesszük, hogy a fellelhető tőke csupán a nagy beruházásokra, azokon kívül pedig kizárólag a dolgozó tömegek egységes ellátására

szükségeltetett, mert azt a szót, hogy munkabér az egész építkezés ideje alatt senki még csak nem is említette. Richárdtól kezdve a legegyszerűbb munkát végzőkig ugyanazt az ellátást kapta mindenki!

A sötétnek nevezett Afrika fellendülése Európában és Közel-Keleten nem okozott nagyobb megrázkódtatást: gazdaság és társadalompolitikáját Richárd oligarchiái diktálták, de annál vesztebbül kapkodott Amerika, amelynek pénzügyi bázisait az Európából visszazippantott tőke némileg megerősítette, továbbá a szétugrasztott Szovjetunió újólá egyesített társállamai-nak szövetsége, amely a kommunizmus elcsépelel szójátékait látta egészséges, vaskos, immár időtálló testet ölteni a szellem szabadságának világánál!

Ilyen körülmények között érkezett el a csatorna megnyitásának történelmi napja: mintha a természet is ünnepelni készült volna, tiszta, szinte tükörfényes reggel köszöntött a Szaharára. A csatorna, amely fedél nélküli koporsóként nyújtózott végig a sivatagon, kékes-zöld, de inkább a szivárvány minden színében játszva szikrázott a rátűző napsugaraktól. Két oldaltöltésén két-két pár elektromos vasúti pálya röpítette kora hajnaltól a zsúfolásig megtelt szerelvényeket Rabat felé. Az építők tekintet nélkül korra, nemre, színekülönbségre, rangra, diadalmas arccal robogtak a megnyitó ünnepségre, hogy jelen legyenek, amidőn az életet adó víz teremtő útjára indul.

Rabat lakossága órák alatt sok-sok millióra duzzadt fel, s le kellett állítani a járműforgalmat, hogy az úttesteket előzőnlő zászló- és transzparens erdők alatt hullámozó embertömeg biztonságban vonulhasson a csatorna torkolathoz, amelynek irányát a betlehem-i csillagként, a város fölé emelkedő 670 méter magas, mauzóleumnak szánt obeliszk mutatta. Ennek a - kívülről fehér márványlapokkal borított - felhőkarcolónak betonkockái alatt helyeztette el Richárd az építkezések folyamán életüket vesztett munkások hamvait.

A Csatornát, méreteit és kapacitását tekintve a világ legnagyobb erőműve választotta el az Óceántól. Az elektromosságot fejlesztő gép automaták előtt sótalánító és egyéb szűrőberendezések állták el a behatóló víz útját, hogy az szennyeződés nélkül jusson a csatornába.

Délelőtt kilenc órára az erőmű tetején nyújtózkodó repülőtér kivételével már minden ellepett a tarka ember-tömeg, és röviddel utána megjelentek a Richárdot, családját és kíséretét, valamint a külföldi vendégeket szállító repülőgépek is. Motorzúgás és Hurrá: Csatorna! Kiáltásoktól remegett az aranyporral telítődő levegő, amikor a gépek seregszemlélet tartva elhúztak a tömegek felett!

Volt-e a világon valaha is ennyi jól öltözött, jól táplált ember egy tömegben? Nem! Soha! A nagy építkezések három éve rányomta bélyegét Afrikának nemcsak a szaharai részére, az egész kontinensre. A kenyérharctól megszabadult emberek céltudatos makacssággal vetették magukat napi munkájuk befejeztével a tanulásba, hogy a kolóniák által biztosított jólét mellett saját szorgalomból magas fokú műveltségre tegyenek szert.

Richárd célul tűzte ki hogy tíz éven belül minden ötven éven felüli afrikainak általános iskolai végzettséggel, húsztól ötvenig pedig legalább szabad egyetemmel kell rendelkezniük. Könnyen számított, hisz Aida nyaralóváros jellege mellett a világ legnagyobb iskolavárosává fejlődött fel, s az egyetemek, középiskolás tanárai, professzorai naponta rendszeres televíziós előadásokat tartottak a kolóniák és a sátorvárosok dolgozói részére is.

A tudásszomjjal velejáró vasfegyelem megmutatkozott amidőn Richárd családjával együtt - Aida, Lothard és Dzsamál - kiszállt a gépből. Egyetlen intésére megszűnt a bábeli nyelvzavar, s feszült várakozás lett úrrá! A következő géppel Alex érkezett feleségével Elizzel, valamint Francois-val - a főmérnök még mindig aggregényként élt - Eliz az építkezés megindulása után

közvetlenül csatlakozott férjéhez, s mint a repülőkórház fősebésze világhírnévre tett szert, végül pedig Új-Betlehem egyetemi klinikájának vezető főorvosa lett.

François, Richárd és Alex mellett az építkezések legfontosabb személyisége. Az ő útmutatásai nyomán megindult kutatások eredményei: a Szahara olajmedencéje, újabb szén-, vas-, arany-, platina-, urán- és főképp gyémántbányák. Feltárásuk biztosította az alapot Richárd pénzügyi manővereihez, nélkülük hosszadalmas és úgy lehet, hogy eredménytelen marad a küzdelem. Nagyban segítették elő, hogy egy egészen új, nagy és erős afrikai nemzetközösség kovácslódjon össze, s mint ilyen, létrehozván az afrikai államok unióját, egyenrangú félként csatlakozhasson az európai államok uniójához.

Richárd családjával Alexék csoportja felé indult. Léptei most is ugyanolyan ruganyosak, energiával telítettek, mint három évvel előtte, erősen deresedő haja, lesóványodott arca azonban sok álmatlan éjszakáról, kemény küzdelmes napokról, hónapokról tanúskodtak.

Aida fiatal, szép és vidám! Mint titkárnő szinte éjjel-nappal férje mellett volt, már el sem tudta volna képzelni magát rendszeres munka nélkül. Asszonyos, kissé kiszélesedett csípőjével igazi kismama volt a tizenkét éves Lothard mellett, aki férfias rátartiséggel lépegetett kettejük között.

Csak Dzsamál nem változott! Jóságos próféta arcával mintha az időtlen térből lépett volna ki, szenvtelen, mégis sokat sejtető mosollyal szemlélte a körülötte zajló eseményeket. Mint az iszlám egyik nagytekintélyű főpapja, Richárdot Isten küldöttének tekintette. Aki a megváltás befejezetlen művére hivatott rátenni a koronát! Meggyőződését nem rejtette véka alá - az egy akol, egy pásztor elméletet vallotta, s élharcosként tüzes szavakkal hirdette az idők beteljesülését, az államok és vallások egységesítésének szükségességét!

Miután egymás mellé érkezett a két csoport, a baráti ölelkezéseket követően már együtt indultak az egyetemek éppen megérkezett küldöttségeinek a fogadására. A fizika-, biológia-, atom-, rakéta-, természet- stb. tudományok hírneves szakértői mellett első ízben mutatkozott a külvilág előtt Bazin, az elektrokémia szovjetektől menekült professzora. Bazin sokéves kísérletezés eredményeként megfejtette az emberi agy rezgéseinek titkát, az elektronok szerepét a tudat különböző megnyilvánulásaiban. Az általa szerkesztett elektromágneses szerkezet a lézertechnika alkalmazásával a hozzáférhetőség függvényeként bármilyen távolságból elolvasa, rögzíti a megcélzott személy eleddig rejtett gondolatait is! Nem csoda, hogy menekülése után a keleti államszövetség - volt Szovjetunió - hatáságai miatt elrejtette a Hoggar mélyében épült kutatóközpont. Kislánya, Heléna kiadása iránt Richárd már hónapok óta folytat eredménytelen tárgyalásokat - felesége: Heléna Varszava, lengyel származású atomfizikus a novoszibirszki atomkutató központ felrobbantása alkalmával szörnyethalt!

A csatornaépítők, az egyetemek és az üzemek küldöttei által körülvéve a díszemelvényhez indultak, s fogadták a majdnem egyszerre érkező Amerikai Egyesült Államok, a Keleti Államszövetség, a semlegessé vált Kína és India stb., kormánydelegációit. A nagyobb részt államfők által vezetett delegációk tagjai nem titkolt csodálattal rázták meg Richárd és a körülötte lévők kezét, s nagyrabecsülésük jeleként államaik legmagasabb kitüntetéseit tűzték mellükre.

Amíg az ünnepség előjátéka zajlott, az előtérben lévő fotó-, televízió-, rádióriporterek, a sajtó munkatársai egymást taszigálták buzgalmukban, hogy a nagy találkozó minden mozzanatát megörökíthessék! Midőn pedig Richárd a mikrofonhoz lépett, hogy elmondja beszámolóját, tomboló tapsorkán közepett galambok ezrei röppentek a magasba, ahol aranyló-sugárbetűkkel írott két szó volt olvasható: Béke, szabadság!

- Barátaim, munkatársaim, mélyen tisztelt vendégeink! - kezdte Richárd - Az első állomásánál állunk annak az útnak, amelyre három évvel ezelőtt győzelembe vetett hittel ráléptünk.

Sokan kételkedtek abban, hogy ez az út elejétől a végéig, emberré válásunk végső szakaszának egybefolyó diadalmenete lesz. Íme! Nyissátok ki szemeiteket és lássátok! Nem csoda történt itt, csak az eddig háborúkra pazarolt ész, anyag, szorgos munkás kezek, és főképp a tőke együttes energiája teremtett Kánaánt a halál fennsíkján!

A csatorna lépcsőzetes partjain, az erőmű tetején, a rádió, televízió készülékek előtt gubbasztó százmilliók lélegzet visszafojtva hallgatták szavait:

- Kegyelet, örök dicsőség illeti azokat - Richárd az obeliszk felé mutatott - akik életüket vesztették a természeti elemekkel vívott kegyetlen harcban! - Meghajtotta fejét és egy percnyi szünetet tartva adózott a munka hőseinek. - Mi pedig - folytatta - töretlen hittel, még nagyobb energiával haladunk tovább utunk végső állomásáig, amely nem más, mint: a félelem nélküli élet, az egységes államszövetség életre keltése az egész Földön!

Ezután ismertette az építkezés legfontosabb mozzanatait. A csillagászati számok hallatára az emberek szinte megdermedtek, s mint valami nehéz álomból felébredve, húsukban, csontjaikban, vérükben érezték az egy helyre összpontosított világtőke borzalmas súlyát! Richárdnak időnként meg kellett ismételnie szavait, mert a gibraltári szoros alatt készülő alagút robbantásai fülsüketítő robajjal lökték az erőmű falához az Óceán víztömegeit. Az utolsó mondatok pedig mintha hullámvölgybe kerültek volna, mint meg-meg ismétlődő visszhang, percekig ott remegtek a hallgatóság felett:

- Ha látják, érzik, sőt - élük a népek az épülő új-világ áldásait, önnön magukat hajtják, úzik mindig előbbre. Szükségtelemmé válik a propaganda, amely egymagában csak a kitűzött cél ellenkezőjét eredményezi, s benső, gennyesedő góccá alakulván pusztuláshoz vezet. A létért küzdő ember saját hogylétén szűri le a világformáló eszmék életképességét. Az utódok hálája sovány vigasz, ígéret számunkra: annyit kérünk mi is, amennyit a jövő generációinak kívánunk juttatni! Győzelmeink záloga a bőség, melyből egyformán meríthet mindenki, ha eszét, erejét, verítékét adja érte!

Richárd után dr. Faust, galambösz, hajlott hátú aggastyán az Eurafrikai Unió elnöke lépett a mikrofon elé, hogy Richárd és a jelenlévők kérésének eleget téve elmondja csatornaavató beszédét:

- Béke, igazság, szeretet! - szavai gyengén, gurgulázva törtek elő, s olyan mozdulatot tett, mintha fel akarna bukni, de elhárította a mellé lépőket, és letérdelt, mondván: - Leborulok a hatalom e három erőforrása előtt, melyek, ahol az élet főtényezőiként szerepelhetnek, emberfeletti embereket, és emberfeletti alkotásokat eredményeznek! Büszkék vagyunk rátok! - felkelt, s kitárta karjait a tömegek felé - és szívünkhöz ölelünk benneteket, akik népeink nagy családjának - a világ újra osztása alkalmával Észak Afrikát a Szaharával együtt a nyugat-európai unióhoz csatolták - élvonalába kerültek. Meggyőződésem, hogy az itt bevált koloniális életforma legjobban megfelel a modern ember számára, s felhatalmazásomnál fogva e pillanattól kezdődően államunk egész területére kiterjesztem.

A társadalmi igazságot nem lehet másképp elképzelni, mint a teljes egyenjogúság alapján, amely kiterjed a vagyoni jogi állapotokra is! A még vergődő kapitalizmus, s a bolsevik államkapitalizmus tapasztalatai után végre egy egészséges világrendszer születhet, mely utat nyit az emberi tökéletesség legmagasabb foka, s általa a világegyetem meghódítása felé.

Eddig pusztító háborúkkal szabályozták a népsűrűséget, a népbetegségek mellett tömeggyilkosságokkal tizedelték sorainkat. Most az élethez, az élethez szükséges javakhoz való jogegyenlőség, a népbetegségek megszűnése, új utak keresését teszik szükségessé: eddig fel nem tárt, kihasználatlan, vagy a célnak meg nem felelő, alkalmatlan területeket kell bekapcsolni a világ vérkeringésébe, továbbá a földöntúli - az obeliszk csúcán álló Apolló kifeszített

íjára mutatott -, eddig ismeretlen bolygókat kell ismertté tenni, alkalmassá a túlnépesedés és annak nyomában járó általános elszegényedés megelőzésére! Ti vagytok az úttörők! A Szahara termékennyé tétele újabb százmillióknak nyújt biztos kenyeret, s most percig sem késlekedhetünk tovább: induljon hát útjára a sivatagot lösszé dagasztó, áldott víz, a víz, hogy mielőbb arany kalászok ringhassanak, citrom-, narancs-, szőlő-, pálmaligetek terpeszkedhessenek a struccok, sakálok, dögkeselyűk szélhordta homokdűnéin!

Mivel dr. Faust jelezte, hogy a maga részéről befejezte, Richárd intésére Alex, kis, miniatűr adóval megnyitotta az automatikus zsiliprendszer, s az Óceán irtózatossággal behatolt az erőmű betonfalai közé. A gigantikus építmény megremegett, s mintha megannyi démoni erő szabadult volna fel, mindent maga alá gyűrő moraj jelezte a víztömegek útját, az óriás generátorokat hajtó mesterséges vizesések között.

Dr. Faust ellépett a mikrofon mellől, s Richárd oldalán, mint egy kővé merevült Zeus várta a víz megjelenését az erőmű sivatag felőli oldalánál. Jó negyedóra múltán fehéren tajtékzó hab, azt követően pedig magasra csapó hullámok törtek elő az alagútszerű nyílások mögül. Az egymás tetejére tornyosuló hullámok előbb kisebb-nagyobb szigeteket alkottak, aztán mintha több sebes folyású folyó rontott volna egymásnak, elborítva a csatorna teljes szélességét, hömpölyögve, ficákolva, sebes vágóban elindultak a végtelen pusztaságok felé!

A tömeg őrzöngött, egymást hajigálták a levegőbe, a fiatalabbja egy darabig versenyt futott a vízzel, aztán kifulladásra felkapaszkodtak a rájuk várakozó szerelvényekre, amelyek óránként 350 kilométeres sebességgel robogtak velük Új-Betlehem, Aida és a többi, az építkezések során életüket vesztett úttörőkről elnevezett kolóniák felé.

Richárd kísérete és a vendégek egy darabig még mosolyogva néztek a víz, s a tovaszárguldozó szerelvények után, aztán beszálltak ők is a repülőgépekbe, hogy a csatorna teljes hosszában megtekintsék az új létesítményeket.

Lent még mindig hatalmas hullámokat kavarva száguldott a nagy folyó, fent az ég azúrján pedig négy fáradt szempár kacagott egymásba: Richárd fiával, Aida apjával szemben ültek, sok mondanivalójuk lett volna egymásnak, mégis hallgattak, csak szemük árulkodott benső ujjongásukról.

- Holnap pihenni megyünk - szólalt meg Richárd hosszú hallgatás után - szeretném, ha apa - Dzsamálhoz fordult - és a fiunk is velünk jönnének. Ha más-más programunk lesz is, legalább minden nap találkozhatunk! - Lothard felugrott és ahogy a gép éppen billent, apja ölébe esett:

- Igazán elvisztek magatokkal apuskám? Ó, de jó lesz! Úgy szeretnék már veletek hosszabb időt eltölteni!

- És merre készültök? - kérdezte Dzsamál. - Én inkább maradnék Új-Betlemben, öreg vagyok már, nem szívesen indulok hosszabb útra, de Lothard kedvéért veletek megyek!

- Bravó nagyapa! - tapsolt a gyerek. - Apuskám már régóta ígéri nekünk ezt az utazást, most legalább szaván fogjuk.

- De természetesen, ha ők repülővel vagy vonattal mennek - Dzsamál Richárdra és Aidára célzott - mi hajóval indulunk. Ha jól emlékszem, nemrég azzal hozakodtál elő, hogy szeretnéd egyszer az Aidán - az Aida óceánjáró luxus jachtot felesége, névnapjára kapta Richárdtól - végig hajózázni a csatornát!

- Megyünk nagyapa! - lelkesedett a gyermek - te leszel a kapitány, és én fogom kormányozni! - Mintha máris jelentést akarna tenni, felugrott és összecsapta bokáit az öreg előtt.

- Te kis bikfic! - szorította magához Dzsamál - azt sem tudjuk, hogy jelen pillanatban merre jár, vagy melyik kikötőben horgonyoz?

- Minden a kívánságatok szerint fog történni! - jelentette ki Richárd. - Holnap reggel a hajó Új-Betlehem kikötőjében rendelkezésekre fog állni!

- Csak azt sajnálom - szólt közbe Aida -, ha ti valóban hajóval indultok, akkor nem tarthatunk együtt, mert nekünk holnap délben el kell búcsúztatnunk Eliz néniéket, akik Moszkvában fogják tölteni szabadságukat.

- Nem baj anyuskám! - Lothard két kicsi kezébe fogta Aida állát. - Majd találkozunk a te szép városodban, Aidában. Nem mondtátok, de tudom, hogy oda készültök, hisz ha csak egy órát is együtt tölthetünk, mindig megemlíted az öböl feletti hajnalhasadást. Vajon most is látni fogjuk? Most is olyan lesz, mit akkor?

- Még szebb! - erősítette meg Richárd. - A tó, amely felett a város épült, holnapra tengerré nő, és a nagy vízmennyiség mindenre kihatással lesz, még a hajnalhasadásra is! De ne beszéljünk most erről, szavakkal úgy sem fejezhető ki az a nagyszerű természeti tünemény, inkább arról, hogyan fogadod majd kis barátnődet, mert ha hinni lehet Ivánéknak, az Alex bácsiékat szállító gép visszaúton magával hozza Helénát is!

- Apuskám! Én nagyon szeretném, ha lenne kis testvérkém! Majd megtanítom úszni, sakkozni - már magam vezetem a kocsimat, majd hosszú autó kirándulásokat teszünk. De különben is, meg fogjuk szeretni egymást, hisz neki sincs anyukája, és ne... - Aidára nézett és elharapta a szót -, bocsásd meg anyuskám, nem akarlak megbántani, mert nagyon szeretem, de Őt... - az édesanyuskámat sem tudom elfeledni!

Aida rátapasztotta ajkát a kisfiú könnyfátyolos szemeire, aztán:

- Nem is szabad elfeledned kicsikém, de azért ne pityeregj! Tudod, én nem is ismertem édesanyuskámat, s még csak pótmamám sem volt, mint neked!

Richárd és Dzsamál egymásra néztek, majd a mélyben örvénylő habok közé fúrták szemeiket: az élet könyörtelen - gondolták - nem tekint korra, nemre, s rendszerint azokra méri csapásait, akik a legtöbb gyámolításra szorulnának. De hogy mi ebben a gondviselésszerűség? Tény azonban, hogy a halál, a csalódás okozta sebekből csak akkor gyógyulhatunk ki igazán, ha fenntartások nélkül, szívünk egész melegevel fogadjuk el azokat a személyeket, akiket a sors nagy folyójának sodra mellénk szállít!

Új-Betlehem fölé értek. Már nem a Csatorna, 20-30-40 emeletes szalagházak felett repült a gép, s kissé oldalt fordulva elhúzott a hegygerince emelt vár előtt, amelynek épületeit a budai Halászbástyával, a Mátyás templom gótikus tornyaival együtt a budai hegy antik műemlékeiről mintáztatta Richárd. Dzsamál, aki most látta először az épülő várost, szédületes méreteit, prófétai megnyilatkozásba bocsátkozott:

- Nagy tettek korában élünk kedveseim! A tudomány, a technika nagyszerű ugrásai folytán ti még megérthetitek azt az időt, amelyben a magára talált ember átlépi az alkotás határát! A próféták, az apostolok által meghirdetett feltámadás azt a pillanatot akarja érzékeltetni, amelyben az ember, felérve az általa elérhető legmagasabb csúcsra, bekopogtat az öröklét kapuján. Akkor majd megszűnik a testi, lelki fájdalom, mert az önérdék, a létért folytatott törtetés, a hazug illúziók, melyek pokollá teszik a Földet, egy közös célba fognak torkollni: szeretni, hogy szeretve legyünk!

- Ez így mind helyes, Atyám! - hagyta helyben Richárd Dzsamál elmélkedését, - de ami a jövőt illeti még sokaknak van beleszólása! - Egy oldalkapcsolóhoz nyúlt, s a Bazin-féle készüléken megkereste az Egyesült Államok amerikai elnökének fókuszát. - Lássuk - folytatta - mit gondolnak a nagyok?

A készülék érzékeny palettáján fényírás jelent meg: a jóindulatú népe jólétét, szabadságát féltő államférfi komoly gondokkal küszködött: a bolsevik propaganda kihasználva a gondolat, a szólas, a különféle médiák szabadságát, beleette magát az amerikai nép húsába is. Dr. Faust-hoz hasonlóan ő is átlépné a Rubikont, a tőke hatalmasai azonban gúzsba kötik kezét, megakadályozzák abban, hogy rálépjen az egyetlen és helyes útra: csatlakozni az Eurafrikai Unióhoz. A megfertőzött tömegek szinte észrevétlenül, sőt akaratlanul is a marxi-lenini eszmék zászlóvivőivé válnak, s utat nyitnak az államkapitalizmus előtt. Amerika, Amerika! Virágzásod teljes pompája felett az államkapitalizmus Demokles-kardja függ!

Kattant a gép és Iván, a vörös diktátor fókusza jelent meg a palettán. A város felett repültek ők is, s a mosolygó ügynök elégedetten nyalta szája-szélét a zsíros falatok láttán: hisz Richárd és tervezőmérnökei a mi számításainknak is teljesen megfelelő irányelvek alapján építkeznek! A harminc-negyvenezer lakost befogadó blokkházak, melyekből földalatti gyorsvasút röpíti munkahelyeikre és vissza a munkásokat, legalkalmasabb elrendezés az emberi csürhe aklosítására! Gondolatban úgy hirtelen összeeszkábált programbeszédet rögtönzött az afrikai szűzföldekre indítandó munkacsapatok számára. A saját népe előtt gyűlött vörös diktátor arról ábrándozott, hogy más népek vér- és aranyába gázolva erősíti meg az utóbbi években elszenvedett kül- és belpolitikai kudarcait. Ha sikerül kiűtnie a nyeregből ezt a fajankót - az Egyesült Államok elnökét -, s helyére ültetni az ő pártfogoltját, az a vén totyakos - dr. Faust már mit sem számít! Richárd pedig? Richárd egy megszállott hülye: szeretet, testvériség... - Mintha csak a francia forradalom jelszavait ismételné: libertász, egalité, stb., de mire mentek vele? Neki hadseregekre sem lesz szüksége, mint annak idején Napóleonnak. Egy bunkósbót, néhány puli kutya - és egy furulya! Lám - milyen kezesek lettek a különböző vallások vezetői is! Az ő behódolásuk világos bizonyítéka annak: mindegy kinek a nyakában lóg a csengettyű: a római, a német-római császáréban, vagy az övében! Elengedem, persze, hogy elengedem Bazin lányát! Az a kétmilliárd dollár a svájci bankban nekem is jól jön, ha számításaimban csalódnom kellene, de hát, nevetséges erre még csak gondolni is!

És mit szól mindehhez dr. Faust?

Richárd befolyási övezete elsősorban Nyugat-Európa volt. Hosszú alkudozások eredményeként az amerikai katonai potenciáltól is megszabadult Nyugat- és Közép-Európára már csak az újólag egyesült vagy szovjet társállamok jelentettek veszélyt. A közvetlen veszély gazdasági és katonai potenciáik egyesítésére készítette már Richárd megjelenése előtt is ezeket az államokat, s népeik magas kultúráltsága lehetővé tette az osztály nélküli társadalom lényegének felismerését, s hogy szabaduljanak a mindenkit nyomorba döntő bolsevik ideológia lidércnyomása alól, szegény és gazdag egyaránt, megváltásként fogadta az afrikai csodát! Dr. Faust, aki végigvergődte magát a különböző izmusokon, a külső és belső erők merre tartásának ismerete alapján kötelezte el magát a koloniális életforma mellett, kiterjesztve azt az Egyesült Eurafrikai Unió egész területére. Iván együgyű gondolatmenetén tehát csak mosolyoghatott! Hadd építkezzen Richárd - gondolta - a népek jóléti alapjából egy centimót sem adunk többé hadikiadásokra, s ha mégis úgy hozná a sors: Amerika elnöki székébe az ellenség fészkelné be magát: békénk, épülő szép életünk felett megbízható bolygókként keringenek ionosz rakétáink, melyek szükség esetén pernyévé égetik az ellenséges armadákat.

Dr. Faust magabiztossága érződött az európai, afrikai nagyvárosok utcáin, terein hömpölygő tömegek magatartásán is. A fenyő, tölgy, pálma gallyakkal teleszórt utcákon: jólét, szeretet, szabadság jegyében zajló felvonulások Krisztus diadalmas jeruzsálemi bevonulásához hasonlítottak. Az osztályokat elválasztó falak leomlottak, szegény és gazdag hazatérő testvérként ölelték egymást.

Így nézett ki bolygónk politikai, gazdasági arculata, társadalmi, vallási megosztottsága, amikor Richárd belefáradva a nagy munkába szabadságolta munkatársait, s egy hónapos pihenőt engedélyezett saját magának és családjának is.

Sí-a-a-a, si-a-a-a! - 350 kilométeres óránkénti sebességgel robogott, majdhogynem repült az afrikai expressz Aida felé. Az egyik фуlke ablakából Richárd és Aida kémlelték a megszelídült vizet, amely felett hófehér halászmadarak, tarka sirályok röpdöstek, éhes vijjogó csipogással. Már messze maguk mögött hagyták Új-Betlehemet, s egyszer csak Aida ijedten mutatott előre:

- Nézd kedvesem! - ki sem fejezhette aggodalmát, már ott is voltak, mintha a vasúti töltés egyenesen a tengerből emelkedett volna ki, körös-körül víz borított el mindent.

- Nem kell félni, kicsi Ai! - mondta Richárd, s közben szerelmes nászutasként átfogta Aida derekát. - A látszat szerint tenger felett repülünk, mert az oldalzsilipeken keresztül óriási területeket árasztottunk el, a töltés vasbeton talapzata azonban ellenáll a víz nyomásának.

- Nem félek szívem! Kicsit szédülök! Ülünk le! - és már húzta is magával Richárdot a süppedő, rekamiészerű, csuklós fekhelyre. - Olyan jó itt!

- Igen, drágám! - szólt Richárd - főképp azzal a tudattal, hogy a nehezén már túl vagyunk! - az asszony fölé hajolt, aki hanyatt vetve magát enyhén ringatózott.

- Elárulok neked egy titkot, de nem tudom örülni fogsz-e? - súgta Aida, szemei mint két égő parázs, arca kipirult, majd elfehéredett, s szinte úgy lehelte férje fülébe a szavakat:

- Gyermeünk lesz!

- Igazán? Biztos vagy benne? - Richárd, mint egy hímes tojást, két erős karjával átfogta imádott asszonyát, s ahogy a szűk keretek engedtek, végigtáncoltatta vele a фуlkét.

- Nem is tudom mit kezdjek most veled, olyan boldog vagyok! Egészen biztos vagy benne? Nem tévedsz? - háromszor is megkérdezte.

- Nem tévedek! - válaszolt Aida. - Csak azért nem mondtam eddig, hogy ne zavarjalak, de már nem bánám, ha letennél - tette hozzá anyáskodva -, fáradt lehetsz, hisz szemernyit sem aludtál az éjjel! - Nem akarta mondani: kiszorítod belőlem a lelket!

- Bocsásd meg drágaságom - szólt Richárd -, a boldogság szinte örüllté tesz! - S vigyázva minden egyes mozdulatára, visszahelyezte asszonyát a fekhelyre, csókolván ajkát, a kis kerek színjátkozó foltokat, addig fel sem tűntek neki - halvány - pírban égő arcát, lehunyt szempilláit, aztán ráhajtotta fejét keblére a szíve felett és álomba szenderült.

Sí-a-a-a, sí-a-a-a, suhant tovább az expressz, acélrugóin egy termékeny nagy szerelmet ringatva, s míg a töltésnek csapódó víz halk, altató rigmusba kezdett, a sárga homok fel-puffadván az élet kovászatól, hangos kortyogással itta, szűrcsölte, szűrte magába a vizet!

És Richárd álmodott:

Álmában kávécsesjék között, bársonyos gyeplől előbugyogó forrás mellett heverésztek Aidával, Lothard és egy bogárfekete hajú kislány pedig lepkék után hajkurásztak a bokrok körül. Richárd karjára támaszkodva a cserjéket nézte: a Hoggar lankáin húzódó nagy kiter-



jedésű ültetvények tavaszi áradata reszketett a levegőben, s a nagy folyó - a csatorna - felől gurgulázó langy szellő éppen bontogatta az apró virágokat. Az összekoccanó levelek halk muzsikája a Fertő-tó melletti emlékeit idézte fel, amint a remiz melletti sziklakúpról a domboldalak enyhe rózsaszínbe borult mandulásaiban gyönyörködik Mariannával. Szabadulni akarván az emlékek hatása alól, oldalt fordult, de épp e fordulat kellett ahhoz, hogy egy még megrázóbb látomás ragadja magával: a bugyborékoló forrás közepéből Marianna emelkedett ki teljes életnagyságban:

- Miért menekülsz előlem Richárd? - kérdezte. - Tudom, hogy még most is szeretsz.

- Szeretlek, persze szeretlek, Maja, drága - felelte felocsúdva meglepetéséből -, de te elhagytál és én már nem vagyok szabad!

- Bocsásd meg Richárd! Az én bűnöm, hogy eddig tévedésben éltél, most azonban meg kell tudnod az igazat: én nem hagytalak el, csak szabaddá tettem számodra az utat! Vagy talán akkor is ide jutottál volna, ha velem maradsz? De már nem bírom tovább, vágyódom utánad! Érted? Vágyódom! - Marianna keskenyre metszett szája felduzzadt, s ahogy feje előrebillent, könnyei belepotyogtak a forrás vizébe, felzokogott. Richárd hátratekintett Aidára, akinek keblei az egyenletes légzéstől emelkedtek, süllyedtek, s ajkán, mint a vágyaiban, reményeiben nem csalódott embernek, derűs mosoly kacarászott. Mit tehettek érted? - kérdezte visszafordulván Mariannához az erős felindulástól remegő hangon.

- Nyújtsd felém a kezed! - könyörgött az asszony visszafojtva zokogását. - Richárd letérdelt, bele a vízbe, feléje nyúlt, de csak a levegőt markolta, mert közeledésére az asszony egyre távolodott. Már nyakig víz borította, amikor Aida szólítgatására felébredt.

- Milyen jó, hogy itt vagy! Csodálatos álmom volt - suttogta, s most ő húzta le magához az asszonyt, aki ijedten törölgette a férfi veritékes homlokát:

- Ó, Allah - rebegte Aida - bizonyára rossz álmok gyötörtek, hisz csuromvíz vagy!

- Igen, vízben voltam - magyarázta Richárd, majd elejétől a végéig elmesélte a látomást, s a Mariannával lefolytatott beszélgetést is.

Aida elgondolkodva kinézett az ablakon, már elhagyták a sivatagok, s a sima víztükröt dzsungel váltotta fel, melyben a liánokkal teleaggatott faóriások, páfrányok közül bámészkodó majomcsapatok, rikácsoló papagájok lestek az elsuhanó szerelvény után.

- Szegény Marianna - szólalt meg hosszú hallgatás után, majd kérdéssel fordult Richárdhoz:

- Ha tehát Marianna mártír, mert az álom után annak lehet tekinteni, s mint ilyen visszajönne, melyikünket választanád? - Orrlyukai kitágultak, félig nyitott szájjal, remegő arcizmokkal, egyenesen a szemébe nézve Richárdnak, leste, várta válaszát.

- Kis csacsi - Richárd gondolkodás nélkül rátapadt szájára -, hát kinek, minek tartasz te engem? Olyannak ismertél meg, aki virágról-virágra száll? Nem, kicsi Ai! Ha nem tudnám kiölni szívemből Marianna iránti szerelmemet, ő akkor is már a múlté, a jelen te vagy, és szeretném, ha az is maradnál örökre!

- Köszönöm! - válaszolt Aida miután kibontakoztak egymásból. - Szerelmedet azzal viszonozom, hogy visszaadom neked Mariannát is, feltéve ha visszajön!

Az expressz lassított, enyhe rázkódás futott végig a szerelvényen, aztán megállt. Aidában voltak!

Már alkonyodott, a lefelé bukó Nap még egy utolsó erőfeszítéssel, mintha lángra akarta volna lobbantani a várost éles, vörös fényt lövellt magából, majd szégyenlősen alábukott! Az öböl felől az est bontogatta opálszínű fátylát! Richárd és Aida turistának öltözve elhagyták a fülkét, s nagy hátizsákkal, horgászfelszereléssel felpakolva, az utasok zömével együtt az öböl felé indultak. A kacagó, hancúrozó tömegben rövidnek tűnt számukra a hosszú út, a fiatal nyaralóváros pezsgő-lüktető élete magával ragadta őket is, s Richárd korát meghazudtoló eleven-séggel igyekezett Aida mellett a parthoz erősített csónakok felé. Kiválasztottak egy karcsú kanoe-t és percek alatt messze bent jártak az öbölben, s míg Richárd izmos karjai halálos biztonsággal szorították az evezőt, Aida a csónak farához dőlve énekelt. Észre sem vették, amint az alkony elmosódó színei beleolvadtak a levegő, a víz, az egyre távolodó város acélszürke egyvelegébe, s a leszálló éj, a Nap helyébe lépő Hold ezüstszálaiból nyoszolyát szöve, sátrat húzott följük.

Közeledett a túlsó part. Egzotikus növények kusza összevisszasága bontakozott ki a homályból, az evezőcsapások gyengülni kezdtek, majd megszűntek.

- Megérkeztünk! - kiáltott Richárd, Aida elhallgatott, a kanoe nesztelen súrlódással neki-ütődött egy óriás gyökérnek, s megállt.

Itt, a vadon szélén, a vízbelépő óriás-gyökérről harsant fel Aida ajkáról a csodálatos „kék-tenger-szonáta”, melyet még akkor éjjel az újvilág belépőjeként ismert meg a világ. A hír gyorsaságában nem volt semmi ördögösség, mert Richárd törpe adója egy mesterséges hold segítségével állandó kapcsolatot tartott Új-Betlehem hírközlő szerveivel.

Aidát Richárd halhatatlan áriájának elhangzása után a szokottnál hevesebb indulattal ragadta karjaiba:

- Nem tudtam eddig, hogy ily ragyogó tehetség rejlik benned - mondta.

- Igen, mert elfoglaltságod eddig nem tette lehetővé, hogy tehetséget keress bennem. Egyébként, amit most hallottál, azt ha dalban nem is, imában megtalálod minden honfitársam szívében, mert nem más, mint évezredes kóborlás után végre hazájára találó népem bölcsődala! A hős pedig te vagy!

A partot szegélyező, kidőlt és élő fák lombkoronája, s beljebb, az áthatolhatatlan bokrok közt, a tűnő Hold viaskodott a sötétrel. Közelükben párját hívogató jaguár vinnyogott, s távolabb, talán a kék tengert a Kongóval összekötő csatorna építkezéseinek irányából a kultúra térhódítása ellen tiltakozó majomcsapatok csatakiáltása harsant.

- Siessünk édes! - szólt Aida, lehántva karjait Richárd nyaka körül - helyezzük előbb magunkat biztonságba!

- Ne félj drágám - válaszolt Richárd, s előhúzott zsebéből egy bőrtokba süllyesztett lézerpisztolyt - ha akarod világít, ha akarod öl! Én természetesen inkább csak világításra szeretném felhasználni, szükség esetén azonban megvéd bennünket a vadaktól is! - Felkattantotta és átnyújtotta Aidának, ő pedig szárazra húzta a kanoet.

A part közvetlen közelében, egy terebélyes fa alatt ütöttek tanyát. Kifeszítették a moszkítóhálót, a csúcsára elektromos jelzőkészüléket szereltek fel az éj leple alatt támadó vadak ellen, aztán csak úgy Isten szabad ege alatt, hálósájkjukba bújtak.

A város felől az éjféli szerenád akkordjait hozta az enyhe tengeri légáramlás, s míg fent, az ég fekete bársonyán egymást kergetve lovagoltak az augusztusi hulló csillagok, a táborhelytől kötélhossznyira becsapódó meteor borzolta sisteregve a vizet.

Aida felriadt:

- Hallottad édes? Egy későn érkező hajó túlkölt a kikötő előtt! Biztosan apáék érkeztek!
- Aludj édes - nyugtatta Richárd - bizonyára ők is lepihentek már! - s magához szorítva kedvesét, a táguló tejerektől duzzadó emlők közé dugta fejét!

Budapest felett repült a hatalmas stratoszféra gép. Alex az időt stoppolta, Eliz a képernyő előtt ült, melyen egy pillanatra felvillantak a budai vár épületei: platina zöld, reneszánsz kupolák, gótikus tornyok szebbnél-szebb változatai.

- Huszonöt perc, negyven másodperc - jelentette Alex.

- Rekord sebesség! - válaszolt Bazin professzor, aki az Új-Betlehemi repülőtér műszertábláját kísérté figyelemmel a gépet. - A Kárpátok felett indítsátok be a fékező motorokat és készülődjétek a leszálláshoz!

Eliz, miközben átrepültek a piciny falvak, zöld mezők, régiségszámba menő városok felett, könnyörögve nézett Alexra:

- Nem mehetnénk egy picinyt lassabban? Szeretnék tovább időzni Richárd szülőhazája felett!
- Most nem, szívem - válaszolt Alex. - Ne feledd, hogy rakétagépen ülsz!

Mire Eliz visszatekintett a képernyőre az már tölgyesekkel, fenyvesekkel borított hegyvonulatokat mutatott, majd kopár sziklaormok következtek.

- Figyelj drágám - szólt Alex -, most lépjük át a vörös vezetés alatt lévő társállamok határát.

És valóban - a hegyek hirtelen eltűntek, vég nélküli síkság következett, melyet dróthuzalok vágtak ketté - Ez az úgynevezett vasfüggöny - magyarázta Alex.

- Hát még mindig megvan? Hisz a népszavazás...

- Igen! A népszavazás összezsugorította ugyan a társállamok határát a volt cári Oroszország határai mögé, de itt aztán vigyáznak, hogy a légy se repüljön számlálatlanul keresztül!

- Szegény nép! - sóhajtott Eliz. - Pedig igazán megérdemelné már ez is, hogy megszabaduljon a vörös pokolból.

- Stop! Stop! - hangzott Bazin figyelmeztetése. - Vörös vadászraj közeledik felétek.

Eliz lenyomta a képernyő oldalkapcsolóját, s láthatta, amint a három vadászpilóta közrefogja a csökkentett sebességgel haladó, leszálláshoz készülődő gépet.

- 40 perc, 15 másodperc - jelezte Alex. - Moszkva felett vagyunk! - A kísérő vadászok tovább repültek, ők pedig két óriás kört húzva az ezerarcú város felett, leereszkedtek.

Kissé meglepődtek mind a ketten, midőn magát Ivánt pillantották meg a repülőtér pavilonjának erkélyén, tehát személyesen fogadja őket?

Igen! Ivánt, aki csak néhány órával előbb ért haza Új-Betlehemből, az ott látottak arra indították, hogy Richárd követét a legmagasabb szinten fogadja. Még a huszonnégy állam- és kormányfőnek kijáró ágyúlovást is beiktatta. Ez a tiszteletadás részben még megmagyarázható azzal, hogy Alex a második emberként, közvetlenül Richárd után következett, hanem az a leírhatatlan tombolás, amit a repülőtér köré összegyűlt tömeg művelt: Richárd-Richárd-Richárd kiáltásoktól szinte reszketett a levegő, egyszerűen érthetetlen volt számukra. De valószínűleg meglepte a vörös kényurat is, mert miután Alexék beszálltak melléje a kocsiba, rezignáltan jegyezte meg:

- Naponta tízezzrel deportáljuk őket, de úgy látszik, már semmi sem használ! A hadsereg is meg van fertőzve! A vasfüggöny elégtelen az önök műholdas közvetítése útján terjedő eszméivel szemben. Amilyen utálattal fordult el annak idején ez a nép a kapitalizmustól, most ugyanolyan utálattal fordul el a marxi-lenini eszméktől, s fordul önök felé! - Alex, aki időközben visszanyerte önuralmát, szerényen megjegyezte:

- Nem szeretném, ha sértésnek venné uram, de szerintem a kétarcú politikának a következménye az, ami most önöknél végbemegy: határaikon kívül a népek szabadsága, önrendelkezési joga mellett kardoskodnak, határaikon belül viszont egy ultramodern rabszolgáállamot hoztak létre!

- Na, nem egészen így van, uram! - vágott Alex szavába Iván. - Előbb meggyőződni, azután ítélni! Nálunk a hatalom letéteményese a nép, külön egyéni szabadságra nincs szükség! De hol az az ország, ahol az egyén függetlenítheti magát az államhatalomtól? Sehol!

- De igen - szól ismét Alex -, nálunk az államhatalom igazodott az egyéni kezdeményezés folytán kialakult rendhez. Hasonló átalakulás önöknél nem lehetséges, mert az egyén, képességeit csak megszabott határok között, megadott sémák szerint bontakoztathatja ki.

- Uram! - Iván fáradtnak, meggyötörnek látszott. - A népi hatalom az összegyzedek érdekeit szolgálja!

- Csak szolgálná Uram - javította ki Alex - ha valóban nép hatalom lenne. Önöknél azonban egy kis csoport, a párt tartja kezében a gyeplőt, annak az érdekei viszont szöges ellentétben állnak a nép érdekeivel, mert a hajcsár és a rabszolga között még akkor is nagy a különbség, ha egyazon kategóriába tartoznak! - Iván érezte, hogy zsákutcába szorult, s változtatni kívánt a témán:

- Függetlenül eltérő felfogásunktól, örömmel tölt el, hogy hazámban kívánják tölteni szabadságukat. Legalább alkalmuk nyílik arra, hogy a helyszínen tapasztaltak alapján megváltoztassák rólunk alkotott véleményüket, mert ha Európa újraosztása után kissé összezsugorodtunk is, területileg még mindig a legnagyobb állam vagyunk, ideológiailag pedig még nem dőlt el semmi, azaz: még nem tudhatjuk, melyik lesz a favorit: Lenin vagy Richárd? Lenin mögött egy évszázad, Richárd most lépett színre!

Alex unta már a meddő vitát, de főképp Eliz nyugtalanságát látva szeretett volna a lényegre térni:

- Távol áll tőlem Lenin nagyságát kisebbiteni, de a kettő közé csak párhuzamot lehetne húzni, amelyek esetleg csak a végtelenben találkoznak, ha egyáltalán van végtelen! Lenin az aklosítás, Richárd a nyitott kapuk mestere, itt a nép eszköz egy esetleges magasabb cél érdekében, nálunk az államhatalom eszköz a nép érdekében! - Majd minden szavának hangsúlyt adva így folytatta: - „Az állam én vagyok” jelszó már rég idejét múlta! Volt, tagadhatatlan, hogy volt idő, mikor a lenini eszmék hódítottak, de ma már? Hisz napok, órák alatt korszakokat lép át az ember! Helyesebben cselekednétek, ha mea kulpázva megnyitnák az utat a világszabadság immár létező valósága előtt! Enyhítenék a bosszút, amely minden csepp ártatlanul kiontott vért meg fog torolni! De - Iván kivörösödött, majd elsápadt, az első számú ügynök részére ostorcsapásként hatottak Alex szavai -, de - folytatta Alex -, engedelmevel mi nem politizálni jöttünk, hanem pihenni és megbízatásunk alapján dr. Bazin professzor kislányát átvenni! Richárd feltétlenül bízik abban, hogy Ön ígéretéhez híven a Kreml kulissza mögötti urainak ellenében is teljesíteni fogja az ő kérését! - E szavak elhangzása után Alex előhúzott egy menlevelet, melyhez kétmilliárd dolláros svájci bankbetét volt csatolva.

Iván átvette, kis ideig olvasgatta, majd szemrebbenés nélkül zsebébe csúsztatta:

- Hát igen - szólalt meg - szabadulni a pokolból -, de gondolom még nem időszerű és vajon lesz-e időnk a menekülésre? Most pedig, mielőtt bemutatnám Önöket kormányom tagjainak, intézkedjük a kislány sorsa felől! - utasítást adott a sofőrnek, megnevezve a kislány tartózkodási helyét.

Izgalmas percek következtek, majd egy jó órára rá ismét felzúgtak a stratoszféra 3 motorjai, s egyenes irányt véve Új-Betlehem felé, eltűnt drága terhével: Helénával, Alex és Eliz pedig, akiket inkább az izgalom, mint az utazás kifárasztott, hálókabátra vetkőzve, a Moszkva Szálló erkélyéről hallgatták a szálló előtti téren balalajkázó öreg muzsikust.

A szomorkás, háborús emlékeket idéző dal régi sebeket szakított fel Elizben, s mintegy védelmet keresve Alex vállára hajtotta borzas, szőke fejét, szemeit hol a nyugati félteként vöröslő Napra, hol az erkély elé nyúló platánokra meresztve, melyeken őszelőt sejtető, pazar színskálát jászva már színeződtek a tenyérnyi levelek.

- Emlékszel, Alex?! - s mintha nem is saját szavait hallotta volna vissza, még közelebb húzódott férjéhez... Igaz, rég volt, amikor te meg én, anyámat közrefogva ernyő alatt ácsorogtunk a berlini pályaudvaron. Szótlanul néztük egymást, te engem, én téged, anyám pedig mindkettőnket. Esetlen katona zubbonyod ujját végighúzogattad arcomon, hogy - mint mondtad - emlékként a legdrágábbat magaddal vihesd a frontra. És amint múltak a percek, zubbonyod ujjáról már csepegett a könny és az eső, egyszer csak felhangzott a „Deutschland, Deutschland über alles...” vezényszavak harsantak, s te egy utolsó csók, ölelés után felleptél egy zsúfolt kocsiba. Elszédültem, anyám erős karjai tartottak állva, de midőn te megjelentél az ablakban, s rám néztél, mint egy kis kamasz, felegyenesedtem, s anyáskodó nekibuzdulással biztatni próbáltalak:

- Nyugodj meg drágám, elmúlik ez a néhány hónap is, én visszavárlak! Szívemre tettem a kezem, te elmosolyogtad magad, valamit még mondani akartál, de hirtelen csikorogni kezdtek a kerekek és a szerelvény elindult. Megfogtam a kezéd, mentem veletek, míg lábaim bírták, aztán lekaptam fejemről a kendőt és azzal integettem. Hosszú, kibomlott hajam zászlóként lobogott a szélben, szívem pedig taktust vert a vágató katonavonatból felszálló harci dalra. És amikor az utolsó kocsis elzúgott mellettem, leborultam a vágány mellé és zokogtam, lázas, forró ajkamat rátapasztottam a hideg vásra, s ki tudja, talán örökre ott maradok, ha anyám fel nem emel, s vissza nem ráz az életbe.

Szegény jó anyám!

- Ne sírj kislányom - mondta - mi nők, ha fáj is itt belül - szívére mutatott -, erőt kell mutassunk a férfiak előtt! A „Mein Kampf” minden némete: férfi, nő egyaránt bátran harcol, s ha kell, mint atyád is tette, meg is tud halni hazájáért!

Ránéztem, tűzben égő szemeiben a frontot láttam, ahol ezer leselkedő halál közepett rohamoznak honfitársaim értem, értünk és vajon kikért még?

- Igazad van anyám - mondtam. - Felemeltem a fejem, kitöröltem szememből a könnyet és a még mindig dübörgő „Deutschland, Deutschland über alles” ütemére, mert újabb katonavonatokat búcsúztattak mellettünk, hazafelé indultunk.

Aztán jöttek-mentek a levelek! Az egyetemi előadások után első volt válaszolni soraidra. Ezek a sebtiben összekapkodott - bocsásd meg - sokszor gyermekien naiv sorok többet mondtak nekem, mint a főhadiszállás jelentései a Führenek. Megismertem belőlük a való fronthelyzetet, a demoralizált hadsereg akcióképtelenségét, s még többet: azt, hogy a mi harcunk

végeredményben előre kitervelt tömeggyilkosság, azt, hogy a háború a tőke maximális értékének fenntartása érdekében, közgazdaságtanilag tudományosan kidolgozott halálbörze!

Amikor pedig egyik bombatámadás után hazarohantam, s villánk romjai alól holtan ráncigáltam elő anyámat, akinek a hon, a szent háború, a fennálló rendszer győzelmébe vetett hite iránt még tisztelettel viseltettem, végleg eloszlottak kételyeim: a drága, halott szívéből kiálló bombaszilánk miattjeire csak „nihil”-lel tudtam válaszolni:

- Anyám! Harcunknak csak akkor van értelme, ha a győzelem bére az élet és nem a halál! A háború halálorgiái helyett a technika, a tudomány frontján kell megoldanunk az ember elhelyezkedését a világban! Nincs joga sem egyedeknek, sem hatalmi csoportosulásoknak letarolni az életet, mert ez a Föld egyformán mindenkié!

Nem tudnám körvonalazni sem akkori lelkiállapotomat, csak annyit még, hogy miután a Führer értesült kedvenc tábornoka özvegyének haláláról, egy részvétlávírat mellett a birodalom legmagasabb kitüntetését küldte két példányban: egyiket tűzze édesanyja keblére, a másikat pedig, mint hősök gyermekéhez illik, viselje büszkén!

Eltemettem drága szülőmet. A fényes, nagy halottnak kijáró koporsó árván húzódott meg a családi sírboltban, mert atyám felett valahol a nagy orosz sztyeppén virított a pipacs! Temetés után nem tudtam tovább Berlinben maradni, s Párizsba, a szépség, akkor az éhség városába költöztem anyai nagynénémhez.

- Nem untatlak?

- Mondd szívem - szólt Alex, s ajkához emelte Eliz hosszú ujjait.

- Fájó sebeimet azzal igyekeztem gyógyítani, hogy eszemmel, szívemmel belevettem magam a tanulásba. Előadások után - sokszor másnap reggelig műtőket, bonctermeteket jártam: „csak az nyúlhat az élő szervezethez, aki ismeri annak titkait”, mert a legdrágább kincs az élő, egészséges emberi test!” És íme - van-e értéktelenebb valami a háborúban, mint éppen az élő, egészséges ember? A sok hulla, roncs, értéktelen darab-ember látása sokszor képtelen gondolatokat szült bennem, s ha szuggesztív hatással lehettem volna a vágóhídra hajtott milliókra, egymásra szegezett fegyvereik a háború szervezőit gyilkolják halomra, mert mi hasznosabb a hon, a vallás, a társadalom formáló eszmék számára: ha hősként meghalunk, vagy életünkkel, munkánkkal, alkotásainkkal építünk hidat a jövőbe?

Ivánna folytatott párbeszéded közben, Lenin és Richárd közötti párhuzammal kapcsolatban csak annyit szerettem volna megjegyezni: az emberiség történelme bővelkedik kiváló egyéniségekben, a legnagyobb azonban az lesz, akinek útját korhadt fakeresztek helyett, tömegsírok helyett a felszabadult népek felvirágzása jelzi!

Eliz elhallgatott, s vele együtt a balalajka is! Galambok szálltak a térre, s egy ősz, öreg bácsi magot szórt közéjük! Alex és Eliz átnéztek a város felett Ukrajnak végtelen mezői felé, ahol a százszorszéppel beborított rétek, a sárguló kalász és haragos zöld kukoricatáblák felett a derékba tört életek zsolozsmát dudorásznak a szélben!

- Egy célért több irányban küzdő emberek vagyunk - szólalt meg Alex -, egy Isten forgatja sorsunk kormánykereket, s talán közel már az idő, melyben találkozunk! - Gyengéden átnyalábolta Elizt, s a szobába vitte, a hosszú, platina szőke haj szétomlott az asszony vállain, a mélyen ülő, nagy, kék szemek, kissé fitos orr, ovális, a kataklizma szörnyű emlékeit idéző száj, az asszonyi évek ellenére is még mindig lányos, rózsaszín keblek megbűvölték a férfit.

Agyukban, testük ritmikus mozgásában emlékek, vágyak találkoztak, hallgatták szívük dobogását és az ablakon beszüremkedő alkonyi zsibaj, amelyben a bolsevizmus tüdővész, csukladozó köhögése remegett!

A bokrok, liánokkal körülfont óriás magnóliák között átszűrődő hajnal, halvány piros ragyogással árasztotta el a kis „tanyát”. Richárd korán ébredt, s most éppen egy korhadó fatönkről hajította horgát a békésen ringó víztükörbe. Beljebb, az erőd szélén álló sátorban Aida ébredezett. Megdörzsölte sötét szempilláit, felült, körül nézett, majd hirtelen elhatározással kilépett a sátorból, megropogtatta csontjait, s egyetlen nekiiramodással kissé távolabb Richárdtól, a tengerparton termett, s belevetette magát a hűsítő habok közé. Richárd nem volt szenvedélyes horgász, s majdhogynem kiejtette kezéből a horgászbotot, midőn a dugó ugrott egyet, majd süllyedni kezdett. Nehéz halacska - gondolta - és megeresztette a zsinórt. Jó ötven méteres gyors húzás után a zsinór lazulni kezdett, majd ismét nekifeszült, aztán végleg megállt. Hallani vélte a nagy hal lihegését, s kezdte visszafelé tekerni az orsót, de valahogy összegubancolódott a damil, s lekötötte figyelmét a csomó kibontása, érthető tehát meglepődése, midőn feltekintve Aidát látta kezében a horoggal. Aida kacagott, fêkevesztett jókedvében túlharsogta a vadon harmatos vigalmát, Richárd megbabonázva a női test szépségétől, elragadtatással nézte a feléje úszó nimfát, akárha Ádám, midőn a teremtés dicséretét zengő angyalseregek harsonái közepette, először pillantotta meg Évát a Paradicsom fái alatt.

Itt nem voltak angyalseregek, de a zajra, a fákról felröppenő madarak dal-, színorgiái harsonáknál hangzatosabb kórust rögtönöztek.

Aida kilépett a partra, s megállt Richárd előtt. Hosszú, majdnem térdig érő hajából egy fonatot szétzilált keblein, keskeny tenyerével pedig mintegy fügefalevélként, szeméremrészét takarta el:

- A halacska früstökre kínálja magát - mondotta kipirosodva, aztán egy hirtelen mozdulattal leheletfinom csókot nyomott férje homlokára. - Richárd utánakapott, de nem hagyta magát megfogni, hátralepett, s futtából kiáltott vissza:

- Ho-hó! A halacska nem olyan olcsó! - s átugrálva a part és a dzsungel közti páfrányokon, egy teljes pompájában díszelgő tulipánfa felé tartott, Richárd pedig, akinek a kezéből már a megtelepedés első pillanatában kiesett a horgászbot, utána vetette magát.

Jó tizenöt méteres előnnyel ért Aida a fához, s amint zihálva nekivetette magát, a túlrejt viráglombozat megmozdult, rózsaszín szíromfátylat borítván a mezítelen testre. Richárd megtorpant, s hogy megörökítse a természet nyújtotta csodálatos „festményt”, a mindig kéznél lévő miniatűr filmfelvevő lencséit Aidára irányította, aki azonban észrevéve férje szándékát, belefúrta magát a talajt vastagon borító szíromtakaróba, s úgy várta be üldözőjét.

Sokáig heverték ott, alattuk, körülöttük sercegett a száraz avar, hajlott a föld, s az előttük menekülő kis katicabogár egy páfránylevélről leste a párzás „isten színjátékát”.

Ugyanabban az órában, azokban a percekben, midőn Richárd és Aida önfeledt kábulatba esve habzsolták a megérdemelt szabadság gyönyöreit, Alex Elizzel Moszkva utcáit rótt. Nem tudtak aludni, idegennek érezték a várost, az embereket, s úgy döntöttek, hogy még a nap folyamán, miután eleget tettek a tisztelgő látogatásnak, szabadságuk hátralevő idejére Berlinbe utaznak: látni szülővárosukat, ahol gyermekkorukat töltötték, ahová az első örömek, az első fájdalmak megismerésén túl hovatarozásuk millió és millió szálai kötötték őket. Mielőtt azonban elutaztak volna, szemükkel, fülükkel akartak meggyőződni a bolsevik propaganda által proletár paradicsomnak elnevezett rendszer áldásait illetően.

Moszkvában előbb van reggel! A kék tenger partján még sötét éj van, itt azonban már munkába rohanó emberektől hemzseg az utca. A járdákat, a zsúfolt autó- és trolibuszokat, órákra pislogó, kókadt fejű proletárok lepték el, akik félve attól, nehogy percet is késsenek, szinte együtt fújtattak, lélegeztek a kopott járművekkel. A lélektelen hajsza géppé formálta nemcsak a felnőtteket, a gyermekeket is! Csoda-e, ha Eliznek elszorult a szíve a sok gyermekkocsi, hátikosár láttára, melyekben pöttömke emberkék, néhány hónapos csecsemők loholtak anyjukkal, hogy a napközik, a bölcsődék kapuinak becsukódása után szabaddá lett nő - mivel egyenrangú a férfival - teljes munkaerejének latba vetésével építhesse a „szocializmust”.

- Hát igen! - gondolta - Ha semmi mást nem, dolgozni azt szabad itt is, egészen addig, amíg bele nem rokkan, vagy fel nem fordul a személytelen, vagy számozott „szabad proletár”. És kik veszik hasznát? Hogy nem ők, az biztos! De gyermekeik sem, hisz már a bölcsődékből kikerülve emberroncsok! - A kérdésekre mintegy válaszként: az úttestek sima aszfaltján a legújabb típusú Moszkvicsek, Volgák, Sirályok suhantak a zsúfolt járművek között, üléseikben pöffeszkedő, degeszre hízott, vagy mesterségesen felpuffasztott hajcsárokkal.

- Látod, Alex - szólt férjéhez -, nálunk nincsenek bölcsődék, napközi otthonok, mert a nő első gyermekének megszületése után - kivéve a tudományos munkakörben foglalkoztatottakat - csak otthonában dolgozhat és mégis óriási a különbség a két nép életszínvonala között! Egy minden tekintetben elmaradott világrész a különböző társadalmi rendszerek közötti versenyben első helyre került az élet minden vonatkozásában! Ha természeti adottságait vesszük: a nagy orosz birodalom területe gazdagabb a miénknél! A munkaversenyek eredményeként az itteni statisztikai hivatal évről évre ugrásszerű emelkedést mutat az ipar, a mezőgazdaság és majd minden ágazatban, az a bizonyos jólét csak kis rétegre korlátozódik? Vagy...

- Gyermekek! - szakította félbe Alex - Hogy miket beszélsz te? Nincs annyi munkás kéz a világon, amennyi a vörös mammon bendőjét tele tudná tömni. Nézd meg jól ezeket a szerencsétleneket: lesír róluk a ma zaklatottsága, s a rettegés a holnaptól! Örvénylő mélyben, morzsákon él ez a nép, s míg könnyek közt, verítékezve keresi mindenki kenyerét, az élősdiék hada hozsannát zeng telhetetlen urának! Nézd csak! - akaratlanul a Kreml elé jutottak - ott állt előttük a hatalmas körönges, patinás tornyaival, aranyozott kupolaival. Alex és Eliz előtt cárok sorfala vonult el, akik ami szépet csak megkaparinthattak, ráaggatták ezekre a falakra, s ezirányú tevékenységükben nem maradt el mögöttük a legnagyobb és legvéresebb kényúr: a vörös cár sem! Farkasszemet néztek a kolosszális alkotással. A falak, a kupolák, tornyok cirádáin bújócskát játszottak a burkolat nemes anyagába ütköző napsugarak, s mint a középkori építészet egyik műremeke, méltán kiérdemelte csodálatukat. Ha Alex és Eliz tudják, hogy míg ők a művészet ihletett csodáit bámulják, az épület egyik rejtett zugában az emberiség történelmének egyik leggyalázatosabb összeesküvése zajlik, bizonyára nem időznek oly hosszan az épület előtt, de nem tudták sem ők, sem a kék tenger partján nyaraló Richárd.

Kényelmes fotelekben ketten ültek egymással szemben a vörös bársonnyal kárpitozott szobában: Iván és Paul Robeson, Isten gyülekezetének tévé evangélistája, Chicago város fekete szenátora. Iván ujjai idegesen kopogtak az arannyal keretezett mahagóni íróasztal lapján, míg az evangélista, az Afrikából szállított néger rabszolgák késői leszármazottja, fekete, negyven-ötven körüli, igazi antikrisztus modell, egy mezítelen női aktot fürkészett.

- Kit ábrázol ez a kép? - kérdezte elmélázva.

- Csinos ugye?

- Nagyon!



- Jövendő titkárnője szenátorom, de talán okosabban tennénk, ha feleségül venné, hisz még nőtlen, és ismeri az amerikai erkölcsöket, mielőtt azonban vele foglalkoznánk, térjünk a tárgyra!

- Csupa fül vagyok - válaszolt Robeson. - Tudom, hogy nagy dolgot forgat a fejében, különben nem citál át az Óceánon túlról!

- Eltalálta! Nos, azt hiszem itt az ideje, hogy a sok pénzt, amit Önre költöttem, kamatoztassuk. A jelenlegi világhelyzetet ismeri, nem kell magyarázattal szolgálnom. Ha nem igyekszünk, Richárd minden zsírosabb falatot felfal. Vele szemben a proletár internacionalizmusra hivatkozni értelmét veszítette! Európa, Afrika északi része már az ő kezében van, de Amerika...? Vele még kezdetünk valamit, visszanyerhetjük azt is, amit már eddig elveszítettünk! Ne higgye, hogy véletlenül esett magára a választásom. Véleményem szerint Afrikának sem mindegy, hogy egy európai fehérbőrű, vagy egy fajtájábéli mögé sorakozik fel! Ha Amerika elnöki székében egy fekete bőrű ül, akkor azok a dél-afrikai államok, amelyek eddig nem csatlakoztak az unióhoz, még megnyerhetők! Tehát jól figyeljen: megnyitom pénzes ládáimat, s Ön az őszi elnökválasztás alkalmával elfoglalja az Egyesült Államok elnöki székét! Itt a régi garnitúrát likvidáljuk, esetleg Szibériába száműzzük! A nagyobb munkaintenzitás kedvéért az úgynevezett „szocialista köztársaságok” területén visszaállítjuk a magántulajdont! Előrelátók voltunk: lesz kire kenni a gyalázatot, „néphatalom” volt, tehát maga a nép a bűnös! Elpusztul néhány tízezer, százezer, akár millió, marad még bőven belőlük! Nem lesz nehéz az amerikaihoz hasonló életformát kialakítani, s miután érdekszféráinkon belül megtörténik a hatalomváltás, gazdasági és katonai potenciáink egyesítése révén könnyű lesz zsákutcába szorítani egyetlen komoly ellenfelünket az Eurafrikai Uniót! És akkor? - kezeit ökölbe szorította. - Nem leszünk finnyások az eszközökre: ha így nem, akkor úgy, de nyakára lépünk ennek a vén, ostoba Földnek! Amit ma veszítünk, holnapra sokszorosára nő, ha ma lazítunk rajta ismét, mert nem lesz ellenfél! A pástör lehet más is, a fontos, hogy a gazda mi legyünk! Nos, mit szól mindehhez? - Az evangélista Iván szeme közé nézett:

- Csak dicsérni tudom elképzeléseit! Hasonló megoldáson törtem én is a fejem, de nem mertem eddig előállni vele.

- Mindent a maga idejében - szólt ismét Iván. - Most pedig - az asztal lapján megnyomott egy elefántcsontból készült gombot, és a válaszfal, szemben az evangélistával, a padlózat alá ereszkedett. Tágas terem tűnt elő, középtűt Szerafin Goldberggel, egy bronzhajú, fehér bőrű, tökéletes szépséggel, eleganciával megáldott kémmővel, akit a falon függő akt is ábrázolt.

- Ismerkedjenek össze - folytatta Iván. Erősen küzdött, hogy ki ne ütközzön arcán a kaján vigyor, amely kételyt támaszthatna pártfogoltjában valódi szándéka felől, ami nagyon is átlátszó volt, de persze a hatalom és a nő birtoklása érzéketlenné tette a realitások iránt, s készségesen vállalkozott mindenre, ami közelebb vitte a „célhoz”.

- Ismerkedjenek össze - ismételte Iván -, ugyanis még ma New York-ba repülnek!

Az építők általános munkaszünete véget ért, s újult erővel indult be a munka a Szahara egész területén. A nagyszerű, újabb világra szóló tettek irányításában azonban Richárd már csak közvetve vehetett részt, mert az Eurafrikai Unió kormányzó tanácsa ráruházta az időközben elhunyt dr. Faust államfői tisztségét.

Amíg a maghasadás technikai alkalmazása mérföldes lépésekkel vitte előbbre a csatornaépítés iramát, Richárd totál hatalommal történt felruházása eredménydús napokat hozott a világpolitikában is. Nevének, tetteinek varázsa alól nem volt már menekvés. Európa, Afrika legtradicionálisabb hatalmai is, melyek még kívül álltak az Unión, egymás után kérték

felvételüket az államszövetség kebelébe, s egy szép novemberi napon Ázsia is jelentkezett. India, Indonézia követeivel együtt érkezett a Kínai Népköztársaság nemrég megválasztott elnöke is, népes küldöttség élén, a Párizsból Új-Betlehembe áthelyezett elnöki palotába.

Richárd a küldöttség érkezésekor éppen európai körúton volt, ahol kisebb-nagyobb meg-  
rázkódtatásokkal, de végeredményben vér nélkül zajlott a tőke koegzisztenciájának csendes  
forradalma. Richárdnak, aki egyrészt jó példával maga járt elől, másrészt mivel csaknem  
valamennyi valamirevaló európai, afrikai tőkés csoport függő viszonyban volt vele, nem volt  
nehéz kiegyenlítenie az ellentéteket, s éppen akkor érkezett haza, amikor Mengék egy hetes  
szaharai körútjukat befejezve visszaérkeztek a fővárosba.

Amit láttak, amit hallottak - szabadon jártak-keltek -, mert Peter Schmidt-en kívül, aki idegen-  
vezetőnek szegődött melléjük, senki nem zavarta, vagy akadályozta őket abban, hogy önálló  
véleményt alkothassanak mindenről - meggyőzte őket arról, hogy a kialakulóban lévő rendszer  
a társadalmi igazságosság, az emberiség évezredes álmának csodálatos kivirágzása. Mikor  
Meng az elnöki palota lépcsőjén összetalálkozott a fogadásukra elibük siető Richárddal,  
mélyen meghajtotta magát, s spontán megnyilatkozásában, hogy: Uram, ha Ön nem Isten,  
akkor áldja meg az Isten! - a gondolkodó emberiség leghőbb vágyát tolmácsolta.

Richárd magához ölelte a legnépesebb ország első emberét:

- Uram! - mondotta -, ha Krisztusnak módjában lett volna az ami nekem, akkor a papok nem  
azt hirdették volna, hogy boldogok a lelki-szegények, hanem, hogy: boldogok, akik e világra  
születnek! - Ezután karon fogván egymást, a fegyvertelen, fehér, tengerész egyenruhába öltött  
palotaőrség sorfala között felsétáltak a puritán, egyszerűségében is erőt, hatalmat sugárzó,  
fehér márványból kiképzett fogadóterembe. Itt csatlakozott hozzájuk Aida, aki, mint az elnöki  
hivatal vezetője már találkozott a küldöttséggel. Fehér, bokáig érő, egyszerű ruhában, Anna,  
Peter Schmidt feleségének társaságában jött, s keresetlen szavakkal köszöntötte Menget,  
valamint a küldöttségek tagjait. Meng sokáig kezében tartotta, simogatta Aida feléje nyújtott  
jobbát, közben nem titkolta csodálatát kinyilvánítani: miképp bírja egy gyenge, törékeny nő,  
ilyen hatalmas, immár világbirodalom elnöki hivatalát vezető apparátus nélkül kézben tartani?  
Persze ő még mit sem tudott arról, hogy Aida szobájából a Bazin-féle készülék útján tökéletes  
kontaktust tarthat fenn az Unió tagállamainak, sőt az egyes üzemek, az egyes Kolóniák  
vezetőivel is!

Elfoglalták kijelölt helyeiket és megindult a társalgás. Angolul beszéltek, mivel ezt a nyelvet  
bírták a küldöttségek tagjai is. Peter Schmidtnek csak néha kellett kiigazítást eszközölnie:  
értelmet adni az egymás mellé szedett szavaknak.

- Sokat hallottam már Önökről, de amit itt láttam, minden megelőző hírt felülmúl - kezdte  
Meng. - Minimumra leegyszerűsített adminisztráció, csillagokat ostromló technika, megelége-  
dett emberek mindenütt! Nem szeretem a nagy szavakat, ha nem igazolják őket hasonló tettek,  
ezért szakítottunk a régi, már begyöpösödött marxi-lenini ideológiai beállítottságú társadalmi  
struktúrával. De hát az itt kialakított életforma ezer évvel előzte meg korunkat! Önök bebizo-  
nyították, hogy a rendszer magasabbrendűségét nem a termelő eszközök társadalmi tulajdonba  
vétele, nem is a túlmagyarázott ideológia biztosítja, hanem az erkölcsi és munkamorál,  
továbbá azok velejárója: a bőség! Itt észrevétlenül eltűntek a társadalmi rétegződések, hisz a  
tudományos, a műszaki munkakörben foglalkoztatott személyeket kivéve mindenki részt  
vállal az effektív termelésben, míg például nálunk is, a munkabíró lakosság egyharmadát az  
állami, egyharmadát a pártok, szakszervezetek, egyéb társadalmi szervezetek adminisztrációs  
apparátusa emésztí fel, és csak egyharmada vesz részt az effektív termelésben, de az is  
fertőzve van még a régi ideológia velejárói: főképp a kölcsönös bizalmatlanság által!

Örömmel tenném, de hogy kérhetném én államunk felvételét tagországai közé. - Felkiáltott: - Uram! Földünk gazdag, annyian vagyunk, mint a pelyva, és mégis éppen, hogy csak! Nálunk azonban már ez is valami! Amióta felhagytunk az elcsépezt frázisokkal, előre megyünk és nem hátra! - Richárd felállt és a felizgult Meng vállára tette kezét:

- Nos, Uram - mondta - ha már felismertük tévedésünket, sőt - az úgynevezett nagysándori csomót is kettévágtuk, mi szükséges még az előre haladáshoz? Az akarat! Önök megtették az első lépéseket, szakítottak az ártalmas diktatúrával, mi pedig előlegezzük a bizalmat: rendelkezésükre bocsátjuk erőforrásainkat, hogy a változás ne okozzon átmeneti nehézségeket.

Ebben a pillanatban nem hiszem, hogy lett volna boldogabb ember Meng-nél. Két kezét nyújtotta egyszerre Richárd felé.

Richárd és a számottevőbb ázsiai országok tárgyalásai közepett bombaként hatott a hír: Moszkvában a hadsereg megszállta a középületeket, s a vezérkar tagjaiból alakult junta megnyitotta a határokat, de ezzel egy időben felmondta a leváltott kormány által kötött szerződéseket.

Hozzászokott már a világ a vörös cárok blöff-politikájához, s a nagyvárosok népe tartózkodással fogadta az első híreket, amikor azonban a Moszkvában tartózkodó külképviseletek egyöntetűen megerősítették a junta kezében lévő rádió adásait, kissé mintha mindenkinek táva maradt volna a szája.

Moszkva valóban ünnepelt: a hadsereg Nagy Péter zászlai alatt menetelő alakulatait virágcsokrokkal fogadták az örömmámorban úszó tömegek. Őszirózsák! Megint az elmúlás virágait? A hervadó szirmok pártaktívák vérebe hullottak a Kreml előtt és a volt Vörös téren! A kivégző osztagok egymást váltották, mert belefáradtak a gyilkolásba! Hullottak a fejek! Egymás fölé dobált hullákat teherautó konvojok szállították el a tetthelyről, a kielégíthetetlen tömegnek azonban semmi sem volt elég, még több vért! Követelőzött egyre éhesebben!

Szegény proletárok! Ti, akik ma gyilkoltok, hogy holnap meghaljatok, ha tudnátok, hogy ennek az ördögi körnek: a forradalom, a katonai felkelés stb., szervezője ugyanaz a személy, s míg ti egymást pusztítjátok, legmerészebb terveit szövi ellenetek, bizonyosan tudnátok, mit kell tenni! De hogy is tudhatnátok, amikor a legnagyobb lángelmék is bedőltek Ivánék legújabb bűvészmutatványának?

Míg a kormány és a párt központi bizottságának tagjai hét lakat alatt várták elkerülhetetlen vesztüket, ugyanabban a szobában, melyben az amerikai „evangélista” szenátorral tárgyalt, Iván meglegegetten dörzsölte kezeit, majd órájára tekintett - már itt kellene lennie! Zsukov marsallt, a „junta” elnökét várta.

Az ablakhoz lépett és kinézett a térre, éppen akkor gördült az épület elé Zsukov kocsija. - Na végre - dörögte és becsukta az ablakot.

Zsukov elegáns tábornoki egyenruhában érkezett, belépve az ajtón összecsapta bokáit, s merev vigyázzállásban jelentette:

- Uram! A parancs teljesítve! Eddig minden úgy megy, mint a karikacsapás! Sajnálom az áldozatokat, de nem tehetek mást: a nép szomját ki kell elégíteni! - Iván megrázta a fejét:

- Ne eméssze magát tábornokom! Marad éppen elég a csürhéből, inkább arról beszéljünk, amit ezután fogunk tenni! Előbb persze foglaljon nyugodtan helyet - a vele szemben lévő fotelra mutatott -, azt hiszem jól fog tenni egy kis erősítő! - Az asztalra előre odakészített italból színig töltött egy poharat.

- Ön nem iszik? - kérdezte a tábornok.

- Tudja, hogy nem élek vele, uram, de ön csak igya meg nyugodtan! Egészségére!

- Köszönöm! - válaszolt a tábornok. - Bizonyára jót fog tenni a gyomromnak, már úgy is undort kaptam a sok vér láttán. - Ajkához emelte a poharat, s egy cseppig kiitta tartalmát.

- Ez volt az első felvonás - kezdte Iván -, most pedig figyeljen jól: az első rendelettel felosztjuk a földeket a parasztok között, a második rendelettel az ipari proletariátus kezébe adjuk a gyárakat, a bányákat, a harmadik rendelettel pedig szabaddá tesszük a kereskedelmet.

- De uram! - próbált közbeszólni Zsukov. - Mi lesz az állami beruházásokkal, a különböző szerződésekkel? - Iván elkacagta magát.

- Beruházások? Szerződések? Élesebb elmének képzeltem magát tábornokom! Egyébként megnyugtathatom: gyűjtöttünk eddig annyit, hogy most egy marokkal szétszórjunk, de különben is, mit gondol, meddig fog tartani ez a pütkösdí királyság? A fontos egyelőre az, hogy ellensúlyozni tudjuk az Eurafrikai Unióból érkező áramlatokat, s bizalmat keltsünk magunk iránt nemcsak itthon, Amerikában is, mert a vele való szövetkezés jelen pillanatban az egyedüli üdvözítő út!

- Értem uram, értem! - ismételte Zsukov. - A legeslegfontosabb pedig, hogy a népet ismét engedelmes eszközzé tegyük! - s mintha egy önkéntelen mozdulattal cigarettát tárcájáért nyúlna, előrántotta pisztolyát, majd annak egész tartalmát Ivánba eresztette!

De szinte ugyanabban a pillanatban egy másik lövés is dörrent a szobában és Zsukov holtan találva rogyott áldozata mellé, a szétnyílt kárpit mögül pedig még mindig füstölgő pisztollyal a kezében Szerafin, a nemzetközi kémnő lépett elő. Előbb eszelősen felkacagott:

- Mit képzelnek magukról ezek a majmok? Nem is rossz: kettő egy csapásra! - Nem sajnálta Ivánt, aki mint az internacionalizmus fő-fő korifeusa elég sok baklövést követett el. Most, a döntő ütközetek előtt - gondolta - időszerűbb fiatalabb, energikusabb kezekbe tenni a vezetést. És ki lenne erre alkalmasabb az evangélistánál? Ismeri a modern ideológiai harcászat fortélyait, s ráadásul az ő férje! Igaz, fekete, de Richárd felesége is színes, ráadásul muzulmán! A végén majd összerázzuk az egészet és az lesz belőle, ami nekünk kedvezőbb. - Szerafin ajka szétnyílt, összemosolygott az asztal lapján megjelenő tükörképével, s máris két világrész úrnőjének képzelte magát. Magába merülése azonban csak pillanatokig tarthatott, a halállal játszó kém hideg, számító fintora váltotta fel arcán az önelégültség mosolyát, aztán gyors, hozzáértő mozdulattal átfésülte a szobát. Az eredmény: Iván ügyködésére hóbortjai ellenére sem maradt semmi nyom, s hogy teljes legyen a titok, miután érintkezésbe lépett New York-ban tartózkodó férjével, a szobát, amely egy tökéletesen rejtett liftszekrény volt, berendezéssel, hullákkal együtt teljes sebességgel az aknába zúdította! Az előtérben - titkárnői iroda - hermelin bundájába burkolódzva egy ideig hallgatta a lift halk surranását, aztán távozott. Távozása nem keltett feltűnést, hisz Moszkvában tartózkodása idején naponta több ízben is ki-be járt az elnöki rezidenciába.

A marxi-lenini-sztálini ideológia nagy mesterének, a modern rabszolgaállam megteremtőjének eltűnése pontot tett egy gyűlölt rendszer után, egyben nyitánya lett egy, bár rövid ideig tartó, de még borzalmasabb komédiának. Mert, míg az Eurafrikai Unió területén az életszükségletek minden viszonylatban érvényesülő ember-ember közötti egyenlőség a feledés homályába temette a tőkés társadalom osztálykülönbségeit, s a munka becsülete egyre magasabb fokra emelte a termelés intenzitását: újabb terméketlen területeket kapcsoltak be a vérkeringésébe. Újabb csatornákat, alagutakat robbantottak, gyárakat, városokat építettek az inség, a nyomortanyák helyén: India, Indokína, Indonézia stb., rendszeres úrhajójáratokat létesítettek a Föld, a Hold, a Mars, és Vénusz között. Elindították a Mindenség meghódítására született ember első expedícióit, a csillagvilágok felé. Amerika és az államkapitalizmus igájából felszabadult új

Szovjet Szövetségi Köztársaság lakosságának zöme a bolsevizmus izzadmányain tobzódva, az előfutár demagógok által beígért antikrisztust várta, aki visszavarázsolja a Földre a bűn által elveszejtett Paradicsomot.

Az ellenszolgáltatás nélkül áramló pénz árnyékában undorra lett a munka, szeszgőztől hajtott önkéntes „gladiátorok” halálhörgése remegett a mindig zsúfolt cirkuszi arénákban, s mint hajdan a hanyatló Róma: iskolákat állítottak fel az erkölcsi züllés legrafináltabb módozatainak oktatására.

Ezek, és még sok egyéb, tollal le nem írható szörnyűségek előzték meg Paul Robezon „evangélista” színre lépését, aki miután előbb száműzette a képviselőház és a szenátus tagjait, nagy csinnadrattával bevonult a Fehér Házba, első fekete elnökként, a vörös hajú, világszép First Lady oldalán!

Ibolyaillattal keveredett az új-betlesemi Richárd villa tetőteraszán a virágzó olajpálma. Richárd szűkebb galériájával egy kis törpe-ciprus csoport közepén délutáni sziesztáját töltötte. A villa a várhegy csatorna felőli oldalára épült, s így nagyszerű kilátás nyílt a városra, amely felett az első tavasz rügyfakasztó bimbónyitogató csodakürtje harsogott. A csatorna, szél, vihar által letépett zöld gallyakat, sokszínű virágszirmokat sodró zavaros vízen jachtok, gyomrukkal mélyre merülő uszályok húztak el egymás mellett, s a hanyatló napsugarak által szivárvány színűre festett ólomkristály lakó- és középületek, sok tornyú templomok, égimeszelő gyárkérmények miliójében, kövek közt bugyborékoló hegyi patak tavaszi áradásaként hatott a korlátok mentén gurgulázó gyermekkacaj.

Lothard, Helena és Peter Schmidt gyermekei labdáztak vad viháncolás közepette.

Aida, Eliz, Anna, Peter felesége és Teréz, a villa házvezetőnője, narancsot hámoztak, s körbe kínálgatták a különben eléggé nyomott hangulatban beszélgető férfiakat. Richárdon és Dzsamálon kívül Alex, Fransois, Peter, az Unió új moszkvai nagykövete, Roberto kardinális, Új-Betlehem püspöke és két tagállam: Kína, valamint India éppen Új-Betlehembben tartózkodó kormányfői alkották a kis társaságot.

Richárd a ciprusról letört gallyal láthatatlan vonalakat húzott az asztalra, miközben teljes figyelmét a jelentéstételre hazarendelt Peter előadására összpontosította.

- Ki hitte volna - szólalt meg, midőn a nagykövet befejezte -, hogy a szovjet katonai puccsot és az amerikai vezetőségváltást ugyanazok az erők készítették elő, hogy az agyafúrt zsonglőr-ködés a szovjet blöff-politika kudarca után végül is győzedelmeskedik? Jaj neked világ, de jaj nekünk is, ha az ördögfióka, aki immár a világ egyik legfejlettebb államának rakéta-, atombázisa felett rendelkezik elődeihez hasonlóan meg akarja szerezni a világ feletti uralmat, s mi nem állunk még készen a védekezésre. Ezért tehát az arany özön! Visszahódítani és felhasználni ellenünk a bolsevizmusba belecsömörlött népet. De hát - Iván nincs többé, ki a dirigens, vagyis kik állnak a junta mögött? - A kérdésre Peter válaszolt:

- A junta mögött Iván volt szeretője Szerafin Goldberg áll, aki mint nemzetközi kém, nagy tapasztalatokkal rendelkezik! Szerintem nem véletlenül lett az Egyesült Államok újonnan megválasztott elnökének a felesége!

A pillanatnyi csendet, melyet Peter szavai idéztek elő, Alex szakította meg:

- Nincs félelemre okunk Richárd! Hová gondolsz? Klaus és Bazin talán szórakozni utaztak a Holdra? S ha az ion-ágyúk bevetését figyelmen kívül hagyjuk, mire valók az ionoszrakéták?

- Igen, igen, barátom, tisztában vagyok azzal, hogy egy szempillantás alatt a Föld bármely részére megsemmisíthetnénk, de ezt éppen én tenném, akinek minden emberi élet drágább a sajátomnál? Nem, nem barátom, soha!

- De ha minden kötél szakad - vetette ellen a kardinális -, inkább a tisztátalanok, mint az igazak! Azt csak Isten maga tudja, hogy melyik döntés kedvesebb számára! Nem kell Ön előtt a bal lator sorsára hivatkoznom... - Történelmünk nem egy szent háborút ismer! - erősködött a püspök.

- Én nem ismerek szent háborút, atyám! Tisztelem a vallást! Isten szavát azonban a saját lelkiismeretemen szűröm át! A tömegek eltévelyedése még nem jogosít fel bennünket elpusztításukra! - Alex felállt, s látható ingerültséggel járkálni kezdett, majd hirtelen megállt Richárd előtt:

- És őt ki jogosítja fel? - az Óceánon túlra mutatott - mire való ez a pánik? - A két jó barát közti feszültség láttára ismét a kardinális vette át a szót:

- Nem szabad annyira elragadtatnia magát kedves főmérnök úr, mert a szenvedély akár gyűlöletből, akár szeretetből fakad, rendszerint téves útra vezet. Igazat kell adjak az elnök úrnak, aggályai mély emberszeretetből fakadnak, de hát Isten segítségére is számíthatunk, akár a természeti erők közbeiktatása, akár más, hatásos önvédelmi eszközök felhasználásával...

Most hirtelen Richárd állt fel, s belemarkolt Alex vállába:

- Mondd, hogy állunk a Klaus kutyákkal?

- Tegnap megkezdődött a sorozatgyártásuk! - Alex kurta válasza eloszlatta Richárd arcáról a tépelődés tüneteit:

- Soha nem tudom eléggé csodálni előrelátásodat, ha nem sürgetsz, még Klaus fiókjában hevernek tervrajzai, pedig talán ezek lesznek a megoldás fegyverei! - Leült és teletöltötte a poharakat. - Tagadhatatlan - mondta koccintás közben -, egy kis nyugtalanságot okoztak az elmúlt napok eseményei, de majd igyekszünk elébe vágni a dolgoknak! Ig্যunk barátaim az emberiség boldog jövőjére!

A fagyos feszültség felengedett, s a régi, kedélyes jókedv lett úrrá a társaságon, amelyet a tavasz bizsergető, delejes ereje csak hatványozott. További beszélgetés célpontja a vallás és a kardinális volt, akinek fiatal felesége pár nappal a beszélgetés előtt egészséges fiúgyermeknek adott életet:

- Hogy vannak a kicsike és a kismama? - érdeklődött Richárd, a kardinálishoz és Elizhez intézve a szavakat. - Örvendek, hogy szerencsésen túljutottak a szülés izgalmain!

- Köszönöm érdeklődését, elnök úr - válaszolt a kardinális. - Életem legboldogabb napjai ezek, s csak hálával gondolhatok a szentatyára, aki papságunkat feloldotta a cölibátus alól - Dzsamál, aki eddig mintha bóbiskolt volna, felélénkült:

- Már a régebbi pápák is megtehették volna! Egészségtelen és embertelen túlzás volt a lélek pásztoraikat megfosztani a családi tűzhely melegétől.

- A középkori dogmák és a papi nagybirtok velejárója volt, atyám - magyarázta a püspök. - De ma, a modern jelenkorban, amikor anyaszentegyházunk együtt haladva a technika, a tudomány ugrásaival, a közös munka, a közös örömök, fájdalmak átélése folytán igyekeznek beleplántálni a mindenk felett álló Isten-hitet az emberekbe, a papi nőtlenség csak akadályozná az ember-emberhez, vallás-valláshoz való közeledésének, a krisztusi hit végső győzelmének útját! A dogmatizmus széttúzására irányult az életszentség fokozatainak eltörlése is! Véget vetett

annak az ugyancsak középkori hiedelemnek, hogy a lelki megszállottság, a magunkba merülés Istennek tetsző dolog. Ha Krisztus, aki a keresztség felvétele után egész rövid életét hívei és követői között töltötte - mint ahogy hisszük - valóban Isten fia volt, akkor ránk hagyott testamentumát anyaszentegyházunk mai álláspontja szerint értelmezzük helyesen! Bízom abban, hogy a vallásfejedelmek közeli új-betlehemi kongresszusa rendet teremt a különböző vallások zűrzavaros szövevényében: egy akol lesz és egy pásztor a lélek érdekszféráiban is!

- Szívem szerint szólott - erősítette meg a kardinális szavait Dzsamál. - Ha minden vallásfejedelem azzal a jóindulattal indul a kongresszusra, amellyel én az iszlám részéről, bizonyára eredményesen fog végződni.

Még mondani akart valamit, de abba kellett hagynia, mert a szemközti kikötőnegyedben épült mohamedán mecset csilingelő harangjátéka esti imára szólította. Nehézkesen felállt, s Aidára támaszkodva elhagyta a társaságot, de szedelődzködni kezdtek a többiek is.

Eliz a két másik asszonnyal a gyermekek után nézett, a férfiak pedig ki-ki a saját dolga után... - Néhány perc múltán csak Richárd maradt a tetőn, aki Aidára várva - esti imáját végezte apjával - sétára indult a reflektorokból ömlő aranyködben, a susogó pálmák, díszbokrok között kacsaringózó úton. Nem gondolt már a fenyegető veszedelmekre, elbűvölte saját álmokképzetének életté, valósággá nőtt káprázata. A neonfényben szikrázó város és mindaz, amiből a város kinőtte magát! Egyik kanyarnál kilépett a tető széléhez, s a korlátnak támaszkodván mélyet lélegzett, majd: - Istenem, rebegte, akad-e még egy hely ezen a világon, ahol szívesebben időzöl, mint nálunk? Hisz itt minden nap a te lényed: az örök szépség, s a teremtő akaratból fakad! Légy hát irgalmas hozzánk!

Mögüle, egészen közélről és mégis, mintha a Hoggar mélyéről szüremkedne elő: a *Szép vagy szerelem* melódiája csendült fel!

Tudta, hogy a dal Aida ajkáról száll feléje, s csak akkor szólította, akkor is halkán, midőn elhallgatott. Mivel nem kapott választ, elindult visszafelé. A medencéhez érve, a zsenge pázsiton pillantotta meg, lábujjhegyre állt, s a háta mögé osonva befogta szemeit.

- Láttalak - szólalt meg Aida, és lehúzta maga mellé a pázsitra.

- Éreztem, hogy a közelemben vagy - toldotta meg Richárd -, ki mástól származhatna ez a csodálatos hang?

- Tetszik neked a dal?

- Ó, nagyon! Azért is hagytam, hogy befejezd!

Aida letette maga mellé a gitárt, s két tenyerébe fogván Richárd állát, kérdezte:

- Elmész holnap Kairóba? - Szemei, mint két mély tengeri gyöngyszem csillogtak a sötét szempillái alól.

- Nem szívesen hagylak most magadra, drágám, de kénytelen vagyok - válaszolt Richárd. - Valami sántít nekem ott, biztosítlak azonban, hogy dolgom végeztével azonnal haza indulok! Átkarolták egymást, ajkuk összekapcsolódott, Richárd keblét Aida emlőiből kiscercenő anyatej öntötte el.

- Te vagy a legjobb férj - suttogta -, s akkor vagyok igazán boldog, ha melletted lehetek. De hát, nem élhetünk csak magunknak, legtöbb esetben egészen másképp kell cselekednünk, mint ahogy szeretnénk. Nem is tudom, mihez kezdek távolléted alatt. Anna már átvette tőlem az elnöki hivatalt. Eliz szerint minden nap várhatjuk! Aztán valószínű, hogy állapotom miatt

Lothard és Heléna is Elizhez pártoltak! Ha megengeded, megtekinthetném a gibraltári alagutat - oda magammal csálhatnám a gyerekeinket is! Utána egy ideig úgy is ágyhoz leszek kötve.

- Nem szívesen teszek ilyen engedményt - válaszolt Richárd -, de ha nagyon szeretnéd látni azt a csodás, tenger alatti folyosót, beleegyezem, ha megígéred, hogy a kocsit nem te vezeted.

- Ne félts engem drágám! Sokkal jobban vigyázok én magamra, mint bárki más tenné, azt pedig úgy is tudod, ha autóba ülök, nem tudom megállni, hogy kezembe ne vegyem a kormányt!

- Legyen! Meggyőztél! - hagyta helyben Richárd. - Rád bízom a kirándulás megszervezését, de most már ideje lenne lepihenni, a kicsinek is szüksége lehet rá.

- Nem, ne! Úgysem tudnék most elaludni és itt jobb a kicsinek is! Vagy te is unod már a közelségemet?

- Te, te! - dadogta elérékenyülve Richárd. - Hisz tudod, mennyire féltelek és ezért...!

- Ne légy hozzám olyan gyengéd - rebegte Aida. - Szeress, ölelj úgy, mint az első éjszaka tetted, vagy mint a tengerparton a tulipánfa alatt.

Richárd nem szólt vissza, karjai ráfonódtak az asszony átforrósodott testére és... A többit már képzeletünkre bízhatjuk!

Richárd Kairóba utazása utáni nap nagy sürgés-forgás volt a palotában. Aida, Lothard és Helén készülődtek a kirándulásra, de Dzsamál sem mentette ki magát, mint mondotta: - Halálom előtt legalább egyszer én is szárazon mehetek át Afrikából Európába.

Még napkelte előtt elhagyta a hatalmas túrakocsi a palotát. Úgy tervezték, hogy a hűvösebb hajnali órákban megteszik az út nagyobb részét. Természetesen Aida vezetett, apja ült mellette, a két gyerek pedig a kocsi végében.

A városon keresztül kényelmes tempóban haladtak, de mikor elhagyták a szélső házakat Aidát elfogta régi sportszenvedélye, s nem hallgatva sem apjára, sem a mögöttük haladó Omár rádiójeleire, teljes sebességre kapcsol!

Lebilincselő volt a táj, Lothard és Helén hátat fordítván a vezetőülésnek, gyönyörködtek az emberi kéz alkotta természet szépségeiben, míg Aida erősen markolta a kormánykereket, szemeit az út két oldalán sorakozó, fiatal pálmák friss, üde lombozatán legeltetve.

Már messze maguk mögött hagyták a várost, a hegyeket, a talaj megkötésére telepített pázsitfű, piros pipacstól fészlő sík óceán felett inkább repültek, mint robogtak, s egyszercsak éles sikoly, reccsenés, és a másodpercek töredéke alatt helyszínre érkező Omár az életvidám, illúziókkal teli emberek helyett halálhörgés közt vergődő embereket, roncsokat talált, egy, az út porába pottyán csecsemővel, aki szívszaggató visítással jelezte világra jöttét.

Omár, aki a Richárddal kötött házassága előtt maga is szerelmes volt a gyönyörű arab lányba, a meglepetéstől, ijedtségtől hirtelen nem tudta mihez is kezdjen, aztán ösztönszerűen lehúzta magáról a mindig frissen váltott inget, abba csavarta az újszülöttet, majd elhelyezte kocsijában, melléje fektetve a vérző koponyájú, eszméletét veszített édesanyát!

A külső töréseket nem, de szintén eszméletüket veszített Lothard-dal és Helénával már szerencsésebb volt, mert a csatornaőrség Rabat felől érkező kocsija felvette őket Dzsamállal együtt. Illetve neki csak a holttestét, mert amikor Aidát ellepték a szülési fájdalmak és elengedte a kormányt, apja megmarkolta azt, de már későn, s míg a többiek kirepültek az egyensúlyát veszített járműből, ő benne maradt és a jelzőoszloppal történt ütközés pillanatában a széttört kormány szerkezet szétzúzta testének felső részét.



Omár a történeteket rádión keresztül azonnal közölte Franois-val, aki Richárdot távolléte alatt helyettesítette, aztán pillanatot sem késve visszafelé indult.

Piros zászlócska és sikongó sziréna! A két örült iramban száguldó autócsoda elől már jó előre kitértek a járművek, s mire Új-Betlehembe értek, már gyászba öltözött a város. A tavasz, a virágok, a reményt keltő zöld gallyak fölé a halál sötét leple borult, s a város kommunája kétségbeesett jajgatással, szív-szorongatva várta a további jelentéseket a szerencsétlenség áldozatainak sorsáról.

Omár a Franois-tól kapott utasítás szerint a várhegy tövében épített, központi sebészeti klinikára hajtott, a közbeeső útvonalakon leállt a forgalom, s a kórház kapuja szélesre tárva várta a két autó drága terheit.

Először Aidát emelték át a hordágyra. Lassan csordogáló vére végigfolyt a fehér, fertőtlenített lepedőn, s a tűnő élet félreismerhetetlen jelei mutatkoztak elszíntelenedett arcán. Egy fiatal orvos lesimította felgyüremlett szoknyáját, fejét felpolcolta, fehér lepellel fedte be egész testét, aztán a pár méterre lévő liftszekrényhez vitték, amely egyenesen a műtőhöz szállította.

Richárdot a kairói elnöki palota tárgyalótermében érte a hír. Midőn elolvasta a kezéhez csúsztatott cédulát, mintha gutaütést kapott volna, félrebillent a széken, de bármily nagy volt is a fájdalma, legyűrte férfias keménysége:

- Uraim! - szólt felállván helyéről. - Családom váratlan tragédiája hazaszólít! Tárgyalásaink eredményét összegezve egyébként arra a meggyőződésre jutottam, hogy az elnök úr - egyiptomi - tökéletesen tisztázta magát az ellene felmerült gyanú alól, s mint feltétlen megbízható személyre bátran építhetünk. Ezek után további jelenlétem egyébként is szükségtelenné vált! A még tisztázatlan ügyekben a helyi kormányzat döntéseit elfogadom!

Anélkül, hogy közölte volna távozása sürgősségének körülményeit, kezét rázott a jelenlévőkkel, s Baltazár társaságában a repülőtérre hajtatott. Baltazár még elindulásuk előtt utasította a személyzetet a gép felkészítésére, s mikor odaértek, már dübörögtek a motorok, miután pedig levegőbe emelkedtek, másodperceken belül Új-Betlehem felé repítették őket a gép rakéta hajtóművei!

Csak fent, a tiszta ármány- és csalódásmentes égbolton kísérelte meg átgondolni Richárd a történeteket, majd felhívta Franois-t, s kérte, hozzák kapcsolatba a kórházzal, ahol felesége és gyermekei tartózkodnak. Bár Franois kért, könyörgött: ez egyelőre lehetetlen, mert felesége éppen műtét alatt van, Richárd hajthatatlan maradt, s így a műtő megjelent a képernyőn, azt a pillanatot ábrázolva, amelyben Aida gyönyörű haját borotválták.

A dús, mégis selymes tapintású haj, melyen fáradt keze oly sokszor megpihent és a koponyacsont közül kidudorodó agyvelő láttára feljajdult. Megrökönyödése azonban akkor érte el tetőfokát, amikor az operációra készülő sebésznőben Mariannát, volt feleségét ismerte fel.

- Észnél vagyok! - kiáltotta.

- Nyugodj meg uram! - próbálta vigasztalni Baltazár. - Amit látsz az a valóság, de még minden jóra fordulhat! - Ez a pillanat, amely Richárd figyelmét Baltazár felé irányította, elegendő volt ahhoz, hogy ne vegye észre Marianna arcán a tétovázás pillanatnyi átsuhanását, ami csak fokozta izgalmát, melyet az asszony, mint rendkívül fontos személy jelenléte okozott. Sok fejtörésre azonban nem volt ideje, mert a gép zuhanni kezdett, hazaérkeztek, s a gépből kilépő Richárdot részvéttől görnyedező barátai fogadták, s velük együtt először Dzsamál ravatalához hajtatott.

Eliz, aki úgy intézte, hogy melléje kerülhessen, a kocsiban átkarolta a szomorú szemű férfit:

- Richárd kedves! - kétszer is nevéen szólította, mire feléje fordította fáradt tekintetét. - Bocsáss meg - suttogta az asszony -, eskü kötött ahhoz, hogy titkoljam előtted Marianna hollétét! Ő boldogtalan volt, de téged boldognak tudott, s ezért kívánt háttérben maradni. Megelégedett azzal, hogy a közeledben tudhatta magát. Tudom, több kérdésre vársz feleletet, most azonban elégedj meg azzal, hogy jelenleg Marianna a világ egyik legkiválóbb agyspecialistája és vállalta Aida megmentését. Bízzál hűségében! Aida a legjobb kezekben van, de ha mégis bekövetkezne... vigasztalódj: megmarad számodra Aida lángoló szerelmének gyümölcse: egy egészséges, bogárfekete hajú kislány!

Eliz nem folytathatta, mert Richárd szemeit elöntötte a könny, s elfordult, de ugyanabban a pillanatban az autó is fékezett, s megállt. A klasszikus szépségű kapitólium fekete drapériával bevont oszlopsora alá érték. Dzsamál teteme az óriási márvány csarnok áldozati oltárán, virágerdő közepett feküdt, fölötte az örökké lobogó olimpiai fáklya tüze. Azt a diadalmas utat jelképezte, amelyet az emberiség az ő nemes hozzájárulásával befutott az utóbbi évek alatt!

Richárd fejét köszönésre hajtotta a kolóniák két oldalt díszőrséget álló képviselői felé, majd a nyitva hagyott folyosón az oltár elé lépett, s ráborult Dzsamál viaszsárga kezére.

Sokáig maradt ott, hogy mire gondolt, vagy a fájdalomtól tudott-e egyáltalán gondolni valamire is? Senki nem fogja soha megtudni, tény azonban, hogy Dzsamál sokkal több volt számára egyszerű apósznál. Testi, lelki jó barátja volt, s hűséges fegyvertársa az egész világot, az egész emberiséget forradalmasító harcában!

Már harmadszor váltották egymás a díszőrség tagjai, amikor Alex a háta mögé lépett, s átkarolván vállait felemelte:

- Légy erős barátom! Dzsamál meghalt, de él Aida, élnek gyermekeid, és mi is itt vagyunk!

- Aida él? - kérdezett vissza Richárd, rekedtes hangja mintha egy másik világból szakadozott volna.

- Igen! Ha mondom, él! - erősítette meg szavait Alex. - A műtét sikerült, s már túl van az életveszélyen!

- Ó! - Richárd szemeiben sápadt fény csillant - akkor máris indulok hozzá.

- Igen! Menj! És légy kedves Mariannához is, mert ha csodának lehet nevezni egy emberi műveletet, akkor ő most csodát tett! Aztán neked is jót tesz egy kis kikapcsolódás! Majd François-val együtt virrasztunk helyetted is!

Richárd Alexra nézett, a hűség, az önfeláldozás rendszerre érett társadalmi berendezkedésének életeleme volt, most mégis meghatotta a jó barát segítőkészsége. Megszorította a feléje nyújtott kezét, aztán gyors léptekkel távozott a ravatal mellől.

Ami Új-Betlehemben a bánat, a kétségbeesés könnyeit csalta a szemekbe, az Washingtonban és Moszkvában az öröm, az ujjongás forrása lett, persze inkább csak azok részére, akiket elvakított az ölükbe hullott hatalom, akik könnyű prédának hitték az Eurafrikai Uniót, abban a tudatban, hogy minden anyagi és szellemi forrását gazdasági felemelkedésére fordította. Midőn az Unió hírközlő szervei bejelentették a szerencsétlenséget, Szerafín tapsikolva rohant az elnök szobájába, s ahogy odavágódott az asztalnál ülő Paul felé, festett, mezítelen mellbimbóit szinte a szájába lógatta - remek alkalom riadóra, nem gondolod, kedvesem? - felpenderült az asztalra, s lábait himbálva elhadarta a rádióból kapott értesülést.

- Ha ez igaz - hebegte Paul zsíros szemöldöke alól pislogva -, akkor nagy temetést rendezünk!  
- szőrös, fekete mancsával elkapta Szerafin fenekét és ölébe rántotta, majd az asztal lapjába beépített jelzőberendezés útján Harding tábornokot, a vezérkar egyesített tanácsának elnökét kéri magához.

Amidőn Szerafin látta Paul eltökéltségét, elkomolyodott:

- Utazzak azonnal Moszkvába, vagy elégségesnek tartod innét utasítani a juntát?

- Sehová nem mégy, gyönyörűm! Eddig, mondhatnám, mindent neked köszönhetek, nem engedhetem, hogy előre nem látható veszedelembé sodródj! A feleségem vagy és mellettem a helyed! A továbbiakban már úgy sem tudnál segíteni: az Eurafrikai Unió nem Oroszország, de nem is Amerika - támadni kell! Ennél alkalmasabb pillanat mostanában nem lesz! Tartok ugyanis attól, hogy a nagy nyilvánosság mögött, amely Richárd politikáját fémjelzi, valami nagy titok lappang. Nem tartogat-e számunkra meglepetést az az átkozott német? Richárd jobb kezére, Alex Dönitz-re gondolok.

- Nincs okod aggodalomra, szívecském! - Szerafin szájon csókolta Pault. - Egy váratlan támadás ebben a kritikus helyzetben feltétlen győzelmet hoz! Különbözőben sem várhatunk, amíg matuzsálemi szakállad nő, mint Dzsamálnak, Allah elhunyt prófétájának! Ha mégsem sikerülnek, bízatsz információimban: Richárd, aki minden fontosabb kérdésben fenntartotta magának a döntés jogát, elveit tekintve sem Alex Dönitz-nek, sem másnak nem fog engedélyt adni olyan ellenakció indítására, amely pusztulásunkat eredményezné, legfeljebb áttelepülünk mi is a Marsra! Tehát, szerencse fel!

- A te kedvedért - suttogta a férfi, s karjaiba ragadta a Démont, aki önelégült vigyorral bocsátotta bájait rendelkezésére.

De amíg az Amerikai Egyesült Államokban az elszabadult indulatok ellenére, melyek az evangélistát a legmagasabb méltóságba emelték, a tőkés csoportok és az őket támogató hadsereg aránylag szilárdan tartották kezükben a hatalmat, a Moszkva központú szovjet államszövetségben a parasztnak nem kellett a föld, az ipari munkásnak nem kellett a gyárak, a bányák, s a szétvert szovjet hatalom helyét betöltő katonai junta igazából már a hadsereg felett sem rendelkezett. A hirtelen kapott szabadság ugyanolyan káoszt eredményezett, mint a végsőkéig feszített diktatúra!

Volt azonban a - már csak múlt időben beszélhetünk - szovjet hadigépezetnek egy megbízható bázisa is, és erre, csakis erre számíthatott Szerafina: a többitől hermetikusan elzárt rakétaegységek! Azért is sürgette a mielőbbi és váratlan támadást, mert félt, hogy ezek az egységek is megfertőződnek a többi által. Ha tehát az okokat összegezzük: tényleg nem volt mire várnia az antikrisztusként felmagasztosult „evangélistának”.

Egymásnak rohanó tavaszi futófelhők száguldoztak a csillagtalan égen, amikor Richárd csukott, fekete kocsija megállt a sebészeti klinika főbejárata előtt.

Nem szállt ki mindjárt, erőt gyűjtött a találkozáshoz: két asszony, két gyermek! Az ellentétek csodálatos találkozója viharzott keblében, s leengedte a szélvédőket, hogy a huzat leszártsa homlokáról a verejtéket.

A szélről megtépzott fiatal pálmák nyögései, a fészkükről kivert, vaktában röpdöső madarak vészes csipogása összegubancolódott sorsára emlékeztetette. Mivel azonban soha nem volt gyengéje a töprengés, mielőtt elmerült volna a kivezető út keresésében, megrázta magát, mint aki nehéz terhétől akar szabadulni, s kilépve a kocsiból, nem törődve a társadalom által ráaggatott méltóságokkal, nem lépte - hármásával ugrotta át a lépcsőket.

A kritikus osztály előtt megállt, egy asszony várta az ajtó előtt talpig fehérben, kezei keblén összekulcsolva, kifinomult, sápadt arcán egy nagy, érett szerelem várakozó, vágyakozó, visszafojtott izgalmával! Kilenc év hosszú idő, s ha a hibernálás ötven évét is figyelembe vesszük! - Sok új érzés rakódik a régiek fölé! Az igazi szerelem azonban olyan, mint az olaj: felszínen marad, s az idő is csak patinásabb színt, vonzóbb hatást kölcsönöz neki!

- Marianna?

- Richárd!

- Szabad megtekintennem Aidát?

- Igen, de csak a jelenlétemben!

Marianna megfordult és előrement, Richárd pedig szótlánul követte. A pavilon kápolnájának orgonasípjából a de profundis akkordjai ropptak fel - valaki, ismeretlen művész gyakorlott ujjai futkároztak a billentyűkön.

Az állandó készenlétet jelző piros lámpás ajtó előtt Marianna megállt, és előzékenyen maga elé tolta Richárdot, aki rátette kezét a kilincsre, de habozni látszott, s Marianna Richárd kezére tette az övét, s az ajtó inkább az idegek játéka folytán engedett a nyomásra, s kinyílt!

Beléptek! Ahogy betették maguk mögött az ajtót, az orgona hangjait mintha elvágták volna, csak a beteg erőtlén lihegése és -, mint a megidézett lélek halk koppanásai - zaklatott szívük dobogása hallatszott! Aida ágya a szoba közepén állt, Richárd melléje lépett, s csókot lehelt a kötés alól kilátszó vértelen szájra. Nem látta senki azt a halvány mosolyt, amely a csókra mintegy reflexként átsuhant Aida arcán, mert eltakarta a kötés, de a mosollyal egy időben ajkára költöző bíbor pír kétségtelen jele volt a visszatérő életnek, s mint ilyen, nem kerülhette el Marianna figyelmét, aki legyűrve szerelme fellángolását, mint orvos igyekezett végignézni a megrázó jelenetet. Richárd letérdelt, fejét ráhajtotta az ágy hideg fémlapjára, Marianna pedig eloltotta a világítást. Kinn foszladozni kezdtek a felhők, s a telihold mint egy virrasztó kísértet ráült a pálmákra. Az ablakon, az üvegfalakban sodródó vízen átszűrődő sugárzás, bársonyosan finom, majdhogynem tapintható ragyogással szőtte át a tárgyakat, a személyeket, s a mély sóhaj, mely Richárd kebléből szakadt fel, mint a beomlott vájat mögött rekedt bányász segélykiáltása szinte látható alakot öltve röpdöste körbe a szobát. Richárd csak a szemével kérdezte:

- Bízhatok?

Mariann azonban hangosan válaszolt:

- Igen! Aida meggyógyul, s boldogok lesztek újra!

- És te? Veled mi lesz? - az asszony lehajtotta fejét, s csak Richárd, aki közben felállt, érintésére emelte fel, hogy szembenézzen sorsával:

- Én? Árnyékok voltam eddig is, Richárd! Igyekeztem ezután is az maradni!

Richárdnak eszébe jutott az expresszen, Aidába menet átélt álma:

- Te áldozat vagy Marianna - mondotta egészen halkán, s ajkához emelte az asszony kezét -, feláldoztad magad értem, értünk és -

- És mindenkiért! - tette hozzá az asszony - de most távozzunk! Nem zavarhatjuk tovább betegünket. Akarod látni a kicsit? Na persze, hogy akarod, és a két lábadozót is!

- Igen, igen! Ha megengeded! - Marianna megértette, itt momentán most ő a főnök és mosolygott:

- Gyere! Megmutatom neked azt a kis kreol csöppséget! - becsukódott mögöttük az ajtó, s talán fel sem figyeltek a mellettük besurranó ügyeletes nővérré. - Ha nem csalódom - folytatta Marianna -, kárpótolni fog bennünket kislányunk haláláért, főképp ha -

- Ha a te gondjaidra bízom? Ugye ezt akartad mondani?

- Hát igen, Richárd! - Aida felépüléséig sajátomként szeretném gondozni, utána pedig - majd együtt, amennyiben feleséged nem rendelkezik másképpen! Ha nem tudnád - azért lettem orvos, hogy bebizonyítsam neked: kislányunk haláláért egyedül az orvosi tudomány hiányos ismeretei és az az embertelen, idegsokkos rendszer a felelős, amely akkor hazánkban uralkodó volt.

Richárd megfogta Marianna kezét:

- Eddig nem hittem, hogy két párhuzamos találkozhat, a mi utunk a svájci Alpoktól ez idáig az volt, és íme! Sok tisztáznivalónk van, Marianna. Bizonyára neked sem ártana a nap izgalmai után egy kis autótúra! Örömmel rendelkezésedre állok!

Gyengéd remegés futott át az asszonyon:

- Előbb megnézzük nagyobb gyermekeinket - mondta -, s ha nem jön közbe nem várt komplikáció, akkor beleegyezem, feltéve, ha megvárod, míg átöltözöm.

A négy kerék szinte hozzánőtt az út burkolatához - Richárd nem nézett sem jobbra, sem balra, szemeit a végtelen egyenesnek látszó sugárúton tartotta.

- Lassabban - könyörgött Marianna, mikor már elviselhetetlennek találta a féktelen vágát.

- Visszafogom drágám, de a kitérőig nem állhatunk meg!

A nagy sebességbe belerázkódott kocsiban Marianna akarva-akaratlan szorosan Richárdhoz simult. Érezték egymás melegét, vérük heves rohamát azt agy hideg logikája ellen, s a köréjük gyülekező emlékek: íz, szín, tárgyak, személyek, az agytekevénnyek közt rekedt, öröknek ígérkező pillanatok hatására, a találkozás első perceiben közékük húzódo merevség lazulni kezdett.

- Tudom - kezdte Marianna - azt hitted akkor, hogy új szerelem rabolt el téled, pedig mindig csak téged szerettelek, és most is. Akkori énemmel azonban - lélekben üres, felcicomázott állatka voltam, csak teherként jelentettem számodra, és én azt akarta, hogy koloncmentesen törhess nagy céljaid felé! Nehéz volt Richárd! Sokszor vettem tollat a kezembe, hogy felfedjem előtted titkomat, de büszkeségem, mert büszke voltam rád, térhódításaidra: az embert állattá, géppé alacsonyító, mindegy melyik kapitalista - imperialista - államkapitalista rendszerrel szemben, visszatartotta kezemet, később pedig - a hibernálás után - nem vitt rá a lelki ismeretem, hogy megzavarjam boldogságodat Aidával, aki eredményeidnek tevékeny részese! A tanulásba menekültem. Te a szétkuszálódott emberi társadalmat gyógyítod: az eszmék, izmusok káoszából igyekszel kihámozni egy emberileg elfogadható életformát, én az emberi test titkai között búvárkodom, hogy szépnék ígérkező jövőnk boldogságát ne zavarják fájdalmakkal járó, gyógyíthatatlan nyavalyák. Nem az vagyok már én sem, aki voltam Richárd! A csitri kamaszlány, aki iskolából hazamenet előbb felfutott a Halászbástyára, hogy veled találkozzon. Emlékszel? Csak egy csók volt minden, amit kaptam, illetve kaptál, de az minden volt akkor! Anyám kérdésére: hol késtél megint? Galambot fogtam anyukám! - szoktam válaszolni. - És hol a galamb? - Itt, s megpenderülve magam körül nyakába ugrottam, hogy a csóktól még mindig tüzes ajkamat lehűtsem gondoktól barázdált homlokán! Elröppentek a galambok Richárd! Gondtalan asszonyi éveim: az ódon, vasveretű budai ház, a Szajna parti villa céltalan, álmatag asszonyával a múltba merültek. Az értelem céltudatos kalóza lettem! A

napkelték, napnyugták, melyek valaha kis családjunk legmeghittebb pillanatai voltak, most álmatlanul virrasztva legtöbbször betegeim mellett, vagy a laboratórium mikroszkópja mellett találnak. De nem sajnálom az áldozatot! Eredményeim, mint ahogy téged is, kárpótolnak a fáradságért. Megelégedett, kiegyensúlyozott asszony lennék, ha nem érezném, hogy az az úr, mely veled és gyermekemmel való szakításom után keletkezett mögöttem egyre szélesedik, egyre éhesebben tátong, s nem merek visszapillantani, mert tudom, hogy beleszédülnék. Igen! Hiányzik valami, valaki, valakik az életemből, s őket nem pótolja semmi, senki! Ha minden megoldódott volna körülöttem, ha csak néhány másodperccel később kezdem el a műtétet, de tudtam: Aida élete a te életed is, a te életed pedig az enyém is! Valami más kompromisszumot kell találnunk, amely kielégítő mindhárunk, azaz ötünk számára! A gyermekeket függetlenül attól, hogy melyikünk szülte őket, mindhárman egyformán szeretjük!

- De Marianna - szakította félbe Richárd -, távozásoddal felégettél magad mögött mindent, ami hozzám, hozzánk kötött! Saját elhatározásodból bontottad fel családi kötelékeinket - ha még Aidával való megismerkedésem előtt jelentkezel, de most már? Nem tudom milyen megoldást találhatnánk?

- Sok olyan dolgot követtem el az életben Richárd, ami később kárunkra, avagy hasznunkra válik, nos a véletlenek, vagy semmi sem véletlen, minden a gondviselés műve lenne? A két, most már három párhuzamos - mint ahogy te is kifejezted magad - találkozott, az már a mi dolgunk, hogy egybeolvadva, vagy külön-külön folytatjuk-e utunkat.

- Te könnyen beszélsz Marianna! Önálló, független nő vagy, én azonban?

- Ejnye Richárd - ismersz te lehetetlent? Vagy tán nem az én, vagyis a hozzám fűződő kapcsolataidnak, emlékeidnek építetted a Halászbástyát, rekonstruáltattad a budai Várat?

- Elég! Elég Marianna! Már eddig is ízekre boncolgattál, inkább hazamenet felmegyünk! Talán sikerül visszaidéznünk a múltat!

- Igen, igen! Eddig úgyis csak távolról gyönyörködhettem benne. Bízom abban, hogy a múlt felelevenítése előbbre viszi a jelent!

Az autó csikorogva fékezett, majd megállt. A vonuló felhők sűrű homályba burkolták őket, körös-körül néma csend, csak a levegőben lebegő kóbor porszemek zizegtek. Marianna testét forróság öntötte el. Richárd karjainak érintésére végig bizsergett tagjain az évek óta visszafojtott, korlátok közé szorított gyönyörérzet, s bódult kábulatban hullott a férfi ölébe!

A hosszú, indulatoktól terhes ölelés után úgy érezte meghal, ha nem öntheti szavakba érzelmeit, s bűgó, párához tapadt gerle hangján megszólalt:

- Hallod Richárd? Sír a sivatag!

- Hallom kedves, hallom - s ajkát az asszony ajkához szorítva lecsókolta könnyeit.

Milyen csodálatos is az élet! Hihetetlennek tűnhet, hogy a kiábrándulás és a vágyódás hosszú évei után ez az ölekezés pontot tesz évezredek hazug előítéleteire! Hogy új Simeon közeledik, aki az elavult dogmatizmus helyébe a megváltozott viszonyok, a megváltozott élet szellemének megfelelő mederbe tereli a szerelem és a házasság törvényeit!

Eső kopogott az autó fedelén.

- Esik Richárd! - szólalt meg Marianna.

- Esik drágám! Hazamegyünk!

- És a várba?

- A történetek után, ráérünk holnap is!

- Igazad van! Már úgy is sokat késtünk! Igyekezzünk vissza Aidához, most ő mindenkinél jobban ránk van szorulva!

Richárd megfordította a kocsit, s félig a levegőben úszva, szinte repültek visszafelé, de most már Marianna sem félt, nagy-nagy nyugalommal szívében húzódott Richárd mellé.

Elérkezett a temetés napja!

A város fontosabb útvonalain már kora reggel megjelentek a csatornaőrség dísz-századai, hogy biztosítsák a gyász-szertartás zavartalan lebonyolítását.

Dzsamál ravatalát áthelyezték a kapitólium előtti térre, hogy a város lakói, továbbá a világ minden tájáról érkezők akadálytalanul leróhassák kegyeletüket a nagy halott iránt.

A téren és a Csatornához vezető serpentin úton, melyeknek vörös márvány kockáit fekete drapériával takarták le, gyászba öltözött tömegek zárt menetoszlopai váltották egymást. Nem kellett kordont vonni, mindenki tudta a helyét, de szükség is volt a rendre, mert a huszonöt-millió villámgyors apraja-nagyja búcsúzni akart!

Ki volt Dzsamál? Miért a nagy felhajtás? Hisz ha egyenlőség van, már pedig itt az van, egy ember egy embernek számít, akár él, akár meghal! Igen! Ez Richárd elméletének a mottója, s a Dzsamállal szemben tanúsított megkülönböztetés is csak annak tulajdonítható, hogy ő a kapitalista értékfelfogás patriarchájaként elsőnek ismerte fel a társadalmi igazság egyedül üdvöztető voltát, s teljes vagyoni, szellemi egzisztenciájával a még bizonytalan kimenetelű új oldalára állt!

Vajon sikerült volna Richárdnak Dzsamál nélkül? Lehet, hogy igen, de inkább nem, s talán csak néhány száz év múltán akadt volna ismét egy hozzá hasonló vállalkozó szellem, aki megkísérli a szinte lehetetlen.

Hála és dicsőség kísérje tehát haló poraiban a kapitalizmus sáfárát, aki tőkefelhalmozásával anyagi bázist teremtett egy világmegváltó forradalom számára.

Hét óra tájt feltűnt Richárd kocsija, s mögötte mintegy összefüggő, hosszú fekete vonalat alkotott a társállamok, a diplomáciai testületek képviselőinek kocsisora. Nem véletlenül - jelen voltak az Amerikai Egyesült Államok és a szovjet társállamok katonai juntájának külképviseletei is. A tömeg az új két oldalára húzódott. A ravatal mellett elhelyezkedett csatorna-zenekar az Eurafrikai Unió himnuszát játszotta. Amikor Richárd kiszállt a kocsiból, s Eliz, valamint Alex és Francois által közrefogva a ravatal elé lépett, elfojtott zokogástól morajlott a párás, ködfátyolos levegő, amely maga is gyászruhát öltött, hogy a természet együttérzését tolmácsolja.

Abdullah, a Dzsamál helyére lépő mohamedán főpap, a szertartás első aktusaként Dzsamál szakállából akart lenyírni egy tincset, amikor a serpentin Csatorna felőli oldalán felbúgott egy sebesen haladó autó szirénája, s valaki elkiáltotta magát: a Pápa! A nyitott kocsiból tizenharmadik Pius Pápa emelkedett fel, teljes egyházfői méltóságában, s jobbával áldást osztott a meglepetésében lecsendesült, megilletődött tömegre. Ki jár biztos léptekkel az elcsüggedt lelkek viharzónáiban? Sámánok, álpróféták, antikrisztusok álnok sirámát túlharsogják a genezáreti tavon sétáló Isten-ember szavai: „Mit féltek ti kicsiny hitűek?”

Abdullah kérdő tekintetet vetett Richárdra, aztán kíséretével együtt félreállt, Richárd pedig, aki bár tudott Dzsamál római levelezéséről, a hirtelen és váratlan látogatással nem számolt, kavargó gondolatokkal agyában indult a közben helyszínre érkező galambösz, inkább angyal-

nak, mint embernek látszó pápa üdvözlésére, le akart térdelni, az agg pápa azonban frissebb volt, s nem hagyta:

- Kvittek vagyunk fiam: tiéd a test, enyém a lélek! Boldogult atyátok utolsó kívánságát jöttem teljesíteni - egy lepecsételt borítékot nyújtott át. - Olvasd! Rajtam kívül eddig senki nem tud róla!

Richárd felbontotta a levelet és olvasni kezdte Dzsamál testamentumát, cikornyás betűi teljes bizonyosságul igazolták, hogy a levél tőle származik. Az utolsó sorokhoz érve összefutottak szeme előtt az amúgy is nehezen olvasható sorok: „Leghőbb kívánságom, hogy a kongresszuson összehangoljuk vallásainkat, ha azonban időközben kiköltöznék ebből az árnyékvilágból, kérem, hogy holtom után kereszteljen meg, mert én lélekben már most is a megfeszített papja vagyok!”

- Istenem! - sóhajtott Richárd, s kiesett kezéből a levél, de Roberto kardinális, aki a pápa kíséretében érkezett, még a levegőben elkapta és visszaadta. Ez a pár másodperc elegendő volt ahhoz, hogy Richárd eméssze a levél tartalmát, s miközben a levelet továbbította Abdullah felé, szeme közé nézett a pápának:

- Atyám! - mondta halkan, szinte szótagolva. - Legyen a megboldogult akarata szerint! - Lehajolt, megcsókolta a halászgyűrűt, aztán a pápát Roberto bíborossal közrefogva, a ravatalhoz léptek.

E pillanatban megszólaltak a „Mátyás templom” harangjai, s felhangzott az új-betlehemi teológia, temetésre induló, fekete csuklyás, fehér karinges papnövendékeinek kórusa! A ravatal felett nehéz tömjénfüst kavargott, megtörtént, ami a kétezres éves vallás történetében még soha: a pápa, Istentől kapott felhatalmazására hivatkozva holtat keresztelt! Dzsamál lelke a keresztség által megtisztulva bebocsátást nyert a halhatatlanság birodalmába, porhüvelyé fölé pedig négy helikopter ereszkedett, hogy a láncokra akasztott nehéz érckoporsót a Csatorna medrébe süllyesztett kriptához szállítsa.

Megfeszültek a láncok, a koporsó levegőbe emelkedett, s elindult a temetési menet: a koporsó mögött közvetlenül Richárd haladt Eliz és François között - Alexnek ott kellett hagyni őket, a Holdon tartózkodó Klaus és Bazin professzorok jelentkeztek - mögöttük a Requimet-et éneklő papok, kispapok által közrefogott Pápa, jobbján Abdullah, balján Roberto bíborossal. Mögöttük sorakoztak fel a kül- és belképviseltek, majd a nép végeláthatatlan, de rendezett sorokban.

A több millió ember már a szertartás ideje alatt megkezdte elhelyezkedését a csatorna gránit lépcsőzetén, mely tisztára úgy festett, mintha fekete varjak csapata lepte volna el.

Déli tizenkettő óra lehetett, amikor a menet a zsilipek által elzárt Csatornához ért. A helikopterek megálltak, a láncok csörögni kezdtek, a koporsó néhány másodpercig a levegőben lebegett, majd egészen lassan ereszkedve, a csatorna közepébe ágyazott kriptá mélyére merült, melynek nyílását csörlők segítségével óriási betonlappal zárták el!

Richárd elhelyezte mirtusz koszorúját:

- Isten veled Dzsamál, atyánk, testvérünk, barátunk, harcos társunk. Emlékednek azzal áldozunk, hogy fokozottabb odaadással harcolunk közös eszménkért, melynek végső célja az élet diadala a halál, az enyészet felett. Légy szószólónk a Mindenható előtt, és légy sugalmazónk, hogy megtaláljuk énünk lényegét, melyet a mindentudás fájáról való leszakadás alkalmával elvesztettünk!



Richárd szavai után a csatorna-örség megkezdte a meder kiürítését, hogy visszaadja a víznek. A néppel együtt a partra húzódott vissza Richárd és a pápa is, aki az iszlám papjainak és híveinek kérésére általános, tömegkeresztelésre készült!

A béklyóitól megszabadult víz bömbölve, sárgás-fehér tajtékot kavarva tört előre, magával ragadva koszorú-, virág-hegyeket, eltüntetve Dzsamál sírját a késői évezredek régészei elől, akik majdan keresni fogják, mint Attila hun királyét, a nép pedig egymás kezét fogva, a megszentelt vizet egymás homlokára csurgatva várta a tisztulást jelentő igét!

A poklokból szabaduló emberi lélek pillanata volt ez, s a felhasadt felhőzet között megjelenő narancssárga keresztből mosolyogva tekintett le a töviskoszorús Krisztus arca! Milliók látták az égi jelenést, s milliók látták azt is, hogy a múmia képű dervis felvette a vízbe hajított Koránt, s beletaposva a habokba Dzsamál sírja felett, eltűnt a kavargó áradatban. Az ő ellenség egy kopott dervis személyében felvette az elhajított kesztyűt, s a pápa békeszózata mennydörgésszerű robajba fulladt.

A Hoggar mélyéről lángnyelvek csaptak fel, s borzalmas, a kutyák vonyításához hasonló hangorkán közepette, egymás után tűntek fel Klaus rakéta-sorozatai, hogy kelet-nyugatnak tartva, megsemmisítő csapást mérjenek az orvul támadó ellenségre! Elkezdődött a technika csatája, az emberi agy szörnyszülőttei indultak hadba egymás ellen, hogy valóra váltsák Lucifer álmát: Önnön valóságában gyalázni meg a teremő értelmet!

Néhány másodpercig tarthatott az apokaliptikus hangorkán, utána csend, temetői csend, majd egy, az egész bolygót bevilágító villanás következett, s a detonáció ereje megrázta, egyiptomi sötétségbe burkolta a Földet.

Félelem szállta meg az események váratlan fordulataiba belezavarodott tömeget, s rejtelmes, prófétai megnyilatkozások keltek szárnyra: bekövetkezett, itt a világvége, némelyek a gyengébb idegzetűek közül már látták közeledni a szelekció végrehajtásával megbízott angyalcsereget, amint lángpallosaikat suhogtatva végigvonulnak az ég sötét kárpitján!

Richárd is látta, csak várt! Húsában, csontjaiban, vérében érezte az ionágyúk borzalmas pusztítását, az Atlanti-óceán és a Földközi-tenger felett, s kezét imára kulcsolva rövid fohászt rebegett:

- Nagy az én hitem tebenned, ó Uram! Fogadd elégtételül az áldozatot, s ha már engem találtál alkalmasnak céljaid megvalósításához, világosítsd meg elmémet, hogy mindenben megfeleljek a rendkívüli követelményeknek!

Lelki felindultságából a tömeg egyre izgatottabb feszengése zökkentette ki, s hogy elkerülje a félelem szülte pánikot, zsebrádióját vette igénybe, melynek gyenge hangját a központi erősítő berendezések több tízezerszeresére növelték:

- Halló, halló! Figyelem! Itt Richárd, Richárd beszél! Mindenki maradjon nyugodtan a helyén! A Holdon és a heglánc alatt elhelyezett támaszpontjaink megsemmisítették az ellenség támadását, s a természetellenesnek látszó sötétséget a felrobbantott atom- és hidrogénbombák sugárzásának elnyelésére mesterségesen idéztük elő. Halló Energiaközpont! Halló Energia-központ! Általános kivilágítást rendelek el!

Szavai a Csatorna hosszában elhelyezett hangszórókból balzsamként hatottak, majd azt követően a város felett megjelenő neonfény bátorságot öntött a megrettent szívekbe.

De persze csak a Föld egyik oldalán volt sötét! Washingtonban erősen tűzött a Nap, s az elszámított győzelem dicsőítésére előre odarendelt csöcselék - a vörös cár szókincse szerint - verejtéktől áthévülve istenítéletre készülődött az elnöki palota körül! Az elnök pedig, akit az

amerikai-szovjet egyesített nagy armada megsemmisülése kétségbe ejtett, mintha meghibbant volna, idegesen rázta a fejét íróasztala felett. Mikor pedig felért hozzá a bábeli rikoltozás, átszólt a szomszédos szobában jajveszékélő Szerafinhoz:

- Nézd már meg, mi hozta izgalomba a tömeget, miért a félelem, hisz senkinek a haja szála sem görbült!

Szerafin letekintett az ablakból, de azon nyomba vissza is lépett, mert amit látott, meggyőzte arról, hogy ő végeredményben jól számított: Richárd nem tör vesztükre, de azok ott lent, azok igen! Ingyen cirkusz és kenyér helyett korbácsot kellett volna alkalmazni, akkor behúznák a farkukat, most azonban - már késő! Utólag könnyű okosnak lenni! Halál az antikrisztusra! - motyogta ő is, aztán szétharapta méregfogát! Elvágódott, estében magával rántott egy antik vázát.

A csörömpölésre felugrott az elnök, mielőtt azonban átment volna feleségéhez, ő is letekintett - láttára a felkorbácsolt szenvedély, őrzöngéssé fajult, s mintha csupa száj lett volna a milliós tömeg: Halál az antikrisztusra! - rikoltotta még vesztebbül.

Paul Robeson-ból, a nemrég még egyszerű kis tévé evangélistából, a szó valós értelmében „csinált” elnök megértette, hogy akik felemelték, most leejteni készülnek, s hegyeset köpve a tömeg közepébe, Szerafin szobájába lépett. Felnyalábolta a még meleg tetemet, s rohant vele a lifthez, de az nem mozdult, rohant a lépcsőházhoz, de visszalépett, mert alulról felfelé gomolygó mérges füst, a vörös lángnyelvek zárták el az utat. Megállt, mint a bika a torreádor előtt, aztán vérben forgó szemekkel felrántotta az erkélyajtót, s karjaiban az asszonnyal átvetette magát a korláton. A gyilkos önmaga bírója lett! Aki néhány órával előtte még milliók vérét szomjazta, most saját véreben, szétloccsant koponyával fekszik a tömeg lábainál.

A tömeg felhőrdült, nem így képzelte el, s bosszúsan, egymást taposva törtetett a hús-csont-tömeghez, melyet egy kannibál képű, izomkolosszus hatalmas mészáros bárdal pillanatok alatt ízekre szabdalt, hogy mindenkinek jusson belőle egy darabka! Volt, aki gúnyt űzött belőle, volt, aki egyszerűen csak eltaposta, de volt olyan is, aki keblébe rejtette mondván: Ki tudhatná? Valamikor még drága talizmán, avagy szent ereklyeként őrzik oltárok márvány lapjai alatt!

Megtörtént tehát, amitől mindenki félt! Ami évtizedek óta háborgásban tartotta az emberi lélek belső vizeit, pillanatok alatt ment végbe. Richárd felszólítására Új-Bethlehem lakói megnyugodva térte haza otthonaikba, s szomjukat oltván elcsendesedtek a washingtoni dühöngők is! A lassan mindent betöltő plazma gyógyító leheletétől álomba merült a természet, s álmódott az idegfeszültségtől kimerült ember is. A Föld túlélve próféták, jövendőmondók jóslatait, mint évmilliárdokkal ezelőtt is, szelíd, kék fénnel hunyorogva, enyhe ringatózással futotta tovább időtlen pályáját!

A hosszú, három napig tartó sötétséget átmenet nélküli, ragyogó világosság váltotta fel. A nagy mennyiségű atom és hidrogénbomba felrobbanása a Föld légkörén kívül történt, ezért emberéletben, a világgazdaság, a kultúra területein nem okozott nagyobb veszteségeket. Ellenben egyes világrészek klímáját erősen befolyásolta: például Észak-Amerika, de főképp Európa északi, észak-keleti területein erős hóviharakat idézett elő! Az időjárás átmeneti megváltozása azonban mit sem változtatott azon a felujjongáson, amely betöltötte ezen a reggelen az emberi szíveket. Béke! Végre béke lett, a szabadság pedig valóságos szabadság lett, nemcsak írott malaszt! Megszületett a sokat a sokat emlegetett félelem nélküli élet! Talán a természet is azért öltözött fehérbe, hogy eltüntesse az ünnepontó színfoltokat, mert szebb

lett a Föld: a frissen esett hó betakarta a moszkvai, washingtoni romokat, s a szűzi csillogás hozzáilleszkedett a győzelem mámorában ujjongó új-betleheми tavaszhoz!

Virág- és zászlódíszben hömpölygött a város Richárd elé, aki a pápa oldalán, a nép kívánságára végigkocsikázott a főútvonalon, amelyre a város lakói, akárcsak annak idején az Ó-Jeruzsálemben, virágzó olajpálma gallyakból, kendőkből, s testükről leszaggatott ruhadarajaikból rögtönöztek cifra, süppedő szőnyeget. Hozsanna zengett széltében-hosszában a városnak! Richárd feszélyezve érezte magát, s mintegy mentegetőzve fordult a pápához:

- Nem szeretném, Atyám, ha többre tartanának, mint aki vagyok! A dicsőség, a felmagasztalás itt, a legegyszerűbb munka-folyamatot végző munkást éppúgy megilleti, mint a legnagyobb lángelmét, s én csak egy kis csavar vagyok e világot formáló erők hatalmas komplexumában!

- Akár csavar, akár fogaskerék vagy, édes fiam - válaszolt XIII. Pius -, annyi mindenesetre bizonyos, hogy a lenni, vagy nem lenni serpenyőjéből kimerítetted, amire ember csak képes lehet, s irányelveid mottója az elkövetkező évezredek alfája és egyben omegája lesz!

A Csatornához értek! Ott, ahol nemrég még a sápadt halál árnyéka kísértett, érkezésük idején már az önelégültség festette pirosra az arcokat. A függőhíd feljárójánál emelt diadalívet az ifjúság százezrei vették körül, s az odaérkező Richárdot harsány: Ave Cézár kiáltással köszöntötték!

- Üdvözlény, arany ifjúság! - köszönt vissza Richárd, s felemelkedve az ülésből, karjait szélesre tárta a fiatalság felé.

A pápa szavai és a levegőben tomboló Vivát, vivát átforrósították vérért, hangulatának gyökeres megváltozását azonban Marianna rádióüzenete okozta.

- Aida visszanyerte öntudatát! Siess! Várunk!

A diadalív alatt már gyalogosan haladtak át, Francois jött eléjük, előtte egy fiú és egy kislány a győzelem mirtuszkoszorúját hozták. A pápa átvette tőlük a koszorút, hogy Richárd fejére helyezze. Ő azonban szerényen elhárította, s miután karjaiba zárta öreg barátját - Frasois-t - és a gyermekeket, fellépett a diadalív mellett ágaskodó emelvényre. Néhány pillanatig mintha fel akarná mérni a jövő építőinek képességeit, körbe nézegetett, majd lassan, minden egyes szavának nyomatékot adva, beszélni kezdett:

- Testvéreim!

A fény és árnyék korszaka lezárult! Ezt a koszorút, melyet a győzelem emlékére nekem szántatok, átengedem azoknak, akik fajunk fennmaradása érdekében elévülhetetlen érdemeket szereztek, de már nincsenek közöttünk!

Mi, akik élünk - itt felemelte hangját -, esküszünk, hogy társadalmunk minden egyes tagja egy-egy cézár lesz a Föld, s a technika vívmányai folytán felérhető, eddig ismeretlen világok, paragon heverő erőforrásainak feltárásáért folytatandó küzdelemben, hogy gond, önmarcangoló vívódások, háborúk nélkül járhasa tovább az idők végtelenjét az ember! - Itt levette hangját, majd ismét felemelte. - Nem lesz nehéz dolgunk, ha képesek leszünk feláldozni önmagunkat, önös érdekeinket a közjóért! Jelszavunk: mindenki egyért, egy mindenkiért!

Lobogjon előttünk diadalmas zászlónk, amely győzelemre vitt és a jövőben is győzelemre visz: szabadság, testvériség, jólét!

Jelevén, hogy befejezte, kezével búcsút intett, aztán helyet cserélt a Pápával, aki percekig tartó: „Esküszünk, esküszünk” hangorkán közepett áldását osztogatta.

Amíg az utcán az „isteni színjáték”, a megváltás misztériumának fináléja játszódott, a kórház betegszobájának képernyője előtt Marianna és a már lábadozó Aida saját sorsukat latolgatták, a megváltozott körülményekhez viszonyítva.

Aida felpolcolva feküdt, Marianna mellette az ágy szélén ült, kettejük között a kis pufók, fekete hajú csöppség: Aida kislánya, Kleopátra szundikált. Szótlanul nézték a képeket, legtöbbször Richárdot, mindkettejük sorsát mutatta, megörökítve minden szavát, minden mozdulattát. Amikor pedig visszaült az autóba, Marianna kikapcsolta a készüléket és közelebb húzódott Aidához:

- Nem szabad túlerőltetnek magad, drágám!

Aida megszorította Marianna kezét, persze a szorítás inkább csak simogatás volt:

- Milyen jó vagy te hozzánk - suttogetta. - Nem lett volna jobb, ha Atyámmal együtt mi is elmegyünk? - Kislányára nézett, majd: - Most, hogy egymásra találtatok újból boldogok lehetnétek!

- Az én boldogságom a ti életetek, drágám, de talán - Marianna megszorította Aida kezét -, talán az emberiség is nektek köszönheti ezt a napot, mert biztos vagyok abban, hogy Richárd nem élte volna túl halálotokat.

Aida, akit Eliz ébredése után anyai gyengédséggel készített elő a fordulatra, könnyezett:

- Tudom, hogy nem szabadna ezekkel a gondolatokkal foglalkoznom, de nem térhetünk ki előlük, s jobb előbb, mint utóbb! Két asszony, két gyermek, egy férj, aki ráadásul nemcsak a miénk, mindenkié!

- De Aida, édes, amíg fel nem gyógyulsz, mint orvosod kérlek, hagyj fel ezekkel a gondolatokkal. Richárd szerelme a tiéd, amit mi sem bizonyít jobban, mint az, hogy éjjel-nappal óránként kér jelentést hogyléted felől!

- Tudom, tudom, Richárd a legjobb férj, a legjobb apa, de a szíve -, a szíve a tiéd éppúgy, mint az enyém! Velem élt, felőled álmodott!

Most Marianna érzékenyült el, s hogy ne mutassa kitörni készülő könnyeit, a gyermek felett Aida keblére hajolt:

- Mit tegyünk? Mit tehetünk? - És Aida, akinek lázas agyában már megfogamzott az egyetlen helyes megoldás, megadta a választ:

- Az imént mondtad: a mi életünk a te boldogságod! Szerelmünk, vágyaink egyazon személy függvényei! Mi vagy ki akadályozhatja meg abban, hogy testestől, lelkestől beleolvadj abba a családba, amelynek igazából véve eddig is tagja voltál?

Marianna nem bírta tovább:

- Nem tehetem! - szinte sikoltotta, könnyei végigfolytak Aida keblén. E pillanatban nyílt az ajtó, s Eliz lépett a szobába, szokatlanul gyanúsan mosolyogva, kezében az újságok reggeli kiadásait lobogtatva. Richárd megbízásából Eliz a Bazin-féle készülék segítségével figyelemmel kísérte a két asszony gondolatvilágának változásait, s így szem- és fültanúja volt a közöttük lefolyt beszélgetéseknek is!

- Olvassátok kedveseim - mondotta -, rátok is gondoltak az új alkotmányban! - s nagy boldogan kitergette eléjük a napilapokat!

Marianna és Aida hitetlen, nagy szemekkel néztek előbb egymásra, majd a melljük letelepedő Elizre, aztán egyre enyhülő feszültséggel arcukon olvasni kezdték az alkotmány egyes pontjai felett kiemelkedő vastagon szedett, piros betűs fejléceket:

- A Föld - a bolygó egész területét beleértve - oszthatatlan politikai, gazdasági és kulturális egységet képez!

- A globális állam, hatalmi és társadalmi felépítése:

Egységes nyelv a nemzetin kívül, a nemzeti és nemzetközi érdekek figyelembe vételével.

A Föld minden lakójának egyenlő jogokkal, egyenlő kötelezettségekkel rendelkező szabad, független világpolgárrá nyilvánítása! A javak közkinccsé válása...

Az életszükségletek szükség szerinti kielégítése folytán feleslegessé váló pénz-valuta rendszer megszüntetése.

A tudomány, technika - beleértve a vallási vonatkozásúakat is - úttörőinek teljes anyagi és szellemi függetlenítése.

A nemzetiségi kérdés végleges megoldása az eddig kiemelkedő, avagy elnyomott népek asszimilációja folytán!

- Családjogi rendelkezések:

Mivel huszadik életévének betöltéséig minden gyermek, s kortól függetlenül minden munkaképtelen az állam különleges gondoskodását élvezi, a közel- s távolabbi célok eléréséhez szükséges szaporodás meggyorsítása megköveteli a házasság, s a belőle eredő családi viszony eddigi gyakorlatának reformját.

Az állam nem propagálja, de szellemi és testi adottságoktól függően, törvényesíti a többnejűséget, ugyanakkor a legszigorúbb szankciókat alkalmazza azokkal szemben, akik természetellenes - művi beavatkozással - helyettesítik az ember legszentebb érzelmeiből fakadó kötelezettséget, továbbá megtiltja az emberi sejtekkel való manipulációt is!

Tovább nem jutottak az olvasásban, összeborultak és sírtak, de már örömeikben, mert az államtanács pontosan az ő gondolataikat rögzítette törvénybe!

Eliz egy ideig elfogódottan nézte a két asszonyt, aztán teljes figyelmét a néhány napos gyermek, Kleopátra felé irányította, aki álmából felriadva kis kezével kapkodott valami, vagy valaki után: tán az eladdig elérhetetlen boldogság állt meg előtte, vagy Antoniusa után sóvárgó elődje suhant keresztül a szobán megcsillantván a méregpoharat? A kislány felnyögött, Eliz hozzáugrott, hogy oltalmába vegye, de tüstént vissza is ült előbbi helyére, mert a kis Kleopátra arcán a rémületet ismét végtelen nyugalom váltotta fel.

- Nem megy semmi sem máról a holnapra - gondolta. - A múlt még sokáig fog kísérteni, s ez alól nem kivétel a gyermek sem!

- Engedelmetekkel - szólt a még mindig zokogó társnőihez, s működésbe hozta a televíziót:

Az ég sötétkéék szféráiból aranyárga testű úrhajó közeledett a Föld felé.

- Íme - szólalt meg ismét Eliz - a technika már nem ismer lehetetlent, s ha élni tudunk új életünk adta lehetőségeinkkel, idő és tér, élő és holt anyag, akadályt nem ismerő akaratunk engedelmes eszközeivé válnak, öröm lesz számunkra a munka és édes a szerelem!

Aida és Marianna kitörölték szemükből a könnyet, s hálás, bizakodó pillantást vetettek Elizre. Csak akkor figyeltek fel az ajtóban settenkedő Lothardra és Helénára, akik felnőttes gesztussal egymásba karolva hallgatták a készülékből kiszüremkedő ismeretlen melódiákat, melyek talán a megtalált Paradicsom akkordjai voltak!

*Domony, 1965. december 20.*

Király László

